



CatalunyaA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · febrer 2018 · núm. 199 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

VAGA GENERAL FEMINISTA

Ens aturem perquè el món funcioni



#8M 2018



<http://cgtcatalunya.cat>

@Genere_CGT

@CGTcatalunya

Editorial

CGT convoca Vaga General pel 8 de març

La Confederació General del Treball (CGT) ha convocat una Vaga General de 24 hores, laboral, de consum i de cures pel 8 de març, Dia Mundial de la Dona Treballadora i fa una crida a tota la societat perquè se sumi i participi en les mobilitzacions que es duran a terme.

CGT considera que la vaga està suficientment motivada i denuncia la mercantilització que explota i esclavitzava a les dones, la dificultat d'aquestes per accedir al mercat laboral, la precarietat, temporalitat

i els horaris incompatibles de les ocupacions actuals, exigeix la fi de la bretxa salarial, la desigualtat en les pensions i l'assetjament sexual en els llocs de treball.

CGT posa l'accent principalment en la necessitat d'acabar d'una vegada per sempre amb les violències masclistes, tant l'exercida pels homes com per part de les Institucions Públiques a través de les seves lleis, per entendre que aquestes reproduïen actituds i conductes masclistes.

La CGT a més posa l'accent també

a l'educació, pilar fonamental de la societat, perquè des de la mateixa es reconegui la diversitat de totes les dones (lesbianes, bisexuals, transsexuals, intersexuals, sense gènere i queers), sent urgent que s'eduqui a nenes i nens en la coresponsabilitat de les cures perquè no segueixin sent les dones les úniques encarregades invisibles de les mateixes.

Finalment, també reclama que la medicina reconegui i respecti els cossos de les dones dins d'una sanitat pública i de qualitat

IDREN



“La vaga feminista del 8 de març és una redefinició de vaga: no es centra en una idea de vaga basada només en la feina assalariada; pensem de treballar, d'estudiar, de cuidar i de consumir”

<https://vagafeminista.cat/>

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
correu@cgtbaixllobregat.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrraga
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrraga

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya

Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat

Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.
Col·laboracions: Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavirta, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.

Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)

Tirada: 13.000 exemplars.

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat o comunicació catalunyacgt@cgtcatalunya.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>



Tema del mes

Sense les dones el món no funciona

El 8 de març, vaga general feminista

Confederació General del Treball (CGT)

Aquest 8 de Març, dia internacional de la Dona Treballadora, la CGT, en coordinació amb el Moviment Feminista, convoca VAGA GENERAL DE 24 HORES, LABORAL, DE CONSUM, DE CURES, sumant-nos a l'estudiantil. Fem una crida a tota la societat perquè la secundi i participi en quantes mobilitzacions i accions es duguin a terme.

Denunciem la mercantilització que ens explota i esclavitzava en la precarietat de les nostres vides, sent especialment cruel en les vides i discriminació a les dones.

Denunciem que ens dificultin doblement a les dones l'accés a l'ocupació, no volem més ocupació precària, temporal, jornades parcials i horaris incompatibles amb el treball de cures que se'ns imposen. Exigim que s'acabi amb la bretxa salarial, la desigualtat en les pensions, l'assetjament sexual i per raó de sexe als centres de treball.

No poden continuar les violències masclistes i del mercat que ens tracten com a objectes, possessions del mercat, dels homes que ens violen, assetgen, maltracten i assassinen, que emmalalteixen i incapaciten a les dones per viure. Però també de les institucions i les seves lleis que reproduïen actituds i conductes masclistes. Denunciem les lleis per no garantir el dret al fet que totes les vides siguin sostingudes sense discriminar a cap. Exigim respecte social i que l'Església no se segueixi immiscuint.

Volem un sistema educatiu que reconegui tota la nostra diversitat, com a dones lesbianes, bisexuals, transexuals, intersexuals, sense gènere, queers+; Volem drets sexuals i reproductius per a totes.



Cal que s'eduqui en la corresponsabilitat de les cures tant als homes com a la societat. No volem ni suportem més seguir sent les úniques responsables invisibles de les cures de les persones depenents.

Volem tenir una sanitat pública i de qualitat que no tracti com a malalties la vida de les dones, la seva menstruació, els seus embarassos, la seva menopausa. Que la medicina dels homes reconegui i respecti els nostres cossos i les nostres vides.

Les dones ens declarem insubmises de les fronteres que sostenen el racisme, els CIE, i les deportacions de vides.

Volem que es nomenin i s'equipari el valor en tots els treballs que sostenen les nostres vides: el treball domèstic i de cures, en particular, el que realitzen les dones esclavitzades en el règim especial d'empleades de llar; i el treball reproductiu, de la vida i de la resposta social a la precarietat.

Dones migrants, preses, diverses funcionals, de tots els sectors productius i reproductius, juntes en els col·lectius socials de classe cridem:

Sense nosaltres no hi ha ni producció ni reproducció. Volem aturar-nos per aturar el món.

Com deia Louise Michel en la Comuna de París: "Les dones no es preguntaven si una cosa era possible, sinó si era útil, i llavors aconseguïen dur-la a terme".

Vaga per viure, vaga per cuidar-nos.

Uneix-te a la lluita que som moltes.

* Manifest de la CGT per a la vaga general del 8 de març de 2018.

Dubtes sobre la vaga general feminista del 8 de març

Plataforma 8M del Camp

És una vaga legal?

SÍ. La CGT, IAC, CNT són convocants de la Vaga General el dia 8 de març de 2018 i n'hi ha d'altres que hi donen suport. La Vaga General de 24 hores pel 8 de Març és legal i està comunicada a l'Autoritat Laboral. La Vaga és un Dret Fonamental que està reconegut en l'art. 28 de la Constitució Espanyola. Si t'intenten confondre animant-te a fer aturades parcials i no vaga total posat en contacte amb el teu sindicat.

Qui pot fer vaga?

Tots els treballadors i treballadores, de tots els àmbits sectorials, públics i privats, funcionaris i funcionàries, igual que a empreses i organismes encarregats de serveis públics, sense distinció de situació laboral, sexe, edat o condició social.

He d'avisar prèviament que faré vaga?

NO. No tens l'obligació d'informar que faràs vaga, ni l'empresa té dret a demanar-t'ho.

Què passa si em trobo un piquet?

Els piquets són treballadors i treballadores com nosaltres que van a informar-nos i persuadir-nos per secundar la Vaga. Heu de recordar que els piquets defensen el dret de totes les persones que anem a secundar la Vaga, per tant, si no hi participes, respecta'l.

Què són els serveis mínims? Qui els ha de fer?

Els serveis mínims es dicten per aquelles activitats que la seva interrupció podria posar en perill la vida, la seguretat personal o la salut de la totalitat o part de la població. Es publiquen en el Decret de vaga, i per tant les empreses no se'ls poden inventar. Els serveis mínims cal complir-los. En la vaga feminista del 8M es recomana que s'acordi que els realitzin homes.

Si es vulnera el meu dret a vaga què puc fer?

Pots posar-te en contacte amb el teu sindicat, denunciar el cas a Inspecció de treball o als jutjats o contactar amb laboral@vagafeminista.cat

Amb la vaga general feminista convocada per aquest 8 de març de 2018 volem mostrar que sense el nostre treball productiu i reproductiu el sistema deixaria de funcionar i volem donar visibilitat a les nostres propostes.

D'on ve i cap a on va?

La Vaga General Feminista del 8 de març, té un abast internacional, va començar a gestar-se a partir del 2016, quan col·lectius feministes de l'Argentina van proposar aquesta iniciativa per visibilitzar les diferències per qüestió de gènere i sobretot fer evident que sense les dones, el món no funciona. Al 2017, s'hi van sumar una cinquantena de països i enguany

se n'hi estan afegint molts més. Dins de l'àmbit de l'estat ja fa un any que s'hi treballa des de tota la xarxa feminista en coordinació amb els sindicats i la vaga ja està convocada oficialment.

El #8M #EnsAturem. Però què aturem?

La vaga del #8M és una vaga laboral, per tant la convocatòria té la finalitat de buidar els llocs de treball perquè el carrer sigui l'espai per denunciar les creixents desigualtats i la bretxa salarial i alhora esdevingui l'altaveu dels reclams per aconseguir una societat més justa. La iniciativa però, va més enllà d'aturar l'àmbit de treball remunerat, es tracta de fer visible socialment que les dones cobrim la major part de les tasques de serveis i cures. Per això, aquest 8 de març és una vaga de cures (entorn domèstic, criança...), una vaga de consum, i també una vaga estudiantil perquè es buidïn els centres escolars i es fomenti el debat per acabar amb el model patriarcal des de les aules.

Si el #8M ens aturem. Qui farà la feina?

Malgrat la Vaga General Feminista està convocada per al conjunt de la població, la proposta és que aquest dia siguin els homes els que s'impliquin al 100% en la cura de les persones dependents, acompanyaments i la criança de la família i grup d'amistats. Seguint aquesta lògica, es recomana que la cobertura de serveis mínims a les empreses l'assumeixin els homes.

8 de Març 2018 #VagaFeminista #8MJoFaigVaga

Argumentari per a la vaga general feminista del 8 de Març

Secretaria de Gènere
de la CGT de Catalunya

A qui afecta?

Afectarà a tots els treballadors i treballadores, de tots els àmbits sectorials, públics i privats, funcionaris i funcionàries, igual que a empreses i organismes encarregats de serveis públics, sense distinció de situació laboral, sexe, edat o condició social.

Tipus de vaga

Vaga General el dia 8 de març de 2018, de 24 hores (des de les 00 hores fins a les 24 hores del mateix dia): vaga laboral, de consum, de cures i estudiantil. L'objectiu és parar la vida en tota la seva extensió i visibilitzar el paper protagonista que té la dona en l'engranatge d'aquesta vida. La vaga general es planteja com a vaga laboral (convocant a tota la classe treballadora); vaga de cures (que evidenciï la sobrecàrrega i invisibilitat de les cures, l'absència de corresponsabilitat en el treball domèstic i de cures i permeti la visibilitat màxima de les dones); de consum (la millor eina per lluitar contra el capitalisme i potenciar l'economia feminista que posi la vida al centre) i estudiantil (buscant el suport i convocatòria dels sindicats i organitzacions estudiantils).

Qui convoca?

La CGT en coordinació amb el Moviment Feminista, qui ve plantejant des de fa anys aquesta proposta de vaga general de les dones i, en conseqüència, són les dones les qui han d'ocupar el paper protagonista en aquesta convocatòria i mobilització.

Finalitat de la vaga general

Vaga general contra la ineficàcia política en matèria laboral, econòmica i social, el que provoca desigualtat permesa entre homes i dones; converteix a les dones en ciutadanes de segona o tercera categoria; així com per posar fi als assassinats i violències masclistes.

Motivació i peticions de la vaga

1. Acabar amb la desigualtat en l'àmbit laboral, econòmic i social de les dones respecte dels homes.
2. Posar fi a la desigualtat constatada de la divisió sexual del treball en aquest sistema capitalista i patriarcal.
3. La retirada de les polítiques, lleis i actuacions del capital que comporten la discriminació i desigual oportunitat en l'accés a l'ocupació i promoció professional de les dones i el foment de mesures efectives per a la disminució de la major taxa d'atur femenina.
4. L'adopció de mesures concretes i immediates que acabin amb la bretxa salarial i la desigualtat en les pensions.
5. Modificar els estereotips de gènere i la persistència dels valors masculins en les estructures de les organitzacions.
6. Control sobre les implantacions dels Plans d'Igualtat en les empreses.
7. L'eradicació del persistent assetjament sexual laboral, la precarietat laboral, temporalitat i l'alta taxa de contractes amb jornades parcials que sofreixen les dones.
8. L'establiment de polítiques laborals socials i econòmiques que facin efectives la conciliació real de la vida familiar laboral i personal, així com la corresponsabilitat en les cures.
9. Consideració de les tasques de cures com a treball amb dret a remuneració i dret a les seves prestacions contributives independents.
10. L'equiparació efectiva i real de les Empleades de la Llar al règim general.



11. L'exigència al govern de mesures concretes i efectives contra les violències masclistes.

12. La igualtat material efectiva de les dones migrants i refugiades.

Desenvolupament de continguts de l'argumentari

A. La retirada de les polítiques, lleis i actuacions del capital que comporten la discriminació i desigual oportunitat en l'accés a l'ocupació i promoció professional de les dones i el foment de mesures efectives per a la disminució de la major taxa d'atur femenina.

A nivell europeu, segons dades de la Comissió Europea per a l'any 2017, les dones representen el 60% de les treballadores i els treballadors amb estudis superiors i el 45% de l'ocupació total, però segons augmenta la categoria professional disminueix la presència de la dona i en alta direcció es redueix al 14%.

A l'Estat espanyol, menys del 10% d'ambaixadors són dones, menys del 14% de jutges del Tribunal Suprem són dones, menys del 30% dels ministres, menys del 20% dels catedràtics i així nombroses professions més (INE 2017).

Són precisos Plans d'Igualtat en les empreses de més de 250 persones treballadores on s'han d'implantar mesures que garanteixin la igualtat en la promoció professional.

Rebutjar les polítiques que situen a l'home al centre de la vida i a les dones inferiors i subordinades a ell en un context de relacions patriarcales.

L'accés a l'ocupació i la taxa d'atur deixa patent la desigualtat entre homes i dones. Clar exemple de l'anterior són els treballs feminitzats (telemarqueting, treball de cures, infermeria, etc.) que tradicionalment relacionen la empleabilitat de les dones amb treballs precaris.

Al seu torn, la taxa d'atur de les dones en el tercer trimestre de 2017 superava en més de nou punts a la dels homes (14,59% respecte als homes i 23,88 % de dones, amb una diferència entre tots dos sexes de 9,29%).

B. L'adopció de mesures concretes i immediates que acabin amb la bretxa salarial i la desigualtat en les pensions.

No existeix igualtat real retributiva per treballs d'igual valor entre homes i dones, a pesar que la directiva de 2006 de la Unió Europea que promou la igualtat de gènere al mercat de treball. A l'Estat espanyol, segons les dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) per a l'any de 2017, les dones cobren de mitjana un 23% menys que els homes, la qual cosa suposa treballar 60 dies a l'any gratis o treballar 10 anys més o començar 10 anys abans per guanyar tant com els homes.

Això es tradueix en una enorme bretxa de gènere també en les pensions, amb bases de cotització més baixes de les dones. A l'Estat espanyol, segons dades de l'INE pel 2017, la quantia

de la pensió mitjana de jubilació d'un home és d'1.140,4 euros mentre en el cas de les dones se situa en 718,23 euros.

Quant a les pensions contributives, el 2017, el nombre de dones que percepen pensions amb quantia entre 300-700 euros mensuals duplica al nombre d'homes; mentre que el nombre d'homes que percepen pensions a partir de 700 euros duplica al nombre de dones que les perceben. En les pensions no contributives, el 76,55% les cobren les dones.

C. L'eradicació del persistent assetjament sexual laboral, la precarietat laboral, temporalitat i l'alta taxa de contractes amb jornades parcials que sofreixen les dones.

Dins de la precarietat laboral, les dones sofreixen una doble discriminació: l'assetjament sexual o per raó de sexe, temporalitat i la contractació de jornades parcials.

L'assetjament sexual o per raó de sexe contra les dones en el treball és un reflex més de les violències masclistes de la societat patriarcal en la qual vivim.



8 de Març 2018 #VagaFeminista #8MJoFaigVaga



Hi ha una clara diferenciació entre les dones migrants i les espanyoles, referent al fet que més d'un milió de dones han sofert situacions d'assetjament en la seva activitat laboral, sent que el 18% de les dones migrants enquestades declara haver-ho sofert, enfront del 9,5% de les dones espanyoles.

Les dones tenen una major inestabilitat i precarietat laboral, sent el 26,4% de les dones treballadores tenen contracte temporal enfront del 25,7% dels homes.

Respecte a l'alta taxa de contractes amb jornades parcials, molt vinculat a les tasques de cura assignades a les dones, és necessari destacar que segons l'INE i Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social reflecteixen una realitat marcadament diferenciada: el 26,6% de dones que treballen amb 1 fill tenen un contracte a temps parcial enfront del 5,7% d'homes i, en el cas de 3 o més fills, els percentatges són un 26,2% de dones enfront del 6,4% d'homes, sent que el 97,3% de les persones ocupades a temps parcial per fer-se càrrec de la cura de fills de

14 o menys anys són dones.

En el conjunt de 2016, per exemple, les dones van signar 8.763.700 contractes, 4.573.000 a temps complet (el 52,2%) i 4.190.700 a temps parcial (el 47,8%). En canvi, l'any previ a l'esclat de la crisi (2007) els percentatges van ser del 65,2% i del 34,8%, respectivament, amb un volum total de contractes molt semblant (8.565.900).

D. L'establiment de polítiques laborals socials i econòmiques que facin efectives la conciliació real de la vida familiar laboral i personal, així com la corresponsabilitat en les cures.

La conciliació de la vida laboral, familiar i personal requereix polítiques que permetin la cura i l'atenció de les persones depenents (menors, gent gran, persones malaltes i persones amb diversitat funcional; la reorganització dels temps i espais de treball; de les organitzacions laborals que possibilitin a les persones treballadores desenvolupar-se en les diferents facetes de la seva vida; la modificació dels tradicionals estereotips de dones i homes respecte a la seva implicació en la família, llar i el treball.

Les mesures de conciliació es consideren com un "problema exclusiu de les dones".

Universalització, és a dir, s'apliquen tant a treballadors com a treballadores ja que la seva finalitat és promoure la igualtat d'oportunitats entre dones i homes.

INE 2017: hi ha 1.997.800 dones que no tenen ocupació ni la busquen per raons familiars enfront de tan sol 130.800 homes; la taxa d'activitat és del 53,41% en el cas de les dones i un 67,1% en el cas dels homes; cada any 380.000 dones abandonen el mercat de treball enfront de 14.000 homes; el 74,34% dels contractes a jornada parcial en 2012 es van signar amb dones.

I és que la convicció social que la dona ha d'ocupar-se de criar i educar i els beneficis econòmics i socials que suposa el treball domèstic i cures no remunerades fa que: 318.598 dones facin ús del permís de maternitat enfront de 5.807 homes (98% dels casos); 32.012 dones demanin una excedència per cura de fills/es enfront de 2.116 homes (94% dels casos); les dones dediquin 4 hores i 29 minuts al treball domèstic (activitats de manteniment de la llar) enfront de 2 hores i 32 minuts que dediquen els homes. A més, les dones dediquen 2 hores i 22 minuts a cura de fills/es enfront d'1 hora i 46 minuts els homes; prop del mig milió de dones dediquen a l'atenció de familiars depenents l'equivalent a una jornada laboral (40 hores setmanals) durant 4-8 anys; gairebé un 80% de famílies es queda sense plaça pública d'atenció en els primers anys de vida dels seus fills i filles; existeix incompatibilitat de les jornades laborals, escolars i familiars (33% de les dones s'incorpora al lloc de treball abans que obri el col·legi i el 59% acaba la seva jornada després que els centres educatius

tanquin les seves portes).

La inexistència de conciliació entre la vida laboral i familiar té un enorme impacte sobre la natalitat i ho reflecteixen aquestes dades: el 44% de les dones entre 20 i 44 anys encara no ha tingut fills/es i el 58% de les dones que resideixen a l'Estat espanyol assegura que tenir fills/es representa un obstacle per a la vida professional.

La conciliació segueix tractant-se com una qüestió de dones, per la qual cosa quan una dona no pot conciliar, o bé compta amb altres dones de la família (el 70% de les àvies majors de 65 anys han cuidat o cuida als seus néts/es), o bé contracta a una altra dona.

Respecte al repartiment de cures entre homes i dones, segueixen sent dones, de diferents generacions, o de "altres" orígens ètnics-socials, les que es redistribueixen els treballs i les responsabilitats de la cura.

E. L'equiparació efectiva i real de les Empleades de la Llar al règim general.

L'activitat laboral amb més contractació estrangera és la de servei de personal domèstic: més de la meitat dels contractes. L'ocupació domèstica és dels sectors més precaris. Les empleades de la llar segueixen sense poder accedir a la prestació per desocupació; no tenen protecció ni prestació social i l'acomiadament és lliure. Les pensions de jubilació són insolidables.

Exigim l'equiparació total de l'acció protectora en matèria d'incapacitat temporal per contingències comunes i professionals de les empleades de la llar amb el règim general, la garantia d'acomiadament indemnitzat conforme a les regles de l'Estatut dels Treballadors i, per descomptat, la cobertura de desocupació de les treballadores domèstiques.

F. Exigència al Govern de mesures concretes i efectives contra les violències masclistes.

La posició social i econòmica a la qual s'ha relegat històricament a les dones fa que la majoria de dones no comptin amb la possibilitat real d'accés a una ocupació que garanteixi la seva autonomia.

Les polítiques d'ocupació i la violència masclista tenen vincles evidents, doncs les dificultats a les quals s'enfronten les dones en el terreny laboral vénen condicionades per la reclusió de les dones en les llars i tasques domèstiques, i al mateix temps, aquestes polítiques d'ocupació afavoreixen el més que assentat binomi de dona/mestressa de casa.

Les seves polítiques fan que la nostra societat no es construeixi sobre la base de la igualtat real entre dones i homes.

Els assassinats de dones pel simple fet de ser dones (feminicidis) ascendeixen l'any 2017 a 98; Aquesta xifra no coincideix amb la xifra del Govern, doncs només computen com a víctimes de violència de gènere, les dones que tenen o han tingut vincle sentimental o matrimonial amb els assassins feminicides. Els assassinats per violència masclista són la punta de l'iceberg de la societat patriarcal en la qual vivim. El Ministeri de Sanitat reconeix només 47 feminicidis l'any 2017.

La falta de mesures polítiques i de prestacions públiques unides a les retallades fan que no s'estigui prestant mesures de protecció reals i efectives per protegir la vida i la integritat de les dones en risc. Aquesta falta de mesures efectives afavoreix que les altres dones no aconseguixin emancipar-se dels seus agressors per por i inseguretat. La violència masclista, per tant, es retroalimenta des del propi Estat.

G. La igualtat material efectiva de les dones migrants i refugiades.

Les dones migrants a l'Estat espanyol constitueixen la baula més precària de la nostra societat.

En l'àmbit laboral, gairebé la meitat de les dones estrangeres ocupades desenvolupen treballs no qualificats i en sectors com l'hostaleria, el comerç o el treball domèstic. En les seves ocupacions, més d'un milió de dones declaren haver sofert situacions d'assetjament en la seva activitat laboral, sent que el 18% de les dones migrants enquestades declara haver-ho sofert, enfront del 9,5% de les dones espanyoles.

I és que l'estructura ocupacional espanyola, caracteritzada per la terciarització, precarització i segmentació de l'ocupació, fomenta la concentració sectorial i ocupacional de dones en ocupacions precàries i de menor qualificació.

Les condicions precàries del treball de les dones migrants s'uneixen a un atur elevat del 25,36% (desembre 2017) enfront d'un 17,44 de les dones treballadores espanyoles. Les



8 de Març 2018 #VagaFeminista #8MJoFaigVaga

pensions de les dones migrants tampoc experimentaran cap millora, doncs les altes taxes d'atur i la contribució del seu salari no permeten que puguin gaudir de cap tipus de jubilació. Aquestes condicions laborals, a més, inclouen l'assetjament sexual i racista als centres de treball, assetjament que difícilment pot ser denunciat per por d'una expulsió o deportació, havent de suportar agressions i violències habituals.

Fa falta d'una política migratòria que garanteixi la regularització, la integració laboral i social de centenars de milers de persones, que en molts casos van posar en risc les seves vides per accedir al nostre país.

No es soluciona la realitat i violència racial i econòmica que sofreixen les dones treballadores migrants. Expulsió de persones migrants penades amb 1 any de presó, les "devolucions en calent" que acaben de ser qualificades com a il·legals pel Tribunal Europeu de Drets Humans, o la negativa de l'Estat a proporcionar assistència sanitària a persones migrants sense papers. Es mantenen els CIE que són destinats a l'internament de persones migrants "sense papers", dificultant la reagrupació familiar de les dones; en els controls discriminatoris en barris, pobles i ciutats sobre la població amb base a simples criteris ètnics o d'aspecte exterior, o a facilitar l'expulsió d'aquelles persones que siguin condemnades per la comissió d'algun delictes, fins i tot després del compliment de l'oportuna pena de presó, o l'expulsió de les menors en lloc d'articular la seva documentació i integració.

La política en matèria d'estrangeria, la militarització de les fronteres i falta total de mesures d'integració social de la població migrant, en concret de les dones, les col·loquen en una posició altament perillosa i vulnerable, doncs són més susceptibles de ser raptades per grups criminals de tracta, explotació sexual i qualsevol activitat delictiva que no podria mantenir-se sense col·lectius tan precaris.

H. Consideració de les tasques de cures com a treball amb dret a remuneració i prestacions contributives independents.

Els sectors amb major taxa de feminització (neteja, sector domèstic i atenció sanitària, telemarqueting) no són casuals. Això és el reflex de la reclusió històrica de les dones en les llars privades per al desenvolupament de totes aquestes tasques. Les tasques domèstiques han complert un paper fonamental en el funcionament del mercat i l'economia. El treball invisibilitzat de les dones en la llar ha permès a l'Estat retallar i privatitzar els serveis sanitaris i educatius. Les polítiques de l'Estat capitalista no ofereixen guarderies, residències de persones ancianes, centres de salut ni hospitals que prestin serveis amb eficàcia, capaces d'atendre a la societat.

El doble paper: d'una banda s'educa a les dones en la maternitat, però d'altra banda es castiga i es penalitza a les dones al mercat de treball en ser mares. Això fa de les dones treballadores un col·lectiu altament precari que beneficia l'explotació laboral i els guanys de les empreses.

El treball en la llar i les tasques de cures suposen en les dones treballadores una doble jornada de treball: d'un costat el treball assalariat i d'un altre, el treball domèstic no remunerat. Existeixen fortes dificultats en l'accés i promoció en l'ocupació i una alta taxa de jornades parcials en les dones com a conseqüència del treball domèstic que desenvolupen o per cura de fills i filles i altres familiars.

Des de CGT reivindiquem la creació de prestacions contributives per a les dones que desenvolupen treball domèstic i de cures, prestacions independents d'altres prestacions relacionades amb vincles matrimonials o afectius amb la parella (pensió de viudat, compensatòria, etc.). Retribuir el treball domèstic de les dones a més permet autonomia econòmica a dones que sofreixen violència masclista en les seves llars. Reivindiquem el dret a una renda suficient de subsistència per a totes les persones sense contrapartides, especialment per a les dones treballadores i migrants, per garantir la seva autonomia bàsica en la societat.

I. Igualtat efectiva entre funcionaris i funcionàries públiques.

Més de la meitat dels seus integrants de les Administracions Públiques són dones (55,29%), major percentatge en el personal de les Comunitats Autònomes (69,07 %). A les àrees de Sanitat i Educació, competències de les CC.AA., treballen dones en percentatges molt superiors a la mitjana i aquest fet no és casual sinó cultural.

Només el 26,4% de les Direccions generals estan al comandament de dones.



Resum-Conclusions

- El sistema capitalista i patriarcal, sustentant-se en la capacitat reproductiva de les dones, ens ha relegat a l'àmbit privat, amb les responsabilitats de reproducció i cures; excloent-nos de l'àmbit públic i, per tant, de la possibilitat de lluitar contra l'ordre dominant, aconseguint així un món desigual, desvaloritzant les funcions reproductives i de cures, desposseint-les de valor monetari i fent-les invisibles. Així, les dones ens convertim en mà d'obra gratuïta, a l'estil de les persones esclaves, per al manteniment del sistema.

- La CGT ens fem ressò i hem vingut denunciant la situació d'explotació laboral, social i personal, de les dones de la nostra classe social, tant a l'Estat espanyol com en la resta del món, i que es defineix des de la feminització de la pobresa, la precarietat i la injustícia.

- Des de CGT hem lluitat per unes relacions entre les persones que no haguessin de veure's sotmeses a intercanvis comercials de cap tipus i que, per tant, l'explotació laboral no existís, desapareixent les relacions de treball sotmeses a les lleis del mercat i deixant pas a l'autoorganització i l'autogestió.

- Hem defensat i reivindicat l'autogestió dels Serveis Públics i denunciem la privatització als quals aquests estan sotmesos i que afecta especialment a les dones en sectors com telemarqueting, neteja, educació, sanitat...

- És precisa la inclusió de l'economia feminista en tots els ordres de la vida, per eradicar les desigualtats com la bretxa salarial, l'explotació de doble jornada, l'accés als serveis socials, pensions, educació feminista i coeducació, plans d'igualtat, trencant el "sostre de cristall" perquè totes les vides mereixin ser sostingudes.

- És de justícia el reconeixement dels drets de les dones refugiades i migrants amb independència del seu país d'origen i ètnia.

- El que existeix és una falsa igualtat, i denunciem les situacions de doble discriminació que sofreixen les dones, una com a classe treballadora (ja sigui remunerada o sense remuneració a través dels treballs reproductius i de cures) i una altra com a dones. Les successives "crisis" econòmiques, en les quals ens situen periòdicament la classe dominant polític-financera, segueixen mantenint un sistema social, polític i econòmic de progressiva desprotecció i precarització cap a les persones que desenvolupen la major part de les tasques

productives i reproductives del país i cap a les persones que no poden treballar, mentre que incrementen els arcs salarials a favor dels equips directius, juntes d'accionistes i altres atracadors i corruptes que des de la política, la patronal i les institucions públiques i privades, saquegen el país.

- Denunciem el salari precari i el viure en la precarietat laboral, econòmica i de prestacions. És clar el descens de la taxa d'activitat de les dones al mercat laboral, l'augment de la desocupació femenina, l'augment de la temporalitat en el treball de les dones, la recarrega de les cures, la deterioració de la seva salut, la privació dels seus drets sexuals i reproductius.

- Denunciem el pitjor accés i condicions a l'educació, l'augment del pes que porten les dones en el sosteniment econòmic i psicològic de la família.

- Reivindiquem els espais segurs, eradicant tots els tipus de violències masclistes, sexuals. Denunciem l'increment de la violència que sofreixen les dones, tant en les llars com en els entorns laborals, mantenint-se els rols sexistes en tots els àmbits de la vida.

- Denunciem la cultura patriarcal, les retallades en la llei de l'avortament, la repressió del dret a la identitat personal, l'expropiació del cos.

Perquè els drets no es demanen ni es supliquen, es lluiten i es conquisten fins a eradicar el que les dones seguim sent precàries, submises, devotes, invisibles. En el context actual que estem vivint de constant pèrdua de drets i llibertats, les persones que conformem la CGT, lluitem contra totes les discriminacions i per aconseguir la igualtat i ho fem al costat de totes aquelles altres persones, col·lectius, moviments, assemblees, organitzacions que així ho volen i senten.

Les dones i homes de la CGT, no ens resignem a la precarietat, l'explotació, l'exclusió social, la injustícia social i la desigualtat. Contra tots els abusos del sistema capitalista i patriarcal, la CGT convoca Vaga General, laboral, de consum, de cures, estudiantil, al costat del Moviment Feminista, de 24 hores, el 8 de Març de 2018, fent una crida a tota la societat perquè la secundï i participi en quantes accions, manifestacions i mobilitzacions s'organitzin.

Igualment, considerem que l'espai privat en aquesta vaga ha de ser ocupat pels companys i l'espai públic per les companyes.

Sense nosaltres el món no funciona.

Vaga per viure, vaga per cuidar-nos.

Uneix-te a la lluita, que som moltes.

8 de Març 2018 #VagaFeminista #8MJoFaigVaga

Crida de CGT Ensenyament a la Vaga General Feminista

CGT Ensenyament

Aquest 8 de març, en coordinació amb el Moviment Feminista, la CGT convoca Vaga General de 24 hores, laboral, de consum i de cures i ens sumem a la vaga estudiantil. Fem una crida a tota la societat perquè la segueixi i participi en les mobilitzacions que es duguin a terme.

Volem fer vaga perquè es noti que no hi som, perquè se'n parli, perquè els agents socials deixin de girar-se d'esquenes després de fer-se la foto en parlar dels drets de les dones, de conciliació de la vida familiar/laboral o de violència masclista. Les dones treballadores estem tipes de ser les "pringades" del sistema.

Denunciem la bretxa laboral entre dones i homes quant a índex d'ocupació, jornada laboral, qualificació de la feina i diferència de salaris i de pensions. Denunciem que les feines feminitzades (amb presència majoritària de dones) siguin les més mal valorades i/o les més mal pagades.

Volem visibilitzar la importància i la dignitat del treball domèstic i de cura, imprescindible per al desenvolupament de la vida personal i social i tradicionalment exercit per les dones. Denunciem la hipocresia del sistema capitalista i patriarcal, que s'aprofita d'aquesta situació i la fomenta abusant de les dones treballadores: quan fem aquest treball dins de l'àmbit familiar, el fem de manera gratuïta i sense cap reconeixement social; si el fem dins del mercat laboral és en condicions d'enorme precarietat que pot arribar a l'explotació (per ex., les cambreres d'hotel); si l'hem de fer compatible amb una altra feina remunerada (la doble jornada laboral), a sobre de l'abús en l'àmbit domèstic i el sobre esforç que representa per a les dones, trobem entrebancs en l'empresa privada i també en el sector públic.

Denunciem la violència masclista, que ens assetja, ens maltracta i ens assassina, la sagnant punta de l'iceberg de la violència estructural contra les dones. Denunciem la hipocresia i la ineficàcia de les institucions i les actuacions de la justícia.

El 8 de Març a l'Escola Pública

La nostra és un bon exemple de feina feminitzada (docents, personal de suport i PAS) (proporció homes/dones).

Reclamem al Dept. d'Ensenyament que no menystingui ni penalitzi la maternitat ni la cura:

- Que es reverteixin les retallades en educació, en concret aquelles que afecten majoritàriament les dones, com per exemple la reducció de jornada per cura d'un fill de fins a 6 anys cobrant el 100% del sou (amb les retallades ara és el 80%) i per cura d'un fill de fins a 12 anys, cobrant un 80% (ara és un 60%).
- Que les reduccions de jornada per cura de fill o de familiar depenent (dret bàsicament demanat per les dones) no suposin un perjudici per a les dones en calcular les pensions de jubilació.
- Que es reverteixi la situació actual: Si en començar el curs la docent interina està de baixa maternal (i dones i homes si estan en situació de baixa temporal), el Departament reserva les places, però deixa de cotitzar per elles a la Seguretat Social fins que es reincorpori a la feina (amb el conseqüent perjudici en calcular la jubilació)
- Que els centres respectin de forma sistemàtica l'hora de reducció de lactància (al començament o al final de la jornada) quan es fan els horaris.
- Que es cobreixin les reduccions de jornada per cura de les TEIs. La política de les retallades condemna les treballadores afectades, la resta de la plantilla i l'atenció a l'alumnat a la precarietat i el sobre esforç, sobretot en els CMCs.
- Que es garanteixin els drets de les dones embarassades. Des



de l'aparició del Decret de plantilles els casos de docents embarassades no contractades per equips directius que poden escollir el personal a dit s'han incrementat. Exigim la retirada d'un Decret de plantilles que dona peu a l'arbitrarietat en la contractació i que perjudica doblement les dones interines. L'escola no resta al marge de la realitat social, és un microcosmos que es ressent de les xacres socials i institucionals. Una de les tasques d'escoles i instituts és intentar trencar el cercle viciós; destaquem la funció preventiva de l'escola en la construcció d'una societat més lliure, respectuosa i justa.

El nostre alumnat necessita espais per a la reflexió i per adquirir un criteri personal sobre aquestes qüestions que afecten la seva vida personal i social. És hora de fer complir el "Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu" del Departament d'Ensenyament. Si no hi ha voluntat i els "plans" no es doten amb recursos, només són paper mullat.

Cal treballar a les escoles en la línia de la coeducació per lluitar directament contra el sistema de valors de la societat patriarcal. I per dur-ho a terme fa falta:

- Dotació horària per dedicació a aquesta tasca (coordinació, tutories, formació)

- Formació específica per als docents en coeducació dins de l'horari lectiu
- Repensar els models i estereotips de gènere. Atenció al col·lectiu LGTBIQ+. Promoure l'educació afectivosexual com a matèria curricular.
- Control dels llibres de text i material educatiu per evitar models indesitjables.
- Llenguatge Inclusiu. Cal que anem utilitzant i ensenyant a utilitzar en tot moment un llenguatge inclusiu, on es respecti i es contempli el femení i on sempre que es pugui es faci servir el genèric.
- Repensar els espais de l'escola en clau d'equitat: els patis actuals situen en el centre de l'activitat i l'atenció pública els nens; les nenes ocupen una posició de satèl·lit, subsidiària.

Capitalisme i patriarcat condemnen a la precarietat moltes de les famílies i l'entorn del nostre alumnat, i aquestes mancances les trobem a l'escola: famílies que "no s'impliquen", conflictes familiars que esquitxen la dinàmica escolar, alumnat desmotivats i "fracàs escolar", segregació... Això no es pot combatre amb la bona voluntat i el sobre esforç de les i els docents manegant-se amb alumnat, famílies i, a sobre, responen als reptes que determina el Departament d'Ensenyament: "situar l'alumne en el centre de l'aprenentatge", atenció a l'educació emocional, innovació pedagògica, atenció a la diversitat... (i tot això adobat amb avaluacions externes, competitivitat entre centres, manca de democràcia interna i burocratització). Cal anar a l'arrel del problema, el gran repte és aconseguir el compromís social i polític per caminar cap a un sistema més just, igualitari i lliure, començant pel Departament d'Ensenyament:

Denunciem els concerts amb escoles de l'OPUS, que paguen amb diners públics plantilles de docents que exclouen les dones. (Sentència de la Inspecció de Treball contra el procés de selecció de personal de l'escola Viaró)

I més en general. Cal dedicar recursos perquè el sistema judicial actuï de forma eficaç contra la violència masclista, que inclogui formació específica sobre aquesta qüestió, així com sobre les necessitats del col·lectiu LGTBIQ+, per a jutges i jutgesses, així com per a tot el personal relacionat amb l'administració de justícia i sanitat. Cal fer efectiva i d'aplicació immediata la Llei de Dependència. Cal garantir uns serveis públics de qualitat i revertir el procés de privatització. Cal derogar les Reformes laborals.



Identitat d'ofici i consciència de classe

Òscar Murciano
Secretari d'Acció Social de la
CGT de Catalunya

No és cap secret que la consciència de classe està en crisi, almenys la que es refereix a la treballadora, doncs a la Bonanova, barri de Salamanca o Sarrià segueixen tenint molt clara la seva. No hi ha cap explicació única a aquest fet sinó que és la suma de diversos factors els que han anat modelant la dissolució del sentiment de formar part d'una comunitat explotada, l'escassa percepció de que la majoria dels problemes venen donats per la dominació que exerceix el segment social que té el poder real sobre la majoria de la població. Aquesta situació és principalment conseqüència d'una victòria cultural dels nostres enemics i no és exclusiva de l'entorn geogràfic més proper, sinó que s'estén de forma general per tot el planeta. Això explica com l'agenda neoliberal no està trobant gaire oposició a la seva implementació. Almenys de moment.

I és que la millor forma de guanyar una batalla és que no calgui iniciar-la. Si el teu oponent està dividit i desconeix que forma part d'un grup que és fort quan actua unit, no cal preocupar-se de posteriors complicacions.

Posant el zoom en el món laboral i, concretament l'anarcosindicalisme o el sindicalisme combatiu, no som aliens a aquestes dificultats. A qui no li ha passat pel cap abandonar diverses vegades per la duresa, quan no frustració, d'intentar articular una lluita potent dins els centres de treball o a nivell general i que no funcioni un i altre cop? Sovint els objectius es redueixen a allò que sigui possible amb el que tenim, el que implica acabar sent gairebé irrelevant en la confrontació diària capital-treball. El sindicalisme està, doncs, també en crisi. No em refereixo al descrèdit i traïcions d'aquells que han trobat un sentit a la seva existència a l'ombra del poder, sinó a la pròpia percepció d'utilitat de l'eina sindical entre la pròpia classe treballadora.

Com si estiguéssim en una tempesta perfecta, en un cercle viciós, en una espiral destructiva, la crisi de la consciència de classe genera com a conseqüència una resposta sindical feble a empreses, sectors i societat. Les poques victòries, motivades per aquesta pèrdua de força, incrementen la poca esperança en els sindicats per resoldre els problemes, la poca esperança ens afebleix més i etc, etc. Som davant d'una profecia autocomplerta.

Hi ha sectors on el que coneixeríem com a model sindical clàssic de finals del segle passat és plenament vigent: empreses amb plantilles més o menys estables, grans, amb una inèrcia de funcionament suficient malgrat l'afebliment general. En el que seria el camp de la precarietat (la major part de la classe treballadora catalana), el sindicalisme no és percebut com útil. I aquí caldria també tenir en compte escenaris de valoració interns per dificultats d'adaptació, respostes o reticències a sortir de les zones de confort, aquelles on funcionem "com sempre". Provar coses noves.

I és que, vejam, per actuar com a grup el primer és tenir consciència de pertànyer-hi, no podem plantejar un conflicte sense aquest pas previ. La ideologia de classe està en crisi però a moltes empreses la pròpia dinàmica de la plantilla, la coneixença que fa l'estabilitat, una certa camaraderia, ajuda a articular les respostes col·lectives. No passa el mateix quan saltes d'una empresa a una altra, quan el teu sector està atomitzat, quan alternes atur i con-



tracte eventual, quan t'obliguen a ser un fals autònom aïllat si vols treballar: La precarietat.

Malgrat tot, la gent s'agrupa i lluita. Kellys, instal·ladors de Movistar, sindicat de manters, riders de deliveroo, sindicat de músics...unes quantes experiències van sorgint darrerament, basades no només en la evidència d'una situació injusta i amb la coincidència d'una molt elevada precarietat sinó especialment per un sentiment compartit de ser una kelly, un músic, un manter, un rider, un instal·lador. I és des d'aquesta identitat, ningú sap millor que algú que pateix la mateixa feina que jo quins problemes tinc, que poden créixer les accions col·lectives.

Aquestes expressions d'agrupament de treballadores precàries poden ser titllades des d'alguns punts de vista sindicals clàssics com símptomes de sindicalisme corporativista, no solidari cap a altres col·lectius de treballadores que no sigui el propi (com els sindicats d'infermeres, de metges, de conductors de transports, etc.), signes d'una fase embrionària del sindicalisme de classe, ja superada a l'estat espanyol fa gairebé un segle mitjançant l'organització en sindicats de ram i no d'ofici. En el cas de la CNT es complirà aquest any el centenari del canvi de paradig-

ma que suposà el Congrés de Sants. L'ús de la identitat d'ofici és, en teoria, un model a no replicar i, en tot cas, que caldria que s'adaptés dins l'estructura i pensament existent.

Altres, veuen aquestes organitzacions com un paradigma d'un 'sindicalisme sense sindicats', mediàtic, cool, nou. Quan, de fet, de nou no té res. Si es pot entendre l'expressió, una apologia antiorganitzativa més d'una part del 15M.

Crec que quan alguna cosa funciona (que treballadores precàries s'ajuntin per actuar conjuntament sobre problemes comuns, allà on els sindicats no hem pogut ni hem estat la seva resposta per falta de percepció d'utilitat) hem d'estar atents als mecanismes que ho han causat, i prendre'n bona nota. Em sembla irrellevant com estem organitzats els sindicats en relació a com funcionen els mecanismes d'identitat de la nostra classe.

Els sindicats de classe ja no estem organitzats en funció de l'ofici perquè així vam coordinar respostes més contundents i solidàries, evitant caure en divisions dins les mateixes empreses i sectors. Però això no vol dir que les persones haguem deixat de sentir-nos més a prop amb qui està soldant mampares com jo, amb qui està desenvolupant al costat un programa informàtic, qui s'està deixant la salut amb

mi fent 40 habitacions per dia, qui està sent 'matxacat' amb una bicicleta per pocs euros i un llarg etcètera. Aquest aglutinador és molt potent i moltes vegades és la primera fase, el primer esglaó per saber que juntes som més fortes. És que no ho fem servir també nosaltres mateixos quan li diem a la patronal que es posin ells els cascs del contact center? Quan ens referim a nosaltres com 'els buseros de TMB'? Quan diem que només els informàtics sabem la merda de feina que fem? O els 'pizzeros' de telepizza?

La identitat d'ofici, i tot el que comporta, és vital per iniciar respostes en col·lectius precaris o atomitzats, enfortint-la es genera una comunitat, amb llaços de solidaritat basats en el patiment conjunt com a primer pas per actuar contra el patró i els seus interessos. La identitat de classe ve en la majoria de vegades després, no abans, i això ja és cosa nostra treballar-la per evitar l'aïllament.

És prou clar que seria molt millor que les accions col·lectives no necessitessin d'aquesta fase, però les coses estan com estan, i en el camp de la precarietat si encara no hem tingut en general influència, potser que revisem la forma d'intervenir-hi.

Campanya de CGT en defensa d'un treball públic digne

**Secretariat Permanent del
Comitè Confederal de la CGT**

Des de CGT i les Federacions que treballem en el Sector Públic, volem denunciar que les polítiques autoritàries imposades a les classes assalariades des de l'inici de "la crisi-estafa", han comportat, no només desposseïssim i robatori de drets públics essencials per a la vida (com la sanitat, l'educació, les cures, la cultura, la comunicació, els transports públics, les prestacions socials...), sinó que ha afectat directament a la concepció social del treball públic i, per tant, a l'ocupació de les persones que treballen en el sector públic, fins a presentar-ho com a "ineficient, malversador, etc" per a, d'aquesta manera, mercantilitzar aquest treball i lliurar-lo a les grans corporacions empresarials per garantir-los beneficis privats.

La privatització -l'externalització- dels Serveis Públics (SSPP) per qualssevol de les modalitats formals-jurídiques, té la seva sustentació política en la modificació de l'article 135 de la CE i posterior Llei 2/2012 d'Estabilitat Presupostària i Sostenibilitat Financera, la qual embrida a totes les Administracions de l'Estat (central, autonòmica i municipal), impedit-los l'endeutament i superació del dèficit que Brussel·les ha fixat per a l'Estat Espanyol, a més de les polítiques de congelació de convocatòries de places per cobrir els llocs necessaris en els SSPP, i la pèrdua de centenars de milers d'ocupacions públiques per la via de l'acomiadament i la no renovació de contractes.

El capitalisme liberal, és la desposseïssim dels serveis essencials per a la comunitat a través de la seva mercantilització i les privatitzacions de les empreses públiques, per mitjà de les quals es prestaven part d'aquests serveis -patrimoni de tota la societat-, per ser convertits en negoci.

Diners que han estat transvasats al negoci privat, pel mecanisme de reducció de la despesa pública, que s'acosta als 78.000 milions d'euros a l'Estat Espanyol.

Les retallades són dramàtiques per a la majoria social. Cap dels béns comuns es lliura d'aquesta barbàrie: l'educació, la sanitat, l'habitatge, les prestacions de desocupació, les cures, la dependència, la cultura, les pensions, les inversions en el públic...

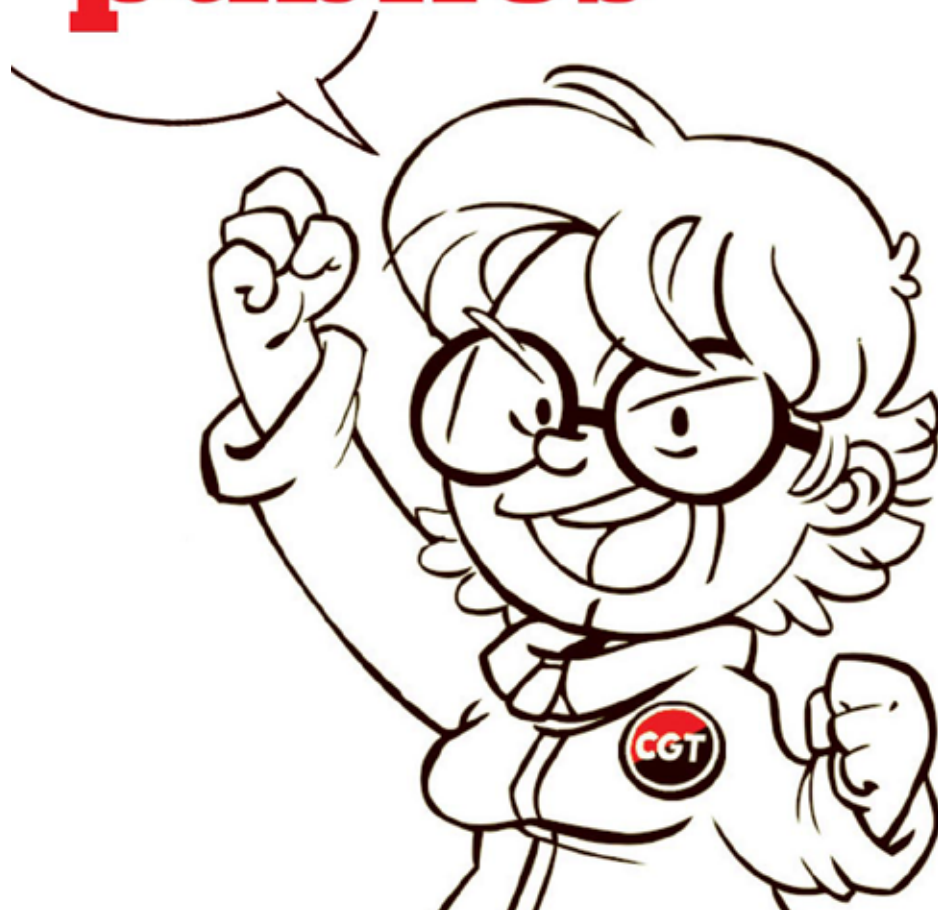
Les conseqüències d'aquestes polítiques en l'ocupació pública i en les rendes salarials ha suposat la destrucció de 156.000 ocupacions i la pèrdua d'un 17% real en la despesa salarial, la infrainversió en els mitjans i la precarització generalitzada en tota la cadena de treball.

El Treball Públic és "aquell" que no ha de ser mai mercantilitzat i la seva gestió es realitza des de l'Estat en totes les seves estructures, la central, les autonòmiques, les regionals, les municipals, i les empreses "públiques", sota qualsevol de les modalitats existents avui en el nostre sistema jurídic normatiu.

La gestió del Públic no pot basar-se en criteris de rendibilitat mercantil, sinó en el principi de suficiència (sempre existiran recursos perquè els serveis públics arribin de manera universal a tota la població) i en el principi d'eficiència, és a dir, la seva gestió ha de ser eficient sense incórrer en un "mal negoci", doncs en cas contrari s'estaria violant el principi de suficiència.



Apostem pels serveis públics



CGT exigeix en aquesta campanya "Per un Treball Públic Digne"

- La recuperació de tota l'ocupació pública destruïda i la cobertura de totes aquelles ocupacions necessàries per prestar uns Serveis Públics amb suficiència i eficiència.
- La dignificació del treball públic que suposa tenir plantilles adequades en quantitat i qualitat per a la prestació pública del servei a la comunitat.
- La recuperació dels Serveis Públics externalitzats i mercantilitzats i la no privatització de cap servei públic.
- La jornada de 35 hores per a tot el personal que treballa en el sector públic per a, d'aquesta manera, repartir el treball.
- La recuperació de tot el poder adquisitiu robat en salaris des de fa diversos anys, bé via congelacions, bé via retallades directes per Decret, i l'increment dels salaris futurs segons la inflació real, la qual cosa comporta també clàusules de revisió.
- La desaparició de les Mútues "privades" i que el treballador/a quan es trobi en Incapacitat Laboral, percebi el 100% de la seva base de cotització.
- L'increment de les Pensions Públiques en un percentatge que els dignifiqui i les faci suficients per cobrir les necessitats bàsiques per a la vida.

Cal dignificar el treball públic, en benefici de totes i tots

Ens volen robar les pensions públiques

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Les diferents lleis de reforma del sistema de Seguretat Social quant a Pensions, més enllà de garantir la consolidació del nostre sistema públic, universal i solidari, han suposat una dinamitació del mateix.

La Llei 27/2011 de Zapatero, pactada entre gairebé totes les forces polítiques i els sindicats del règim, més la Llei 23/2013 del PP que regula el factor de sostenibilitat i l'Índex de Revaloració del sistema de Pensions de la Seguretat Social, han suposat, la primera una rebaixa mitjana entorn del 20%, mentre que la segona reforma del 2013 sumarà una pèrdua addicional del 15%, per la reducció de la pensió mitjana nominal després de la jubilació.

El “sacrosant dèficit” comporta un apalancament de les polítiques denominades de “consolidació fiscal” o, en termes senzills, polítiques de robatori i espoli dels drets socials, sent un dels factors en els comptes generals de l'Estat, que desvia milers i milers de milions de la despesa social (pensions, educació, sanitat i dependència fonamentalment) per complir amb els compromisos amb Brussel·les.

Els governs de torn, des del 2011, quan aborden la reforma de l'article 135 de la CE (es garanteix el pagament dels interessos i principal d'un deute il·legítim i il·legal, doncs és el deute dels banquers i especuladors), s'enfronten al següent dilema: o bé aplicar retallades en la despesa o bé pujar els impostos directes i/o indirectes per obtenir majors ingressos.

El problema, el financer, per “lleï”, obliga als comptes de la Seguretat Social a tenir un equilibri, és a dir, els ingressos menys les despeses, haurien de ser 0, o tenir superàvit, en cas contrari, les revaloracions de les pensions, amb independència del cost de vida



(IPC), solament s'actualitzaran en un 0,25%. La Seguretat Social, subjecta a aquesta “regla sagrada del mercat”, davant la destrucció de milions d'ocupacions des del 2011, la baixada de les cotitzacions empresarials a través de les subvencions i les reduccions, les tarifes planes, l'expulsió de centenars de milers de cotitzadors de les persones “cuidadores” per llei de Dependència i el menor ingrés, a causa que els centenars de milers d'assalariats i assalariades que entren al mercat de treball des del 2011 ho fan amb salaris propers al SMI, col·loquen al sistema públic de Seguretat Social en dèficit continu i permanent, almenys fins al 2022.

Tots aquests factors polítics, és a dir, decisions polítiques adoptades pels governs del PSOE i del PP conjuntament amb Brussel·les, ha comportat una deterioració dels comptes públics, i se li imputa a la Seguretat Social un dèficit proper a l'1,5 del PIB a la fi del 2017, és a dir, prop de 18.500 milions d'euros.

Contravenint l'article 50 de la CE que diu que “Els poders públics garantiran, mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades, la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat...”, es decideix reduir encara més la “despesa en pensions” (ja s'han reduït substancialment amb l'allargament del període de càlcul, amb el retard en l'edat de jubilació...), per mitjà d'incrementar les pensions solament en el 0,25%, la qual cosa ha servit per finançar part del forat de el “dèficit” i, des del 2019, aplicar el factor de sostenibilitat per a totes les persones que es jubilin a partir d'aquest any.

El factor de sostenibilitat, més enllà de la “fórmula pseudo -científica”, és senzillament una reducció en origen de la pensió, en establir el càlcul de la mateixa en funció de l'esperança de vida a aquest moment i el que no s'ha de percebre més que les generacions anteriors. És a dir, es cobrarà menys al mes però durant més anys.

Concloent, la Seguretat Social, el nostre sistema públic de Pensions, l'han deixat en situació de fallida de forma premeditada i metòdica per part dels partits governants des de 1980 i per gairebé tot l'arc parlamentari des de 1995.

Les persones pensionistes, així com les classes obreres en actiu, no hem estat capaçes de generar mobilització social suficient per parar aquest robatori d'un dels nostres drets fonamentals, més si tenim en compte que el 38% de les llars espanyoles depenen del perceptor principal que és pensionista.

Fer fallida el sistema públic de Seguretat Social té un objectiu per res amagat: mercantilitzar i lliurar als mercats privats (banquers i asseguradores) el 45% de la partida de la despesa social que actualment es dedica a les pensions públiques. Els privilegiats: mercats, empresaris, executius, capital, es deslliguen de l'obligació de complir amb el principi de solidaritat, no contribuint a la caixa comuna per mitjà de mecanismes d'elusió fiscal que el sistema “legal” els permet.

L'empobriment de les persones pensionistes actuals (9 milions de pensions) es reflecteix en el fet que, més de 5 milions perceben una pensió menor del SMI, i amb la NO pujada de les pensions segons el cost de vida -quan no la congelació- i la baixada en origen de la pensió per a totes les persones que es jubilin a partir del 2019, ens trobarem en un futur-present on la desigualtat i l'empobriment seran els senyals d'identitat per a la majoria de la població.

CGT considera que es fa necessari una MOBILITZACIÓ social forta i radical per “salvar” el dret social més fonamental: LES PENSIONS PÚBLIQUES UNIVERSALS I SUFICIENTS.

Què ha passat amb la guardiola de les pensions?

Miren Etxezarreta

No és absurd afirmar que no hi ha diners per a les pensions públiques i oferir desgravaments a les contribucions a les pensions privades?

La guardiola de les pensions s'ha buidat. I aprofitant l'ocasió, tornen una vegada més sobre el tema de la crisi de les pensions i, com no, sobre la recomanació que es facin pensions privades. Han observat que aquesta campanya s'intensifica sempre a cap d'any, quan les persones que tenen estalvis busquen com col·locar-los pagant el mínim d'impostos? I, clar, existeixen desgravaments fiscals per a les pensions privades. No és absurd afirmar que no hi ha diners per a les pensions públiques i oferir desgravaments a les contribucions a les pensions privades? Solament això ens havia de fer sospitar que alguna cosa estrany, per usar paraules suaus, s'oculta després del tema de les pensions.

S'està acabant la guardiola de les pensions. No era para això precisament pel que s'havia establert la guardiola? Perquè quan les cotitzacions no bastessin es poguessin pagar igualment les pensions? Per què llavors tanta alarma? Si de debò està tenint lloc una ‘recuperació’, haurien de recuperar-se les cotitzacions i la guardiola. Però clar, com la recuperació, suposant que sigui real, té lloc amb una gran precarietat laboral i salaris de misèria, no es recuperen



les contribucions a la Seguretat Social. Aquí està, per tant, un primer element que cal plantejar: millorar els salaris i l'estabilitat laboral i no plorar com plañideras perquè els jubilats viuen massa anys. Encara que desaparegui la guardiola, les contribucions normals segueixen i, si els salaris fossin decents, de la mateixa forma que en molts altres anys amb les contribucions, podrien finançar-se les pensions.

Però totes les ocasions són bones per tornar una vegada més al tema de la insostenibilitat de les pensions: hi ha massa vells i viuen massa anys —no s'atreveixen a dir-ho així però és el

que es trasluce del seu tractament del tema—, i no hi ha diners per mantenir-los. És un argument totalment fals en totes les seves facetes. Com es distribueix la riquesa d'un país per pagar les despeses col·lectives? Qui decideix quines despeses es financen i quins no? Qui decideix que és millor finançar l'Exèrcit, certes infraestructures, les ambaixades o el rescat bancari que mantenir als ancians?

Si tots aquests aspectes i molts uns altres es financen a través dels impostos, per què no les pensions? Si no arriba amb les cotitzacions, per què no es poden finançar les pensions

amb impostos, com tots els altres despeses col·lectives d'una societat?

En un moment de la nostra història es va decidir que les pensions públiques es financessin solament amb les contribucions dels treballadors en actiu. El que fa que les pensions no siguin més que transferències entre treballadors. És una forma, però no l'única. De manera que la resta de la població, especialment aquells que obtenen beneficis de les empreses, no participa per res a mantenir a aquells que han produït la riquesa que ha fet que el país arribi on està ara.

Arguments falsos

El tema està replet d'arguments falsos. Com a mostra, un que hagués de fer sonrojar als economistes que, no obstant això, ho usen sense descans. Es refereix al tema que no hi haurà suficients treballadors per mantenir als pensionistes. En el cas de l'Estat espanyol, com s'ha decidit prèviament que les pensions públiques solament es financin amb les contribucions dels treballadors, els salaris són rellevants. Però aquesta és una opció política.

En realitat, per al finançament de les pensions, el nombre de treballadors no importa per res, la qual cosa explica és la riquesa que els treballadors produeixen. El que importa per avaluar la capacitat de finançar les pensions és la producció de riquesa i la seva distribució. I en l'Estat espanyol es produeix molta més riquesa

que fa 40 anys i s'espera produir més en el futur. Per què no es considera això en lloc d'embullar amb el nombre de treballadors? No és el nombre de les persones que treballen, sinó el que aquestes produeixen i com es distribueix el que importa. Es pot creure que no ho saben els economistes, o a qui convé aquest error?

S'ha fet una gran difusió del comentari de l'OCDE que nostres pensions són massa altes. S'ha observat com viuen els pensionistes espanyols que, a més, amb freqüència mantenen als seus familiars més joves? La proporció de les pensions és més alta que en alguns altres països, però els salaris són molt més baixos, amb el que es cobra realment menys. Es poden tergiversar molt les coses amb les estadístiques quan convé. Sense oblidar que l'OCDE és una de les grans institucions internacionals amb polítiques econòmiques neoliberals.

Hi ha o no hi ha diners?

El tema de la insostenibilitat de les pensions torna cada cert temps. En part, perquè en les societats modernes s'ha assumit la idea que sostenir a la gent quan no produeix és un cost, encara que produís molt en la seva vida activa, però, sobretot, perquè el que els poders fàctics, econòmics i polítics persegueixen és que la gent que pot estalviar es faci pensions privades, que permeten sucosos beneficis al capital financer.

Però considerem el tema en la seva dimensió real: com és que en un país que no té diners per finançar les pensions públiques existeix aquests mateixos diners si les pensions són privades? Hi ha o no hi ha recursos reals per mantenir als ancians?

Les pensions privades són un estupend negoci per al capital financer. Però són un disbarat per als pensionistes. Per a aquests, és molt arriscat

posar els diners en pensions privades que depenen de la Borsa, perden valor amb la inflació i són molt cares, doncs cobren comissions per gestionar-les. I en el social són enormement injustes, doncs solament els qui poden estalviar podran tenir-les. Què es farà amb els milions de persones que no poden estalviar?

L'alarma causada perquè s'acaba la guardiola té unes bases i unes raons fal·laces que es poden resoldre amb relativa facilitat si es vol realment solucionar el problema. Si no arriba amb les contribucions dels actius, que les pensions es financin com tots els altres despeses socials, amb impostos. Vivim en una societat relativament rica que, si distribueix ben el que produeix, pot permetre viure decentment a tota la seva població.

** Miren Etxezarreta és economista i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat a la revista El Salto.*



20 anys d'atacs a les pensions

Antonio Pérez Collado

L'obsessió per acabar amb el sistema públic de pensions no és nova ni obeeix a l'actual conjuntura de l'anomenat fons de reserva. L'assetjament comença ja durant l'últim govern socialista de Felipe González i no ha cessat fins al moment; amb independència que els experts diguin que l'economia va bé, que es crea ocupació o tot el contrari. La necessitat de retallar les pensions sembla un requisit prioritari i urgent per salvar un futur cada vegada més negre, per cert.

Ni la lluita contra la corrupció, ni detenir la fugida de capitals i el frau fiscal, ni buscar formes perquè la desigualtat entre rics i pobres deixi de créixer, generen tanta unanimitat i tan gran entusiasme entre els quals porten la veu cantant en la política i l'economia com la urgència a privatitzar o retallar les modestes pensions dels avis i àvies. No és d'estranyar que el 1996 s'engegués el Pacte de Toledo que, segons deien, era l'acord que ens les anava a garantir a les successives generacions. Aquí van començar ja a pujar el llistó d'exigències per tenir dret a la pensió completa. El curiós és que el suport polític i sindical va ser gairebé unànime (excepte part d'IU i sindicats alternatius com a CGT).

Va ser amb un altre president socialista, Rodríguez Zapatero, quan el 2011 s'aconsegueix un d'aquests grans pactes ara oblidats. Els responsables d'UGT, CCOO i la patronal estampen la seva signatura al costat de la de ZP per engegar la major agressió a les pensions: s'estableix la data de 2027 per arribar progres-



sivament a la jubilació als 67 anys, per passar el període utilitzat per calcular la pensió dels 15 als 25 anys cotitzats i de 35 a 38,5 els anys necessaris per cobrar el 100%.

I ja posats a recordar, com oblidar-se de les successives reformes (tant del PP com del PSOE) gairebé sempre compartides per un sindicalisme més preocupat per les subvencions que pels drets laborals, que han convertit el mercat de treball gairebé en un mercat d'esclaus, tal és el grau d'indefensió i precarietat que suposen els contractes temporals (el 94% dels que se signen) i que han reduït

els salaris a nivells del segle passat. Damunt, aquests draconians contractes estan bonificats amb reduccions en la cotització empresarial a la Seguretat Social. De tal forma que mentre els treballadors cotitzen menys per culpa dels baixos salaris, els patrons fan el mateix malgrat incrementar els seus beneficis.

Però com deia, la culpa la tenen els jubilats per haver allargat una mica la seva esperança de vida gràcies a la conquesta de millores econòmiques, socials i sanitàries. Aquesta és la dada que enarboren per exigir mesures dràstiques, sense prendre en consideració que l'esperança

de vida pot retrocedir per les polítiques de retallades que dirigents polítics i econòmics (amb sous superiors al de deu o cent pensionistes, respectivament) ja estan aplicant.

Enfront d'aquesta amenaça, la classe treballadora -activa, en atur o jubilada- no tenim una altra opció que lluitar per unes pensions dignes. No és únicament que pugen menys que l'IPC; és que cada any seran de menor quantia: aquí està el parany dels qui ara es posen medalles intentant liderar la defensa d'un dret que abans van retallar.

** Antonio Pérez Collado és militant de CGT-PV*

Les vagues, eines de lluita?

Ermengol Gassiot

“Les vagues avisades amb 5 o 10 dies d’antelació perden força, però una vaga a la brava, sense preavisar, és il·legal i no la farà ningú”. “El suport mutu és la nostra millor arma, però les vagues per solidaritat són il·legals”. En el temps que porto en la lluita sindical, les anteriors són frases que he sentit sovint. Estic segur que, com jo, molts altres companys i companyes. Les hem sentit i les hem pensat i dit. Reflecteixen una autèntica paradoxa que sintetitza de manera ràpida i directa una de les principals limitacions de l’actual sindicalisme a l’estat espanyol. La regulació de l’exercici de la vaga, que es va vendre com la salvaguarda del dret de fer-la, de facto l’ha descafeïnat, n’ha erosionat la seva força i, amb el temps, ha fet que l’anem interioritzant com la forma lògica de procedir. El camí on estem abocats no és fàcil i, si deixem de ser útils els sindicats, el nostre futur és més aviat magre. Per tant, si volem ser alguna cosa més que un record de glòries passades de la classe treballadora, és imperiós que reaccionem.

Aquest escrit neix d’aquesta preocupació. I s’alimenta d’un seguit de reflexions que els darrers anys hem compartit diversos companys i companyes, generalment com a debats i discussions de cara a decidir actuacions en situacions específiques. En canvi, pràcticament mai les hem pogut posar per escrit, per allò de que la força del dia a dia t’empeny i no et deixa temps (una excepció és, entre d’altres, aquest escrit que ja fa anys vaig escriure i que segueixo pensant que és vigent). Tampoc vull amagar que les vagues generals i jornades de lluita dels dies 3 d’octubre i 8 de novembre han acompanyat les idees que intento plasmar tot seguit. Tot i això, vull aclarir que aquest text no pretén parlar del sentit de les dues vagues en la situació actual que hem viscut a Catalunya, ni els perquè dels diferents plantejaments de com posicionar-nos-hi com a sindicat. Vull parlar de les vagues, i de nosaltres. I ho faré per punts.

1.

Tota vaga s’insereix en un conflicte. És una part de la confrontació que, com a treballadors/es fem a qui ens explota. Per tant, es fa a la contra i es fa a favor. A favor de nosaltres i dels nostres companys i companyes, que compartim el fet de ser treballadores i treballadors i de patir una situació de desigualtat. I en contra de qui controla i s’apropia dels fruits del nostre treball. Generalment la fem per resoldre una situació que percebem que és lesiva cap a nosaltres, és a dir per millorar la nostra posició, o per evitar una degradació de les nostres condicions de vida i de treball. En una realitat d’interessos contraposats, la vaga és un instrument. En la mesura en que té èxit, ens permet assolir com a mínim una part de les nostres aspiracions. Alhora suposa un perjudici per a qui ens explota, que veu com no pot assolir uns objectius concrets i que li imposen unes determinades condicions.

En aquest sentit, la vaga com a eina de lluita es contraposa a la noció liberal de democràcia. En aquesta darrera, és possible arribar a consensos entre opinions diverses. De fet, és per això que generalment els i les polítics professionals parlen d’“adversaris”, destermen el concepte d’“enemics” i fan un fetitxe de la noció de “consens”.



2.

Del punt anterior es desprèn que tota vaga és una eina. És útil perquè ens permet assolir uns objectius. Ho tenim clar, tot i que de vegades un pot caure en la temptació de fer de la vaga un fetitxe, una espècie d’objectiu en si mateix. I, precisament, la vaga és un útil quan atorga a qui la fa una capacitat de pressió. De pressionar a un empresari o a una administració que, precisament perquè ostenten “poder” sobre nosaltres (el que els dona el monopoli dels mitjans de producció i la política) en un escenari normal ens mantenen en una posició de subordinació. Per tant, una vaga ha de buscar construir aquesta força que ha de doblegar a qui no vol cedir, a qui no vol moure’s. És a dir, busca dotar-nos de capacitat per obligar. En paraules col·loquials, persegueix exercir coerció sobre els patrons, empreses i administracions. Concretament, sobre aquells/es contra qui es fa.

Sota aquesta premissa, la finalitat de tota vaga és aturar la producció en un centre de treball, en un sector o en un territori concret, en funció de la seva natura i abast. A ningú se’ns escapa que com més massiva i multitudinària, més viable és que resulti exitosa. Però també hem de passar per alt que el fet que una vaga tingui un ampli seguiment ens garanteix, necessàriament, la seva força. En la nostra història recent tenim múltiples exemples en aquest sentit i alguns els he esmentat en altres ocasions. De la mateixa manera, que tampoc hem de pensar que la força d’una vaga rau únicament en el fet que els i les treballadores no vagin a treballar. Aturar la producció, aturar el funcionament ordinari de les coses i imposar-

ne un altre, ho podem fer de diverses maneres. Ho podem fer, per exemple, en una vaga de zel o alterant voluntàriament els ritmes de treball. Recentment la situació als punts de control de l’aeroport del Prat o, ja fa més temps, la vaga dels controladors aeris en són dos exemples. D’una manera diferent, també es pot aconseguir incidint en altres aspectes importants del dia a dia, com per exemple la circulació de persones i/o mercaderies. Les vagues dels passats 3 d’octubre i 8 de novembre a Catalunya ens mostren la capacitat que desenes o centenars de talls de carreteres i vies de tren tenen per aturar un país. En un format específic, els bloquejos de refineries a França d’ara fa uns anys o, els dels voltants de l’any 2000 dels centres de distribució de combustible a Catalunya, també ho il·lustren.

3.

Tot això ens situa en un escenari on la finalitat d’una vaga no és el recompte final de vaguistes. De la mateixa manera que el seu èxit o fracàs no es mesura a partir de la quantitat de persones que l’hagin fet, que diguin que l’han realitzat o que puguem dir que l’han fet. No. L’èxit prové de la força de que ens ha dotat la vaga i si aquest empoderament ens ha permès imposar els nostres interessos, ni que sigui parcialment. Així doncs, no es tracta de recomptar vaguistes com qui compta vots dins d’urnes en una nit electoral. Ni de sortir després dient que la xifra obtinguda és bona (o dolenta) en si mateixa. De fet, els mitjans de comunicació i el propi sindicalisme de concertació (i les administracions i empreses) poc a poc han anat promovent aquest tipus d’escenaris. De manera gens neutral perquè,

en fer-ho, distreuen l’atenció del potencial real de tota vaga i el desvien cap una espècie de fal·làcia parlamentària: “tanta gent ha fet vaga i, per tant, tu empresa m’has d’escoltar en el posterior procés de negociació”. Un escenari, aquest, on sovint es prefigura una renúncia a la força de la vaga.

Si la utilitat d’una vaga depèn de la seva capacitat de pressió, el recompte formal de vaguistes és irrellevant. A nosaltres ens pot servir per enfortir una consciència col·lectiva (“nosaltres, les i els que fem vaga”) que pot contribuir a consolidar el nostre poder coercitiu. Però, més enllà d’això, tampoc és rellevant de cara al desenvolupament d’una lluita que, com deia, depèn de la seva capacitat de subvertir la normalitat. I aquesta capacitat, tant nosaltres com aquells contra qui fem una vaga l’avaluem per altres mitjans: quantes línies tancades, quantes aules buides, quants trens sense circular, quantes comandes sense lliurar... quin descens de la facturació, etc.

En aquest context, algunes batalles que hem lliurat per aconseguir el reconeixement d’una vaga potser perden rellevància. Un exemple el tenim en l’Aturada de País del passat 3 d’octubre, dissenyada per part d’una part dels poders de tota la vida per contra programar una convocatòria de vaga general sense en sindicalisme oficial que semblava que tindria una repercussió massa elevada. Un altre el podem trobar en alguns col·lectius de treballadors/es que no fitxen i sobre qui l’empresa té un menor control, com en alguns sectors de les universitats. Cal dir a l’empresa que s’ha fet vaga i facilitar-los així, de manera voluntària, la retenció de part del sou? O l’important és

fer la vaga, fer que la vaga ens doti d'una força que abans no teníem? De fet, quan més treballadors/es puguin alterar la producció capitalista en el nostre profit i menys d'ells/es pateixin una retenció salarial, no ens afavoreix a nosaltres? Són preguntes que em faig... Òbviament, en funció de les respostes hauríem de replantejar algunes actituds sempre amb la finalitat de concentrar els esforços en fer efectiva la lluita, i en el suport mutu i solidaritat entre nosaltres.

4.

A ningú se'ns escapa que la millor acció de lluita és aquella que agafa desprevingut al nostre enemic. De la mateixa manera, també tenim molt clar que la solidaritat i el suport mutu, així com generalitzar les accions, són també la nostra millor arma. Ara mateix, la regulació de les vagues fan que això sigui difícil poder-ho aconseguir. Les vagues per solidaritat no estan permeses. Deixar de treballar de cop, sense previ avís, i aturar un centre productiu, tampoc. Com a mínim a l'emparedat legal d'aquest dret de vaga dissenyat per fer-lo assumible pel capital. De fet, això ho tenim tant clar que en molts ambients sindicals es va parlar més de la legalitat o no de la passada convocatòria de vaga del dia 8 de novembre, que no pas de si es volia o no recolzar i, en cas afirmatiu, recolzar-la. Tot un indicador de com, a data d'avui, el conjunt dels treballadors hem interioritzat de manera molt general que una vaga, o és legal, o no és. Paradoxalment,



algunes de les vagues mítiques que perviuen a la nostra memòria col·lectiva, des de la de La Canadenca del 1919 a la de la Roca del 1976-1977 (i tantes d'altres) no ho van ser, de legals. I van tenir força.

És a dir, tenim un problema. Tenim una eina, la principal eina de lluita com a treballadors/es, la vaga, bastant erosionada en el seu poder. Tant per les limitacions legals que se li imposen com per l'assimilació, progressiva i gradual que els i les treballadores hem fet d'aquesta modalitat de vagues domesticades.

És cert que en algunes ocasions hem aconseguit avenços i, fins i tot, victòries. Però també és igualment veritat que una bona part de les vagues acaben com a escenificació d'una protesta i, en el millor dels casos, en victòries pírriques. A banda, no hem d'oblidar que molt sovint, quan una vaga obté conquestes, és perquè en el seu desenvolupament hem incorporat accions que van més enllà del fet de no anar a treballar, ja sigui socialitzant el conflicte, incorporant formes complementàries de pressió a l'empresa, a proveïdors i clients, etc.

5.

Estic convençut que no podem tardar gaire en mirar de canviar el cercle viciós que he esmentat en el darrer punt. Igualment, crec que això que estic plantejant ja està en els caps de molts companys i companyes. Sabem de les dificultats que comporta parlar-ne, perquè sovint no volem, de manera conscient, posar tots els punts sobre les "i"s. També sabem dels riscos que comporta replantejar algunes formes de lluita. Hem vist la repressió de prop, l'hem patit, i també hem experimentat com des de fa uns anys s'està endurant. I sempre una mica més.

A l'altre costat de la balança hi tenim la convicció de viure en una societat en conflicte. Convicció que implica "normalitzar" la repressió laboral, social i política com una característica més del propi estat de les coses. Però que també ens fa tenir clar que, la manera de neutralitzar precisament aquesta repressió és que la nostra força sigui tal que la faci inviable. I per a aconseguir-ho, sabem que cal replantejar alguns dels mètodes i de les nostres pràctiques habituals. Sempre anem veiem referents, aquí i allà, de com fer-ho. Aquestes darreres setmanes, també. Caldrà, doncs, pensar com ens ho fem. Bàsicament, perquè les vagues no poden deixar de ser eines reals de lluita.

Segurament aquest escrit no diu res de nou. Però no està de més recordar certes coses.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya

La subrogació en els processos de remunicipalització

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Les Administracions Públiques van apostar i aposten pel que eufemísticament denominen "la gestió indirecta per a la prestació dels serveis bàsics", és a dir, per la privatització i mercantilització dels mateixos. L'argument "tècnic" i polític en el qual s'han basat totes les privatitzacions és "l'eficiència".

Des del punt de vista sindical i social, l'argument és nítid: els Serveis Públics són patrimoni de tots i totes, i no poden regir-se per la lògica del benefici o la rendibilitat econòmica, sinó pel principi de suficiència i, alhora, pel principi d'eficiència des del costat de la gestió, la qual hauria de ser Autogestió per part de les persones (usuàries i treballadores), amb capacitat per incidir en les decisions sobre les necessitats que tenim, igual que sobre el millor model de servei públic, amb criteris ètics, mediambientals i ecològics.

La batalla jurídica sembla que està obtenint alguns resultats sobre la reversió d'aquests Serveis Públics, alhora que resol el tema de la "subrogació" dels treballadors i treballadores, així com les eines jurídiques a crear per part de les Administracions per recuperar el Servei Públic privatitzat, sense entrar en contradicció amb la Llei de Contractes Públics, la disposició vintena de la Llei de PGE 2017, la Llei Montoro de Règim Local i la Llei 2/2012.

Dues Sentències: La primera del TSJ de Castell-Lleó amb seu a Valladolid, en el procediment de Recurs d'Apel·lació 360/2017, interposat per l'empresa privada Aguas de Valladolid S.A. (concessionària del cicle integral de l'aigua a la ciutat de Valladolid), contra l'Ajuntament de Valladolid que va decidir gestionar de manera directa, el cicle integral de l'aigua, per mitjà de la creació d'una EPEL (Entitat Pública Empre-



sarial Local) i subrogar a tots els treballadors i treballadores de Aguas de Valladolid S.A. La segona, és l'Auto nº 431/17 del TSJ de la Comunitat Valenciana, davant recurs interposat per Ribera Salut II, Unió Temporal d'empreses i Llei 18/92, en peça de Mesures Cautelars, contra la Generalitat València que va decidir revertir la gestió indirecta de l'Assistència Sanitària (Hospitals) i passar a gestionar-ho directament per part de l'Administració Pública.

Els arguments emprats per part de les Empreses Privades (concessionàries del bé bàsic privatitzat) es basen en que "la creació de les EPEL per gestionar directament el bé públic, no és conforme a dret i atenta contra l'interès general per:

* Vulneració directa de les normes que establei-

xen restriccions de contractació d'empleats públics i de les normes que exigeixen procediments de selecció d'empleats públics subjectes als principis d'igualtat, mèrit i capacitat.

* Els acords de reversió i gestió directa, vulneren els principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera establerts en la Llei Orgànica 2/2012.

* S'atempta contra la llibertat de concurrència i la lliure competència. Tant una Sentència, la de Aguas de Valladolid, com l'Auto de València sobre la Sanitat, deixen clara una cosa que des del Gabinet Jurídic Confederal de CGT, com altres juristes, es venia mantenint sobre la base de les regles de joc existents (Lleis: PGE, Llei d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera, Llei Reguladora del Règim Local, Llei

de Contractes del Sector Públic, així com les Directives Europees), que no és altra cosa que, si es té voluntat política, es pot revertir les privatitzacions dels Serveis Públics.

Els arguments són:

* La potestat d'auto-organització dels Serveis Públics forma part del nucli essencial de l'autonomia local consagrada en l'article 140 CE. És a l'Ajuntament al que li correspon triar la forma més eficient i sostenible de la gestió d'entre les modalitats enumerades en l'art. 85.2 de la Llei 7/1985, Regulador de les bases del Règim Local.

* La subrogació és un efecte de l'extinció dels contractes concessionals que determinen l'aplicació de l'art. 44 de l'Estatut dels Treballadors.

* El fonamental és que la llei declari l'activitat com a servei públic o competència municipal, perquè aquesta declaració pot comportar, a causa de l'interès públic prevalent, el quedar exonerat de les normes de defensa de la competència per aplicació de l'excepció de l'article 4 de la Llei 15/2007 de Defensa de la Competència, que permet introduir restriccions a la lliure competència per part de les Administracions quan estan emparades per la llei.

Conclusió: Que malgrat totes les "lleis dels poderosos" existents, existeix encara la "certesa jurídica" que la llei preveu que existeixen serveis bàsics (reserva legal) que poden ser gestionats de manera directa per part de les Administracions Públiques, i que en els processos de reversió assistim a una successió d'empreses i, en conseqüència, l'obligació de subrogar al personal, perquè les normes de dret públic que estableixen límits a la contractació, no poden desplaçar a la norma laboral -article 44 ET-, transposició de la Directiva Europea, la qual preval sobre el dret intern, alhora que la Disposició Addicional 26 de la Llei de PGE, no ho pot impedir.

Notícies sindicals

Reclamen millor gestió per evitar col·lapses a les urgències de Tarragona

Les seccions sindicals dels hospitals de Tarragona, Valls, Reus i Tortosa denunciem els col·lapses viscuts a urgències a diversos centres hospitalaris de la demarcació aquests mesos. La situació ja denunciada a l'hospital Joan XXIII de Tarragona es repeteix a l'hospital Santa Tecla, al Pius de Valls, al Sant Joan de Reus i al Verge de la Cinta de Tortosa. Lamentem les condicions en les que treballen els sanitaris i que els pacients tampoc són tractats en les condicions òptimes. Les urgències acullen en un box malalts que haurien d'estar hospitalitzats i que no ho estan perquè no hi ha llits, mentre hi ha centres amb plantes tancades. Per tot plegat, reclamem una millor gestió dels recursos i que es reforci el personal d'infermeria en les dates pròximes al col·lapse que es viu anualment a partir de desembre, i que atribueim a la mala previsió de les direccions dels centres.

Aquests col·lapses són totalment cíclics i sabuts però les direccions miren cap a un altre costat tot, és cert que no hi ha molts recursos però la gestió és kafkiana.

En aquestes situacions de col·lapse, els espais d'urgències s'estan utilitzant com una planta d'hospitalització, quan ni físicament ni amb personal estan dotats per ser-ho. Hi ha pacients que es queden tres o quatre dies en una llitera o un mal llit que es posa en un box on no hi ha ni lavabo, ni ventilació i gairebé ni intimitat, mentre hi ha llits tancats a planta.

A Santa Tecla, el centre ha hagut de doblar box pensats per un ús individual. La qualitat assistencial es veu totalment disminuïda, hi ha un sol timbre, una sola cadira per als acompanyants de dos pacients i una sola sortida d'oxigen en aquest centre tarragoní, on la ràtio de pacients és més elevada del que és recomanat per al personal en aquestes dates, especialment per als infermers.

A l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus el col·lapse a urgències ve agreujat al centre per un brot de sarna que ha afectat a 22 treballadors sanitaris, la majoria zeladors. A més, hi ha plantes que també s'han tancat per festes i que estan buides senceres. Tot ve del mateix, no voler gastar-se diners on es necessiten.

A l'hospital Verge de la Cinta de Tortosa, és un "déjà-vu" la situació viscuda a urgències cada any. Una situació que es podria solucionar amb personal, recursos i equipaments. S'ha tancat la planta de traumatologia, que està inoperativa, mentre s'han ocupat espais prequirúrgics, i el personal se sent insatisfet perquè els gerents, directors i consellers que cobren per fer una feina no posen solucions, any rere any.

Seccions Sindicals CGT Joan XXIII, Pius Hospital, Santa Tecla, Sant Joan i Verge de la Cinta

La Secció del Transport Sanitari de la CGT manifesta la seva preocupació per la deixadesa per part de l'administració del servei d'ambulàncies

Des de la Secció del Transport Sanitari de la CGT, volem manifestar la nostra més greu preocupació davant la deixadesa per part de l'administració del servei d'ambulàncies.

Estem, en la nostra manera d'entendre, davant una falta de responsabilitat dels que tenen el deure de què el transport sanitari, sigui una eina capaç i suficient per a donar servei als pacients que ho necessiten.

Som conscients de la interinitat del moment, però no per aquest motiu, deixarem de lluitar per allò que pensem que és just.

Necessitem el millor servei per al sector del transport sanitari. Un servei indispensable per a totes aquelles persones que pateixen una urgència o emergència fora dels centres sanitaris, o simplement necessiten un mitjà de transport adequat per a les patologies que els impedeix utilitzar un vehicle normal.

Venim d'un concurs que es va començar a executar tot just ara fa dos anys, amb un inici amb molts de problemes, on la part social va haver de convocar una vaga perquè l'administració no estava fent la feina que li pertocava fer, que no és més que vigilar que es compleixin els plecs del concurs.

Plecs, que no hem d'oblidar, les empreses van guanyar aquest concurs i estan obligades a portar a terme, així està signat amb el CatSalut.

Per a decepció de la part social, encara veiem que aquests plecs no es compleixen, tot i que la feina feta fins ara ha estat important, no és suficient.

Encara tenim bases assistencials (bases on el personal fa les guardies) que no estan adequades als plecs concursals.

Volem remarcar que entre CatSalut, alguns ajuntaments i l'empresa es passen la pilota d'uns als altres, i qui acaba patint les conseqüències, són el personal de l'ambulància que veu com les condicions de treball deixen molt que desitjar, inclús posant en perill la salut laboral d'aquests.

Ens trobem també amb la falta de mitjans per a poder donar un servei de qualitat al transport sanitari no urgent, aquell que trasllada als pacients que per les seves característiques o patologies necessiten una ambulància.

L'espera a què vingui l'ambulància per retornar a casa després d'una consulta, prova diagnòstica, diàlisi, alta hospitalària, etc., està molt lluny



del que seria aconsellable per a aquestes persones, que no hem d'oblidar, són persones malaltes. Aquí ens trobem una altra vegada amb el problema de què l'administració no posa el remei necessari per a obligar a les empreses a complir les bases concursals i la Instrucció 07/2017 del Transport sanitari del CatSalut.

També veiem com, i cada vegada més recurrent, la pèrdua del portalliteres a les ambulàncies del transport sanitari no urgent. Al vehicle només hi va el conductor, ja que el sanitari o portalliteres les empreses se l'estalvien, i això significa un sou menys, cosa que comporta que aquells pacients que necessiten dos professionals per a poder mobilitzar una persona amb les condicions adequades de no patir cap accident, no es compleix. A més d'allargar les jornades laborals pel retard que tot això comporta als professionals del sector.

I per finalitzar, volem remarcar que el Parlament de Catalunya va aprovar retornar aquestes ambulàncies retallades amb el nou concurs, i també les retallades de l'any 2012. Avui, encara no s'ha fet efectiu, l'administració no ha posat cap mena de recurs per a recuperar aquelles ambulàncies que al nostre territori se'n van treure. Ambulàncies que fan falta, i sobretot en moments com ara de col·lapse per patologies com la grip, on la falta de llits als hospitals, i la falta de previsió per part dels responsables, acaba col·lapsant tot el sistema sanitari del nostre país, des dels hospitals fins al transport sanitari.

Totes aquestes reivindicacions, legítimes totes elles, segons el nostre punt de vista, són fonamentals.

Entenem però, que aquelles que perjudiquen de manera més directa a l'usuari, són les que amb més força reclamem.

Som un sector on fa temps que plou sobre mullat, sovint ens hem sentit poc valorats, menystinguts i en terra de ningú.

No obstant això, fa dies que hem dit prou i ho volem posar de manifest.

Com a CGT exigim el compliment de les bases concursals signades entre les empreses de transport sanitari i el CatSalut, així com la Instrucció 07/2017 del transport sanitari a Catalunya, i els acords de retornar les ambulàncies provats al Parlament de Catalunya. No volem oblidar que també es va aprovar un transport sanitari de gestió, titularitat i provisió pública, ja que és l'únic camí on es pot assegurar un transport sanitari just, de qualitat i ajustat amb les despeses que d'aquest es deriven.

Secció del Transport Sanitari de la CGT

No a l'augment de la tarifa, Sí a la gestió pública d'ATLL

Com a resposta a la comunicació de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) de l'increment de la tarifa de l'aigua en alta manifestem la nostra total oposició a aquesta mesura per les raons que tot seguit expressarem.

Ens oposem a la mercantilització d'un recurs essencial per a la vida com és l'aigua, el qual esdevé un luxe a l'abast només de les persones que el puguin pagar. Les administracions no han de permetre que l'aigua sigui un altre factor de discriminació social.

Considerem que ATLL mai no hauria d'haver estat privatitzada. La seva gestió hauria d'haver estat oberta a tota la ciutadania en comptes de lliurada a uns gestors que només entenen d'especulació financera i lucre.

A part d'aquestes raons, hem de dir, que una anàlisi en detall dels comptes que l'empresa ATLL ha presentat al registre mercantil aquests 4 darrers anys demostra uns beneficis després d'impostos mai inferiors al 20,8%, la qual cosa no justifica de cap manera aquest increment del 11,88 % en la tarifa.

Hem d'afegir també que durant l'any 2017 l'ACA va "perdonar" una part del cànon que percep d'ATLL per l'explotació de la xarxa a canvi de no incrementar la tarifa aquell any. Aquesta és una situació no contemplada en els plecs de condicions de la concessió i que va suposar un increment implícit del benefici de l'empresa (una quantitat important que, posada en un banc a termini, ofereix uns beneficis suculents). A part, aquesta decisió ha significat un increment dels interessos bancaris que l'empresa haurà de pagar a la Generalitat i que realment pagarem tots els consumidors perquè seran repercutits en la tarifa d'una manera directa. Aquest fet ja el vàrem denunciar en una nota de premsa anterior.

Segons els plecs de condicions de la concessió, en el 2017 tocava fer una revisió dels costos per imputar-la en la tarifa del 2018. En la secció sindical de la CGT a ATLL no hem percebut cap senyal de que hi hagi hagut un increment dels costos d'explotació ni d'inversions per part de l'empresa, fins i tot ha minvat el nombre de treballadors. No obstant no podem conèixer amb detall la revisió d'aquests costos donada la manca de transparència amb que treballen tant ATLL com l'ACA. Només cal llegir la pobra nota informativa que aquesta darrera ha pujat al seu portal.

L'empresa ATLL té, a més, un caràcter endogàmic que també afecta els costos d'operació. Les empreses de l'òrbita del grup ACCIONA presten més i més serveis a l'empresa concessionària. Fins i tot els préstecs que ATLL ha





formalitzat han estat fets amb una companyia del grup (“ACCIONA financiación filiales”) amb uns tipus d'interès superiors als que tenia amb altres entitats financeres. Tot cap al mateix lloc. El flux de diners es va concentrant en la mateixa corporació sense que hi hagi una distribució de riquesa real en l'entorn geogràfic d'ATLL.

Els plecs de condicions de la concessió estableixen que hi hagi un equilibri econòmic de l'explotació. Això vol dir que els ingressos per la venda de l'aigua han de servir per sufragar les despeses en obres i manteniment de la xarxa d'abastament. En aquest sentit l'augment del 11,88% en la tarifa és tot un despropòsit perquè incrementa encara més el desequilibri entre els costos d'explotació i els beneficis desproporcionats de l'empresa concessionària (recordem: sempre superiors al 20,8%). Just a l'inrevés d'allò que obliguen els plecs.

En conclusió, i retornant al començament d'aquesta nota, la secció sindical de la CGT a ATLL ens reafirmem en la nostra posició de demanar que no sigui aplicat aquest augment de tarifa i que l'empresa sigui totalment pública i administrada directament per la ciutadania. Tan sols així podrem garantir que aquest recurs imprescindible sigui distribuït amb justícia i equitat.

Secció Sindical de CGT a ATLL

Comunicat de CGT Seat sobre les gravíssimes notícies de les proves amb dièsel amb animals del consorci Volkswagen

Davant les gravíssimes notícies sobre experiments secrets en els quals es gasejaven animals per intentar provar les bondats del dièsel, volem comunicar a la Direcció de Seat, algunes consideracions:

- El nostre sindicat es troba actualment personat en la causa contra el Dieselgate a l'Audiència Nacional, com a representants, tant dels usuaris de cotxes que ens ho han demanat, com dels treballadors/es que hem quedat exposats/des a les conseqüències de l'escàndol tecnològic del frau en els equips de consum de certs models del Consorci VW.
- Ens sembla vergonyós que de nou la direcció de VW, al costat d'altres empreses alemanyes, reconguin i demanin perdó per utilitzar cambres de gas per experimentar cruelment amb éssers vius (micos) sobre les conseqüències del diòxid de nitrogen (NO₂). I esperem que VW pugui desmentir rotundament les notícies sobre possibles proves en éssers humans.
- En el seu moment els vam transmetre la nostra repulsa a qualsevol tipus de frau en la realitat sobre els aspectes contaminants dels automòbils. Aquestes notícies superen la gravetat del que ja en aquell moment significava

el frau informàtic per les greus conseqüències que podia tenir sobre la població en general.

- Tot i que és conegut que les decisions sobre motoritzacions, vénen marcades pel Consorci, volem transmetre'ls, perquè vostès ho facin a la màxima direcció de VW, la necessitat d'exigir les màximes responsabilitats a les persones que hagin jugat amb la vida d'éssers vius (esperem que mai hagi estat amb humans) i com més aviat es puguin evitar les conseqüències sobre les plantilles del Grup, que pot tenir un escàndol d'aquest calibre.

- Finalment, els recordem que ja el 2007, la CGT els animàvem a investigar amb els mitjans, per a l'adopció de motoritzacions d'electromobilitat. Ara els comunem a això i amb l'exigència que les alternatives tecnològiques ho siguin sense emissions ni càrrega contaminant (piles de liti).

- Estem segurs que una multinacional com VW té la capacitat econòmica i tècnica per poder canviar les tecnologies de motorització cap a energies no contaminants. Però a més a més, els exigim que aquests costos els assumeixin els accionistes i els màxims directius culpables I MAI LES PLANTILLES DE LES EMPRESES DE VW que ja hem posat bastant de la nostra part, amb esforç i treball diaris.

Seccions Sindicals CGT-SEAT

Contra la repressió sindical i laboral a Little Buddha

El passat mes de juliol es va constituir legalment la secció sindical de la CGT a l'empresa de comunicació, disseny gràfic i publicitat Little Buddha, situada al Poble Nou, Barcelona. Aquesta va ser constituïda per donar resposta a la repressió laboral que venien patint les afiliades i per defensar els drets del conjunt de treballadors i treballadores de Little Buddha. Des d'un primer moment l'empresa es va prendre la constitució d'aquesta com un acte hostil i la repressió a l'empresa es va agreujar, fins al punt que ens nega el nostre dret d'organització dels treballadors.

Des de la constitució de la secció sindical de CGT hem patit a nivell sindical:

- Sancions de fins a 60 dies de sou i feina per l'existència d'un compte de twitter de la secció i l'ús de hashtags públics que l'empresa considera propis (actes que l'empresa considera com a “hostils”).
- Demanda de 150.061,27 € per l'activitat a twitter de la secció sindical i perquè l'empresa considera que volem “lucrar-nos” en el seu nom.
- Suspensió de 60 dies de sou i feina per mesures disciplinàries sense justificació objectiva ni raonable per secundar la vaga del 8 de novembre i assistir al metge en horari laboral per a la revisió d'embaràs, alegant perjudici econòmic per a l'organització de l'empresa.
- 15 dies de suspensió per recopilar informació sobre lipoatrofia en relació a l'embaràs.

- No se'ns reconeix com a secció sindical i se'ns adverteix que no podem repartir informació als treballadors a la porta de l'empresa en horari no laboral sense comunicar-ho prèviament.

I a nivell laboral:

- Degradació del nostre lloc de treball realitzant tasques de categories inferiors i llevant-nos tot tipus d'accés a les tasques realitzades els últims 10 anys.
- Se'ns acusa de deslleialtat i d'ocultar informació a l'empresa.
- Se'ns desasignen tasques que sempre hem gestionat de forma correcta.
- Rebem recriminacions per la no assistència a activitats i reunions fora del nostre horari laboral.
- Se'ns encarreguen tasques que res tenen a veure amb les nostres funcions (a una administrativa se li encarregaven tasques elèctriques).
- Es realitzen canvis continuats de la nostra posició a l'organigrama.
- Es realitzen avaluacions subjectives del nostre treball causant un perjudici econòmic al no poder cobrar el bonus semestral.
- Se'ns diu que se'n vol fora de l'empresa i que si ens quedem no aguantarem la pressió

Tots aquests atacs als drets laborals i sindicals es donen en el context d'una empresa que presumeix del bon tracte al seus treballadors, fets que es contradiuen amb l'actitud que té als membres d'aquesta secció i amb la baixa voluntària de més 20 treballadors en els últims 2 anys.

Des de CGT exigim a la direcció de Little Buddha que aturi els atacs i pressions i es retirin les denúncies i sancions a les membres de la secció sindical.

Per tot això estem portant a terme una campanya de denúncia de la situació i el dimarts 6 de febrer hem realitzat una concentració de protesta a les portes de l'empresa.

Secció Sindical CGT Little Buddha

CGT Ensenyament de Lleida registra una proposta de resolució per expulsar al director de l'escola de l'Opus de la comissió municipal contra la segregació escolar

El 17 de gener de 2018, la Secció Sindical de CGT Ensenyament de Lleida va registrar una proposta de resolució per expulsar al director de l'escola de l'Opus de la comissió municipal contra la segregació escolar.

Proposta de resolució al Consell Escolar Municipal de Lleida, exposició de motius:

Recentment el Consell Escolar Municipal de Lleida ha constituït un nou grup de treball de l'equitat i la cohesió social en l'escolarització a Lleida del qual en formen part directors de centres públics i concertats de primària i secundària, així com la federació de pares, representants sindicals i tècnics del Departament d'Ensenyament de la Generalitat i del Servei d'Educació de l'Ajuntament de Lleida. Primer de tot, cal constatar que la creació d'aquest grup de treball ha sorgit arran de la demanda de la ciutadania, preocupada en veure que les escoles de Lleida cada cop estan més segregades i així ho corroboren tots els informes del Síndic de Greuges des de l'any 2008 i fins ara, on s'afirma que Lleida és capdavantera en segregació escolar.

La creació d'aquest grup de treball s'ha de centrar, doncs, en combatre la segregació escolar, cosa que creiem urgent i necessària. A més a més creiem que cal prendre mesures urgents i valentes per reduir ipso facto els alts índex de desigualtat existents en aquests moments.

En segon lloc, a més de dotar d'uns objectius i mesures fermes i eficaces contra la segregació, entenem que les persones que en formen part han de tenir la sensibilitat i disponibilitat necessàries per encarar aquest greu problema al marge dels seus interessos personals, laborals i partidistes. En aquest sentit volem denunciar que una de les persones que s'ha triat per aquesta delicada tasca en nom de les escoles concertades és el director de l'escola Terraferma, una escola vinculada a l'Opus Dei i que segrega i discrimina els seus alumnes per raó de sexe. Per més despropòsit, és la patronal no cristiana de l'escola concertada qui el proposa perquè participi en aquesta comissió. És vergonyós i escandalós que el director d'una escola concertada, religiosa i segregadora tingui representació i, per tant, poder de decisió en una comissió que hauria de tenir l'objectiu màxim d'acabar amb la segregació escolar i treballar per l'equitat i la cohesió social. A més, és vox populi que aquest personatge no assisteix a les reunions de la Comissió de Garanties d'Escolarització (on també hi participen diferents representants d'entitats, escoles i administració) i és l'única escola que no accepta les resolucions d'aquesta comissió que s'encarrega de distribuir i escolaritzar l'alumnat nouvingut o amb dificultats d'aprenentatge un cop ha començat el curs. En definitiva, rebutja l'escolarització d'aquests alumnes.

Com a exemple del tarannà de les escoles de l'Opus Dei, volem recordar que, a instàncies de la CGT Ensenyament Catalunya, la pròpia Inspecció de Treball ha reconegut que Viaró Global School de Sant Cugat del Vallès (escola vinculada a l'Opus Dei com el Terraferma) discrimina per raó de sexe a les seves pròpies treballadores i proposa una sanció de 50.000 €. Sabem que totes les escoles del Opus Dei funcionen igual.

Davant d'aquests fets, des de la Secció Sindical d'Ensenyament de la CGT Lleida, demanem que:

- El Govern de la Paeria posi els recursos econòmics i humans necessaris per tal que, a través de l'IME i amb l'ajuda del grup de treball per l'equitat i la cohesió, s'acabi definitivament amb la segregació escolar a la ciutat de Lleida.
- El director de l'escola Terraferma sigui apartat i exclòs immediatament d'aquest grup de treball de l'equitat i la cohesió social en l'escolarització a Lleida, ja que és el representant d'una escola segregadora, masclista i adoctrinadora.
- La participació en aquest grup de treball impliqui un compromís ferm en la defensa de la igualtat d'oportunitats i, per tant, les persones que en formin part siguin coherents i respectuoses amb la diversitat de sexe, origen, religió, cultura, llengua, etc. de la nostra ciutat.
- El Departament d'Ensenyament elimini dràsticament els concerts educatius a les escoles de l'Opus Dei ja que, malgrat els incompliments legals, continuen rebent anualment un total de 29.633.198 € de fons públics, i que contradiu la moció aprovada pel Parlament de Catalunya contra les subvencions públiques cap a aquestes escoles. Per tant, demanem al Departament d'Ensenyament que deixi de ser còmplice d'aquesta discriminació.

La Secció Sindical d'Ensenyament CGT Ensenyament de Lleida fa una crida al Consell Escolar Municipal i a la comunitat educativa per continuar combatent fins a l'eliminació dels concerts educatius com a condició indispensable per assolir una escola pública garant de la cohesió social.

Secció Sindical de CGT Ensenyament de Lleida

Conversem amb...

Iñaki García, activista llibe

“Cal ser crítics sense quedar-nos a

Joan Carbonell
Fotos: Jordi Borràs

Quan parles una estona amb l'Iñaki García, et bull el cervell. Tot són debats incòmodes, per anar més enllà, per no oblidar qui som i d'on venim. Debats sobre les institucions, l'organització popular, la seguretat als barris...; debats per mantenir-nos vius en moments difícils. És un autèntic referent de la lluita veïnal al Raval, a Barcelona, i corresponsable de la difusió mundial de la lluita zapatista dels indígenes de Chiapas. Forma part del col·lectiu que gestiona El Lokal des de fa 30 anys: una llibreria, una botiga de música i un punt de trobada rebel. Mig Barcelona el coneix. Ha rebutjat dues vegades la Medalla d'Or de la ciutat en temps d'Ada Colau. No és res de personal; simplement, té altres prioritats..

- Lokal amb 'k' d'okupa', de 'punk'! No em puc creure que tu fossis 'punk' fa 30 anys, quan el vas fundar.

No em molesta! Al contrari! Estèticament no ho he sigut mai 'punk' per raons culturals. Ara, sí que m'identifico amb el 'punk' de la irreverència, de la idea de “fes-t'ho tu mateix”, de la cultura crítica. Com El Lokal sempre ha tingut una part molt 'punk', sempre hi hem tingut molta relació i hem fet moltes coses en comú. 'Okupació', música 'punk' i insubmissió eren un 'pack'. Era estrany no trobar un 'punk' que no fos insubmis, 'okupa' o missatger, o fent feines alternatives. Contracultura i 'punk' són una part de la història d'aquesta ciutat que no s'ha considerat i que ha tingut molta importància.

- Éreu dels pocs que resistíeu a la Barcelona del disseny, la “Barcelona posa't guapa”. Als anys 90 i 2000 venir a El Lokal era una altra realitat...

Recordo que l'any 1992 venien els periodistes aquí a buscar opinions antiolimpiades. El fet que siguis un clàssic, que estiguis obert i al centre fa que siguis un referent per a tothom. Un dels punts forts d'El Lokal han estat les microhistòries. Per exemple, la gent de comarques que venia els dissabtes amb llistes de comandes fetes als pobles de cintes de K7, fanzins o revistes perquè només les trobaven aquí. Venia gent que volia 'okupar', altres que volien informació per aconseguir papers... Aquesta és una de les coses de les quals estic més orgullós: El Lokal és fiable, confiable i útil.

- Després d'aquells anys ara s'ha generalitzat més el pensament crític i les alternatives que sempre ha defensat El Lokal. La societat demana aquestes veus. Creus que aquesta difusió és real o és pur espectacle?

El que ens ha d'interessar és el que hi ha per sota. El més espectacular no és necessàriament allò que ha de tenir més interès. Sempre passa una mica el mateix: els poders intenten fer negoci de tot, intenten controlar-ho i assimilar-ho. D'això te n'has d'escapar perquè pots acabar sent patètic. I per sota de tot plegat hi

ha moviments... Es tracta de mirar què està passant, donar suport, compartir. La lluita constant perquè la irreverència i la cultura crítica surtin a la llum i no quedin atrapades dins els marges del mercat és el gran debat. Aquí a El Lokal anem navegant i no hi ha fórmules; t'has d'adaptar continuament.

- L'assimilació d'allò que és alternatiu per al sistema és quelcom que es va repetint eternament. Com es pot trencar aquesta dinàmica?

No sempre ha de ser així. Per exemple, pel que fa a la música, grups com La Polla Records, Gatillazo o Fermin Muguruza, entre d'altres, s'han fet molt coneguts, però segueixen sent un referent radical. La qüestió és com continuar creant i guanyar-te la vida sense ser absorbit pel mercat? El carrer sempre manté una frescor que la indústria no té. Sempre és la indústria que copia del carrer i no al contrari. Aquí al Raval, al carrer hi ha de tot, des d'allò més caspós fins a l'última onada del 'hip-hop' que fan els joves del barri.

- I com veus la cultura que promouen les institucions?

La “cultureta” és una de les coses que més m'indignen. Ni en la “nova política” ni en l'independentisme no hi ha un debat cultural. I això, tenint en compte que Catalunya, i concretament Barcelona, són molt riques culturalment. Tot això de què estem parlant aquí queda al marge d'aquestes polítiques. En canvi, per baix sí que hi ha un munt de debats i d'iniciatives. Dins el debat de la independència tinc la sensació que es dona una proposta cultural molt feble. L'estigma d'allò català com una cosa molt 'light'. Des d'aquest punt de vista, la no-violència es planteja com una qüestió d'ordre i de bona educació. Però, si en aquest país existeix un referent de la no-violència, aquest és el de l'anarquisme i la insubmissió. S'ha d'entendre no només com una estratègia per quedar bé, sinó com una estratègia política. La gent s'hi troba bé actuant així, però està fent acció directa. No es tracta de ser ben educat perquè els catalans som gent d'ordre.

- Sembla que hi ha hagut un canvi i els CDR i la iniciativa En Pau estan omplint de contingut polític aquestes pràctiques...

Sí, i tant. Però trobo que encara falta... No es fa prou visible. Hi ha una memòria per sota. Per exemple, aquí tothom fa assemblees. I, malgrat que l'independentisme com tota la política té un sentit dirigista, veus que en el dia a dia la gent fa una assemblea, ocupa el carrer i actua. Això ve d'una llarga tradició d'aquest poble que ha estat majoritària en

molts moments. Això no s'oblida. Molts ho volen interpretar com quelcom nou, i això no és veritat. Tampoc és patrimoni només dels catalans. Però sí que aquí hi ha una trajectòria, una tradició d'acció directa no violenta que apareix de sobte. Per aquest motiu costa interpretar-ho i diuen tota mena de ximpleries: que si és un procés creat des del poder, que si és un procés revolucionari anticapitalista... Ni l'una cosa ni l'altra. El que més m'interessa a mi és la seva part popular, creativa, que no té un camí fet. Això no ho fa una avantguarda. No saps com ha succeït, però està allà.

- Parlàvem amb el Fran d'un reinterès per l'anarquisme...

En Jesús Rodríguez, de la 'Directa', em va comentar que, quan publiquen alguna cosa sobre anarquisme, és un dels articles més llegits. És evident que hi ha un interès, possiblement ara més que abans. Quan es posen en qüestió les coses, apareixen aquesta mena d'idees. Quan el sistema funciona, no hi ha interès per això.

- M'imagino que ha estat difícil aguantar 30 anys des de l'autogestió i l'autonomia. Com us ho heu fet?

Aquí a El Lokal tenim un gran debat de com fer-nos presents, ser crítics i al mateix temps no quedar-nos al gueto ni ser assimilats pel poder. És un debat molt important i constant. Si no el tens present, caus en l'una banda o en l'altra. Crec que en el moment actual és un debat central que no es fa. Per exemple, veig que l'economia social i solidària (ESS) té un sentit clar, però amb la situació política i econòmica actual s'està potenciant des de les institucions. Com que la “nova política” no tenia prou gent per a temes econòmics i al mateix temps volien potenciar l'ESS, van fitxar membres de l'ESS. Aquesta entrada a la institució genera un problema: l'ESS es va ampliant i ampliant i queda enrere la qüestió de l'autogestió. Aquest debat no es dona. I, quan es dona, ja és massa tard i ja hi ha certa agressivitat perquè sembla una acusació. Aquí a El Lokal no hem teoritzat sobre el tema, però sí que hem volgut ser-hi per demostrar que és possible.

- I quin és el vostre model?

No acceptem cap subvenció. Generem diners a partir de la nostra activitat i anem fent. No és fàcil, però ens ha funcionat. Per aquesta raó, som un cas molt especial. I una altra qüestió: on queda l'economia alternativa i no legal dins l'ESS? Són mons que no treballen en comú. Des del meu punt de vista, això fa perdre molta riquesa i marca fronteres. Amb la nova política passa igual: “O estàs a la institució o estàs fora”. Hi ha hagut un debat?

“Contracultura i 'punk' són una part de la història de Barcelona que no s'ha considerat i que ha tingut molta importància”



ertari i membre de El Lokal

El gueto ni ser assimilats pel poder”



- Creus que és possible estar a la institució i, simultàniament, també estar al carrer? Perquè sembla de vegades que no és possible... Tens raó, no passa. Aquí hi fico a tots: els Comuns i la CUP, cadascú a la seva manera i amb diferents responsabilitats. Tu entres a la institució amb un criteri: “Jo surto dels moviments i vull canviar la institució. Amb nosaltres no serà igual”. Després de 2 anys fem el balanç i veiem com la dinàmica de poder està aconseguint més presència que la dinàmica de canvi, de crítica. A mi m’interessaria fer aquest debat i no entenc per què encara no s’ha fet. Ho plantejaria de la manera següent: fa dos anys que hi som, posem sobre la taula pros i contres i fem-ho públicament, no de manera només interna. Això no es fa perquè no interessa. Jo crec que és un debat fonamental, perquè, segons com vagi aquesta aventura institucional, ens afectarà a tot el conjunt dels moviments. Davant d’aquesta situació nosaltres pensem que som poca gent i hem de prioritzar i, per tant, prioritzem allò no institucional. Ens diuen: “Per què no presenteu un projecte com a Lokal?”. Nosaltres preferim donar suport a l’Àgora Juan Andrés, a la lluita contra els ‘narcopisos’, a l’autoorganització veïnal...

- I no hi ha un punt d’autocrítica? No són els moviments de base els que haurien d’impulsar aquest debat? Promogut des de la institució, seria vàlid?

Sí, hi ha una autocrítica molt dura als moviments, ja que molts cops hi ha un doble discurs: d’una banda, un discurs contra el poder, i, de l’altra, m’aprofito de la institució. No crec tampoc que sigui una perversió. Hi ha qui pensa que són diners públics i que, per tant, hi tenim el mateix dret que qualsevol altre. Però, si vols tenir autonomia respecte a la institució, tot això és molt important. Els llibertaris tenim un avantatge per enfocar aquest debat, ja que les nostres idees i pràctiques ja parteixen de l’autonomia i de la independència. També es veu que les qüestions ètiques queden darre de les qüestions estratègiques. Un exemple d’això va ser l’esbrancada entre la CUP i els Comuns aquí a Barcelona, la qual anava més enllà de maneres de fer política i hi havia una lluita partidària. Això ens va fer mal a molts moviments de Barcelona. La gent que és dins d’aquests projectes no se n’adonen, però això es veu molt. Tot plegat, una llàstima, perquè les aliances àmplies funcionen molt bé.

- Per què aquí al Raval teniu un Comitè de Defensa, oi?

Aquí n’hi ha dos i no és casual. Veig que el procés independentista aquí al barri no aca-

“La no-violència es planteja com una qüestió d’ordre, però el referent de la no-violència en aquest país és el de l’anarquisme i la insubmissió”

ba de quallar. La meitat de la població del barri és d’origen immigrant i, per tant, ja se l’ha marginat d’aquest procés. Finalment, no van poder votar. En la consulta del 9-N van ser més oberts. L’1 d’octubre no va ser així, crec que per raons més legalistes i de prioritats. Si no poden ni votar ni dir-hi la seva, tu els estàs impeding la participació. Quan surt la idea del Comitè, el sector més cupaire en va fer un. Altra gent va decidir fer un Comitè de Defensa del Barri i de les Llibertats per implicar més gent que, de l’altra manera, no se sentien interpel·lats. Es va buscar sempre la unitat d’acció dels dos comitès però visibilitzant les diferències com un factor positiu. Així s’ha fet i crec que ha funcionat. Ara, també s’ha d’entendre que els barris són diferents. El Raval és diferent de Gràcia o de Sants. Qui no ho té en compte i se salta aquesta peculiaritat acaba fracassant. L’autoorganització continua; aquí és impossible, però pràctiques concretes i campanyes sí que funcionen.

- Aquest barri és l'exemple de la Barcelona que no es rendeix mai. Persistent en la seva rebel·lia de voler viure...

És impossible representar políticament el Raval; respondre la pregunta “Qui mana aquí?”. Totes les comunitats tenen la seva manera d’organitzar-se, algunes de les quals, de manera religiosa... Jo puc tenir el meu criteri respecte a això, però no puc obviar que ho fan així. Entre elles, les comunitats no es relacionen gaire, però hi ha moments en què es dona una certa unitat. Totes estan compostes per gent que ho passa malament, persones que tenen un sentit crític o rebel, i hi ha solidaritat. Quan Juan Andrés Benítez va morir en mans dels Mossos d’Esquadra, es va notar la trobada d’immigrants, prostitutes, comunitat gai, ‘okupes’... Aquests no es posen mai en comú, i en aquest cas, sí. Molta gent del barri va sentir aquest fet com una cosa pròpia i es va mobilitzar. També ha passat amb el tema de la gentrificació en diverses ocasions.

- Parlant de la mort de Juan Andrés Benítez, com veus la neteja de cara que han viscut els Mossos amb els darrers esdeveniments?

Això és un ‘paripé’. Aquells que estem al ca-

rrer cada dia sabem com actuen els Mossos. Ja ens agradaria que fos d’una altra manera; però, quan han de donar hòsties, les donen igual que la Guàrdia Civil o la Policia Nacional. El que passa ara és que hi ha un interès polític. Amb el ‘cas Juan Andrés’ es va veure molt clar. Com veuen el barri des de les institucions i les comissaries? “El Raval és un barri de delinqüents, ja se sap!”. “Al Raval, si vas de bon rotllo, passen de tu, i ens hi juguem la vida”. “El Raval és molt perillós”... i ja entres en una dinàmica difícil. Per exemple, els joves del barri, si tenen un bon mòbil, han de portar la factura de compra a sobre, perquè, si els para la policia, donaran per fet que l’aparell és robat. Aquí es fa el discurs “multiculti”, però un xaval del barri que provingui de família de fora serà sempre un nouvingut, encara que hagi nascut aquí i parli un molt bon català. Serà vist com un possible delinqüent. Tornant a la teva pregunta: per exemple, Joaquim Forn, conseller d’Interior cessat pel 155 i antic responsable de seguretat a l’Ajuntament de Barcelona... Ho sento molt que estigui a la presó, però ell va fer una defensa aferrissada del paper de la Guàrdia Urbana en el ‘cas del 4-F’. No es poden fer aquests canvis d’un dia per l’altre, perquè és mentir.

- Però els cossos de seguretat sempre actuen de manera incorrecta?

Ahir els ‘narcos’ volien tornar a ocupar un pis desallotjat per la policia. Els Mossos van tenir una actitud molt correcta amb els veïns, no ho nego. Possiblement, aquest canvi d’actitud té a veure amb el que està passant políticament. Però d’on venim? Quina és la base? Durant mesos, els veïns del barri hem estat intervenint, jugant-nos el físic. Després d’aquesta mobilització veïnal hi ha hagut un canvi. Abans, uns narcotraficants podien tenir un pis ocupat, passava un any i tot eren problemes legals. A nosaltres, que sabem com actuen normalment, ens fa molt mal aquest doble discurs. Ja ens agradaria que canviés el model de policia però aplaudint o donant flors no ho aconseguïx; al contrari, estàs ratificant-los.

- Quin model de seguretat seria possible?

És un altre debat molt interessant i que no es fa. Per exemple, a Mèxic, les comunitats indígenes han creat la policia comunitària. Que els passa allà? Que l’exèrcit, la policia i els narcotraficants actuen en comú per anar contra les comunitats. Han passat de la denúncia a crear policies comunitàries. Al cap d’alguns temps, a les zones on hi ha policia comunitària hi ha més ordre que on no n’hi ha. Aquí al barri no es pot plantejar aquesta idea perquè la



“Als moviments molts cops hi ha un doble discurs: d’una banda, contra el poder; de l’altra, m’aprofito de la institució”

imatge que et ve al cap és la de les patrulles ciutadanes de neonazis. Per exemple, sobre el debat dels ‘narcopisos’ va sortir aquesta idea. Què és el que posa ordre? La comunitat. Si està organitzada, com a mínim pressionarà el model policial perquè ho tingui en compte. Si no està organitzada, depenem del poder. El cas d’Esther Quintana i la posterior prohibició de les pilotes de goma és un clar exemple de pressió i d’orgull. Encara que la Policia Nacional es va saltar la prohibició... aquí hi ha certa ingenuïtat de creure que a Catalunya serà diferent. Fins ara, les lleis catalanes, en general, han funcionat igual.

- Ens parles dels ‘narcopisos’. Quin és el problema?

Al Raval s’ha venut droga des de sempre. Ara es tracta de punts determinats del barri; no és com als anys 80 i 90, no és tan greu. S’han donat els ingredients perfectes: hi ha molts pisos buits en mans d’inversors estrangers, d’entitats financeres i de la SAREB. Les màfies tenen accés a aquesta informació i ocupen els pisos tant per rellogar-los com per vendre droga. Tot fruit també d’un augment del consum d’heroïna. Et pots trobar italians que vénen a Barcelona perquè allà la droga és més cara i n’està més penalitzat el consum, és a dir, que també es dona un turisme en aquest sentit. Tota aquesta venda de droga des dels pisos es fa d’una manera que trenca les normes mínimes que hi havia al barri. Per exemple, si venies droga, havies d’intentar no generar conflicte a l’escala i ser discret. Si no generava problemes, ningú se’n queixava. Ara passa a ser un problema perquè es ven i es consumeix a la mateixa escala i tenen actituds violentes. Estan fent la vida impossible als veïns i veïnes, que molts cops són gent gran que viu sola. Davant d’això, les institucions en alguns casos funcionen amb una rapidesa impressionant, i en altres casos, amb una lentitud desesperant. Com s’entén que tu denunciïs un pis i estigui un any venent droga cada dia i generant mersers constantment? Uns diuen que es culpa de la Colau, uns altres dels jutges. Al final serà culpa del txi-txi-txi! N’estem farts i ens mobilitzem. I llavors comença un gran debat, la política de veritat. Com solucionem aquest ‘marró’ que tenim a sobre?

- Parlàvem dels ‘narcopisos’...

Ah, sí. Quan la gent s’activa, en casos com aquest, s’amplia la mobilització més enllà dels activistes de sempre. Es fan cassolades. Hi ha qui baixa al carrer a picar l’olla, la gent es troba i comencen a parlar. Pensa que les hem fet cada dia durant dos mesos i mig. En veure que la cosa funciona, els veïns i veïnes s’organitzen per carrers. D’altra banda, quan es donen conflictes d’aquest tipus, també apareixen discursos “garrulos”. Són gent cansada que no necessàriament han de ser fatxes, tot i que de vegades coincideix. Però la gent veu que, si t’organitzes per carrers, la policia comença a intervenir-hi i es va replicant el model. Llavors es crea una campanya en comú de tots els carrers i apareix a la premsa. La gent ha tornat a comprovar que, si s’organitza i actua, aconsegueix pressionar l’administració. Crec que la regidora Gala Pin sempre ha vist amb bons ulls aquesta lluita; però, per molta bona voluntat que tingui, l’administració és superlenta, la justícia està col·lapsada...

- I com aconseguíu després de la intervenció de la policia que no torni a ser ocupat el pis?

Quan arriba la policia, la gent baixa al carrer i exigeix. Aleshores canvia la dinàmica. Surt a la premsa el problema, i les institucions, per por de quedar malament, miraculosament s’activen i hi tenen interès. La policia desallotja els pisos; però, si la propietat no fa res, el pis queda literalment obert i al cap de mitja hora la mateixa gent el torna a ocupar. Estem veient com les grans propietats passen totalment dels

“Si hi ha consciència i autoorganització, es troben solucions. Si no, depens de la “bona voluntat” del poder”



“El zapatisme i el barri són diferents formes del mateix: intentar construir respostes per la gent que està fotuda”

pisos que tenen buits al Raval. En aquests casos, fem el que hem fet sempre: que el pis sigui ocupat per gent amiga, per viure-hi, amb el suport del barri. Llavors reivindiquem aquests pisos per a lloguer social.

- Realment us hi jugueu la pell...

Ahir van amenaçar-nos. Vam fer una alerta i van venir els Mossos. En definitiva, tornem a la idea d’abans, què és llei de vida: si hi ha consciència i autoorganització de la gent, trobes solucions. De l’altra manera és impossible: sempre depens de la “bona voluntat” del poder. A més a més, es fa comunitat i se sent orgull de barri. Quan vols institucionalitzar-ho, no funciona, però queda una xarxa per sota que gairebé segur s’activarà si és necessari. D’aquesta manera es trenquen tots els tòpics racistes, classistes... És molt important treballar aquesta xarxa. Ahir en l’acció de real·lotjament d’un ‘narcopis’, la noia que l’ocupava era mexicana i les veïnes deien “qué valiente, la chavala”. Un altre veï l’ajudava soldant-li una barra de ferro. Això és ser “ravalero”. La gent veu l’acció, que se l’estan jugant i s’enrotllen.

- Des d’aquí a El Lokal s’ha coordinat el Comitè de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, que va ser importantíssim per difondre la lluita de les comunitats indígenes de Chiapas. Com vau connectar amb els zapatistes del sud de Mèxic?

Tot va començar gràcies a la Guiomar Rovira, companya de la revista anarquista ‘La Lletra A’. Ella va viatjar a Mèxic i el dia 1 de gener de

1994, dia de l’aixecament zapatista, era a Chiapas. Parlo amb ella el 6 de gener i em diu que allò és increïble, el que havíem somniat sempre, i ens anima a fer un comitè. Es va crear una plataforma amb totes les ONG i nosaltres vam crear un comitè. Amb Virus Editorial vam publicar el llibre de la Guiomar ‘Zapata vive’ i ens vam passar tot l’estiu fent presentacions. A Catalunya, a Barcelona especialment, el zapatisme va encaixar de seguida. La gent ‘flipava’. Van anar més de 6.000 persones de tot Catalunya a Chiapas en campaments per la pau.

- El zapatisme ha tingut una gran influència en tota una generació d’activistes...

Tota la generació actual de la política d’esquerra va veure’s influenciada pel zapatisme. Gent com Ada Colau, David Fernández... Vam tenir un gran debat, potser una intuïció: no només estem donant suport a una rebel·lió, sinó que estem inspirant-nos per fer coses aquí a Europa. El zapatisme va impregnar tots els ambients, pobles i ciutats. Evidentment, va ser responsabilitat dels zapatistes, però sí que la vam encertar en acompanyar aquest procés perquè fos molt obert i eficaç. Semblava també una broma de la història: ara, aquí a Europa, apreníem dels indígenes d’Amèrica. Fins i tot el Parlament de Catalunya va donar suport a l’autonomia indígena. Vam aconseguir durant 15 anys quelcom d’espectacular: vam saber entendre el moment i es van crear unes xarxes autònomes i descentralitzades molt creatives. Quan aplicàvem polítiques zapatistes aquí,

funcionaven! Tothom va aprendre molt de tot plegat. Els indígenes ens deien: “Si no vas a una assemblea disposat a canviar d’opinió, això no és una assemblea”. Imagina’t una assemblea de l’esquerra actual amb aquesta idea: seria impossible. Un altre exemple claríssim de la seva influència és l’ús de frases zapatistes per l’esquerra: “Anem lents perquè anem lluny” o “Manar obeint”.

- Finalment el comitè es va dissoldre de manera polèmica. Ens pots explicar què va passar?

Vam tenir un problema polític amb l’EZLN. Va sorgir a partir de la nostra implicació en la Comissió Civil Internacional d’Observació dels Drets Humans. Nosaltres vam apostar per actuar pels drets humans des de l’activisme i no des de les institucions. Vam anar a Mèxic a reunir-nos amb tots els implicats en el cas de vulneració dels drets humans i també amb les autoritats. Una foto nostra amb el governador Juan Sabines va ser qüestionada públicament; el seu govern era assaïssat. Nosaltres vam optar per reunir-nos amb ell per sentir la seva veu i poder denunciar la seva responsabilitat, així com sumar-nos a la lluita dels familiars, de la comunitat i dels moviments per aconseguir que alliberessin uns quants presos. El Subcomandante Marcos va fer una crítica molt dura a la comissió que va ser pública. Jo vaig respondre com a portaveu d’aquesta amb un article a ‘La Jornada’ en què defensava la nostra estratègia. I vam entendre que havíem de plegar. Molta gent vol saber els detalls d’aquesta crítica que es va personalitzar cap a la meua persona. Tenen dret a saber-ho, però també hi ha molt ‘morbo’. Com a col·lectiu vam emetre un comunicat on s’assumia la responsabilitat col·lectiva del que havíem fet sempre i no només com una cosa personal meua. Vam decidir dissoldre’ns. Érem un col·lectiu de solidaritat amb la rebel·lió zapatista: si l’estructura zapatista havia perdut la confiança en la nostra feina, o acatàvem les seves directrius o ens dissolíem. No ens interessava la confrontació. Seguim creient en el gran valor de l’autoorganització de les comunitats i no volíem perjudicar la seva lluita.

- Per acabar l’entrevista, pots recomanar-me un llibre?

Hi ha un llibre que hem publicat des d’El Lokal, que m’agrada molt, que es diu ‘Catálogo de decisiones y fragilidades’, de Toni Álvaro. Es tracta de relats, amb un estil molt humà i proper, sobre gent que la vida els va col·locar en situacions límit i van reaccionar de manera heroica sense tenir-ne cap vocació. He plorat d’emoció amb les seves històries.

- Potser t’hi veus identificat, amb alguna d’aquestes històries?

Notes que la gent de vegades et té un respecte per tot el que has fet i al cap i a la fi s’ocupa una persona normal i corrent que la vida m’ha posat en un lloc i he intentat fer les coses bé, com fan milers de persones al seu respectiu ambient. No sabem la transcendència històrica que tindran els actes de cadascú. Qui ho sap! Per a mi, el zapatisme i el barri són diferents formes del mateix: de la rebel·lió d’intentar construir mons i respostes davant de la gent que està fotuda. No creure’t massa el teu paper és molt important. Per a mi, va ser una lliçó que vaig aprendre en aquell moment. No s’ha de personalitzar el que és global i s’ha d’entendre que passen aquestes coses. A mi m’agrada tornar a fer el dia a dia aquí, a El Lokal i al barri. No esperava ser un personatge històric. Per això és important com et situes, com et sents, com et relaciones per fer les coses. Fer les coses com tu les vols fer i no deixar-te endur per urgències històriques.

** Entrevista publicada a Crític, periodisme d’investigació*

En marxa contra les morts a les fronteres

CGT-Ensorrem Fronteres

Després de la participació a la Caravana Obrim fronteres a Melilla el passat juliol, des de CGT- Ensorrem Fronteres hem participat amb una delegació a la Marxa per la Dignitat al Tarajal els passats 2, 3 i 4 de febrer.

D'aquesta manera volem seguir denunciant la frontera sud: les tanques cada vegada més altes i mortíferes, però també les polítiques racistes de les ciutats frontera i colonials, el maltracta i explotació de les portejadores, i tota la frontera sud extensa des del Marroc i l'Àfrica subsahariana – amb acords de control de fronteres amb Europa que porten a deportacions, empresonaments, morts en pasteres i al desert... – així com a tota la xarxa de CIEs a Andalusia i d'espais de detenció i de deportació com la presó d'Archidona.

Al llarg de tres dies hem estat acollides per les companyes de CGT Andalusia, i ens hem retrobat amb companyes de CGT de tot l'estat i amb col·lectius participants a la plataforma Obrim Fronteres, una xarxa que vol créixer per defensar els drets humans, acabar amb les fronteres i el sistema capitalista i colonial que les necessita.

Ocupem els terrenys del futur CIE d'Algeciras, una presó més per a migrants pobres

Una trentena d'activistes de CGT procedents de diferents punts de la geografia espanyola, el divendres 2 de febrer, vam ocupar de forma simbòlica però contundent, amb tendes de campanya, els terrenys de Botafuegos, cedits per l'Ajuntament d'Algeciras al Ministeri de l'Interior per a construir un Centre d'Internament d'Estrangers (CIE). Aquest centre suposaria el segon a Algeciras i representa una inversió de 20 milions d'euros que, com es va defensar a l'acció, es podrien destinar a serveis socials que necessita el territori, i els terrenys a iniciatives productives que generin ocupació i riquesa social.

El secretari general de CGT Andalusia, Miguel Montenegro, va explicar que amb aquesta acció “el que volem és denunciar la futura construcció del CIE a Algeciras i cridar alt i clar que no volem més fronteres, més presos innocents i més morts en presons inventades com el que ha passat al CIE d'Archidona per Nadal”, on van ser tancats, maltractats i deportats centenars de joves arribats d'Argèlia, un d'ells mort després de rebre forts cops de la Guàrdia Civil.

Des de CGT Andalusia també es va deixar clar que aquest és el primer acte amb el que es pretén fer denúncia pública i que continuaran posant tots els mitjans perquè el nou CIE, - presó de marca blanca -, no es construeixi. “No es pot permetre que les institucions públiques creades amb l'esforç d'aquest poble treballador generin contra persones que l'únic que busquen és millorar les seves condicions de vida una violència institucional immensa”, deia el manifest que es va llegir al finalitzar l'acció.

També es va denunciar que els recursos d'atenció a les persones migrants han disminuït, invertint molt més en la repressió que en l'atenció humanitària. Així, segons el Cap del Centre de Coordinació de Salvament marítim de Tarifa, a l'Europa Sud s'han multiplicat per tres el nombre d'assistències i no han augmentat els recursos per a Salvament marítim.



Marxa al Tarajal; no oblidem, no volem CIEs ni fronteres

El dissabte 3 de febrer vam recórrer en marxa la costa de Ceuta sota el lema “Ni CIEs, ni reixes, ni fronteres, ni morts en pasteres”. Vam ser part de la V Marxa per la Dignitat al Tarajal, la qual vol recordar l'assassinat fa 4 anys, el 6 de febrer de 2014, de al menys 15 persones per part de la Guàrdia Civil quan intentaven accedir a Europa travessant nedant l'espigó del Tarajal. La policia va disparar pilotes de goma i llençar bots de fum sobre les persones que estaven al mar, a més de repartir cops de porra des de les seves embarcacions, i deportar “en calent” a 23 persones que van aconseguir arribar a territori espanyol.

Moltes més persones van desaparèixer aquell dia en aigües marroquines, la frontera subcontractada per Europa on encara és més difícil posar noms i cares a les injustícies. Però tampoc hi ha espai per a la justícia a l'estat espanyol, i la indignació davant la impunitat ha fet créixer la denúncia des de baix, des de la solidaritat de classe i de lluites, tot i les amenaces i pressions que moltes activistes d'ambdues bandes del Mediterrani reben.

La in-justícia espanyola ha arxivat en dues ocasions la causa del Tarajal, tot i els diversos testimonis i documents aportats; la darrera aquest gener de 2018, quan es va desestimar el recurs d'apel·lació. Un judici ple de contradiccions i mentires per part del Ministeri d'Interior i la Guàrdia Civil al que no hi han pogut assistir les famílies dels assassinats. El



govern espanyol els hi ha denegat el visat, argumentant que no estava “suficientment” motivada la causa de la sol·licitud.

El govern justifica la seva acció dient que l'objectiu va ser “delimitar les fronteres”. La defensa de les fronteres és el que justifica, per tant, disparar o abandonar a la deriva embarcacions de persones que busquen unes millors condicions de vida davant la catàstrofe que suposa l'espòli espanyol i europeu als països africans. “La pesca industrial ha convertit en un desastre la vida dels pescadors locals”, ens diu un activista senegalès al documental Samba, un nombre borrado: “volem els nostres recursos, ens veiem obligats a sortir, però a nosaltres ens expulsen”.

La massacre del Tarajal no va ser la primera ni la última que es produeix a la frontera sud ni al Mediterrani. El diumenge 4 de febrer, només un dia després de la marxa, es van trobar 21 persones mortes al mar per una pastera que va naufragar intentant arribar a les platges de Melilla. Joves, homes i dones, de Mali, Guinea Conakry i Costa de Marfil, joves sense nom ni homenatges a les xarxes socials europees, com els morts al Tarajal fa 4 anys.

Per això, cada any, una marxa a Ceuta que acaba a la platja del Tarajal vol fer memòria, posar noms i, sobretot, denunciar les polítiques migratòries europees, la impunitat a les fronteres i el negoci i lucre que suposa el control migratori, com la recent anunciada licitació per valor de mig milió d'euros per a ampliar fins a quatre metres d'alçada la tanca de Melilla al voltant del port.

Cada vegada som més les organitzacions i persones que ens sumem a aquesta convocatòria, enguany més de 30 organitzacions i de 600 persones vingudes des d'arreu i també joves migrants que viuen atrapats a Ceuta. Joves que cridaven “ninguna persona és ilegal”, “ouvrez les frontières, laissez nous passer” i que van participar d'un homenatge final en el que es va posar un placa en record de les víctimes.

Prèviament a la marxa, durant el matí, es va projectar el documental “Samba, un nombre borrado”, de Intermedia Producciones, a la sala d'actes de l'IES Siete Colinas de Ceuta, i es va debatre entorn els efectes de les polítiques migratòries.

Mahmud Traoré, coguionista, fa en aquest documental, amb una mirada humana, emotiva i contundent, un viatge a la inversa del que va fer al 2005 i del que fan tants joves africans perquè, com va dir, “les famílies han de saber com és el camí i que els que moren són víctimes de les polítiques assassines europees, del sistema colonial”.

Marino Agudo, director i coguionista del documental, va manifestar que darrera aquest projecte col·lectiu hi ha la necessitat de “parlar no només dels que moren, sinó també del dolor de les famílies”. Un dolor que difícilment podem comprendre des de la nostra banda de la frontera, però que volem intentar compartir i sobretot transformar en ràbia per lluitar més i més fortes contra les fronteres.

No són els tancs, són els bancs

El sector econòmic vota en el procés d'independència iniciat a Catalunya. La democràcia se suspèn quan els mercats criden a l'ordre.

Yago Álvarez

El passat 5 d'octubre, tan sols cinc dies després del referèndum independentista català, el Banc Sabadell llançava una bomba sobre les intencions del procés. La quarta entitat financera per volum d'actius mudava la seva seu social a la ciutat d'Alacant. Un dia més tard, CaixaBank, l'entitat estandard de la banca catalana, seguia els seus passos i movia l'adreça de la seva seu a València.

En aquesta batalla, el Govern volia que els cops fossin el més ràpids i nocius possible. El ministre d'Economia, Luis de Guindos, anunciava un decret exprés que facilitava el canvi de domicili social sense haver de convocar per votar-ho en una junta d'accionistes. CaixaBank ho necessitava i la contesa no estava per a esperes.

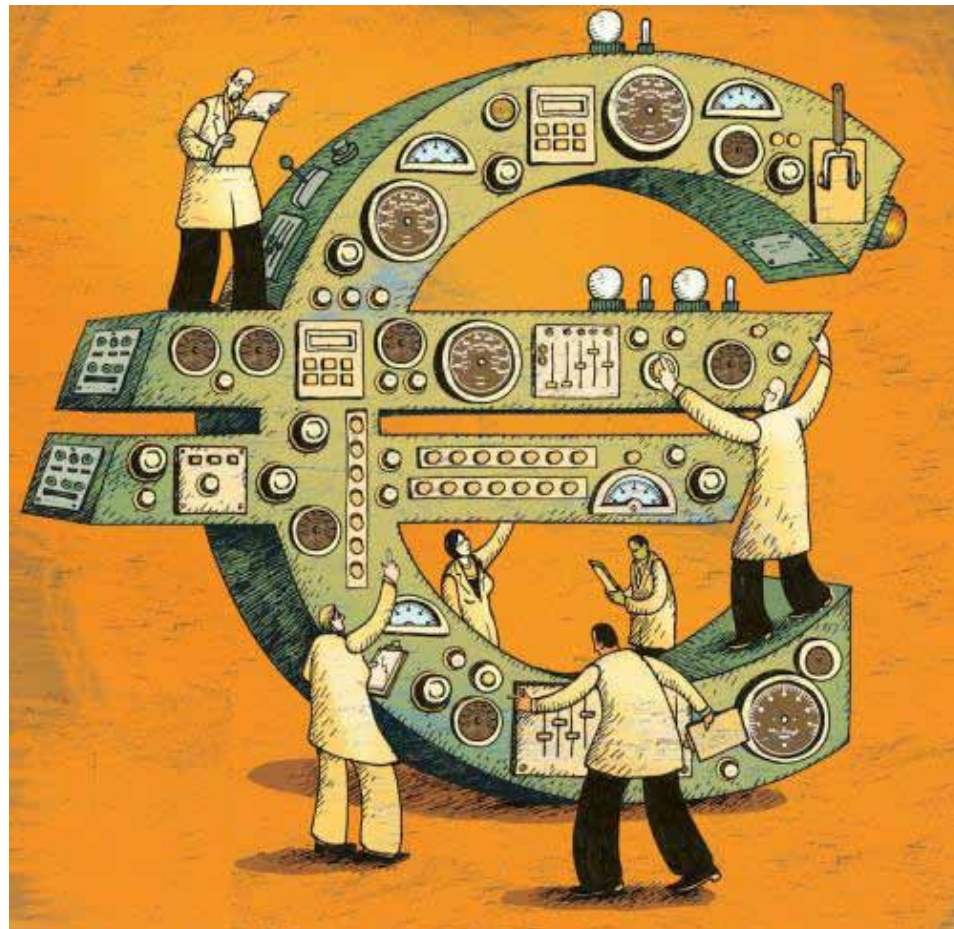
El que antidisturbis, lleis i amenaces no havien estat capaces de fer l'estava aconseguint el canvi de domicili de dos bancs: fracturar l'opinió independentista. En qüestió de setmanes centenars d'empreses van portar el seu domicili social fora de Catalunya, segons el registre oficial. Bona part de la ciutadania que recolza el procés independentista entonaven frases que sonaven a rendició i els sectors del establiment de l'antiga Convergència no ocultaven el seu nerviosisme davant la nova situació. El tret de les forces econòmiques havia obert una ferida que podia dessagnar l'economia catalana i els somnis d'independència.

Moviment polític

Per a l'economista català Sergi Cutillas, la fugida d'empreses és un moviment clarament polític: "Han intentat generar una sensació de fugida de capitals, quan no existeix tal. No s'han emportat la seva producció, l'única cosa que varia una mica és la balança fiscal entre comunitats". L'expert qualificava aquests moviments com "una campanya mediàtica de la por per poder dividir al bloc independentista".

Aquesta no és la primera vegada que Cutillas s'enfronta a una batalla similar. El 2015, quan el Govern de Syriza va guanyar les eleccions, li van demanar formar part del Comitè per la Veritat del Deute Grec. En preguntar-li per les similituds entre els dos casos, explicava que a Grècia hi havia dos bàndols molt clars: una esquerra contra l'austeritat i les institucions europees. Però en el cas de Catalunya, segons Cutillas, gran part del moviment independentista també és proeuropeu i el sistema bancari espanyol i català és el mateix, per la qual cosa "si Draghi comencés a llançar alarmes sobre Catalunya, el sistema bancari de tot l'Estat es veuria afectat, la qual cosa obligaria a les institucions europees a intervenir com a mediadores". Per a ell, "això legitimaria al Govern català i deixaria en mala posició a Rajoy".

En comptes d'intervenir, la Comissió Europea va llançar un missatge al Govern espanyol just el dia que els periòdics de tot el planeta obrien amb fotos de persones agredides per la repressió policial del dia del referèndum: "La violència no pot ser un instrument en política". El que sembla un missatge a la recerca de pau i diàleg, per a Cutillas no és més que una declaració de guerra, però amb altres armes: "La Comissió va voler dir que a Europa es fan les coses d'una altra forma: fan pressió de mane-



res més sofisticades, no necessiten la violència física". Solament uns dies més tard s'aprovava el decret que facilitava la fugida d'empreses.

L'exministre de finances grec Yannis Varoufakis, relata en el seu llibre ¿Y los débiles sufren lo que deben? (Deusto, 2016) les negociacions amb unes institucions europees que no anaven a permetre que Grècia guanyés la contesa al capital. Durant la reunió amb l'Eurogrup, format pels ministres d'Economia i Finances de l'eurozona i els representants de la troica — BCE, Comissió Europea i Fons Monetari Internacional —, el ministre alemany, Wolfgang Schäuble, va deixar ben clar al grec, amb un to elevat i amenaçador, que l'economia estava per sobre de la democràcia: "No es pot permetre que les eleccions canviïn el programa econòmic d'un Estat membre!".

Per a Cutillas, que va viure d'a prop aquells dies com a part de l'auditoria del deute grec, aquesta afirmació del ministre alemany correspon al disseny d'una Europa que encotilla el poder

d'actuació de qualsevol democràcia. "Els nazis pensaven en una Europa molt similar al que és ara la Unió Europea, amb institucions tecnocràtiques que, per disseny, allunyin el poder i la sobirania de la població", explica l'economista.

En el mateix llibre, Varoufakis explica la seva reunió en el seu despatx ministerial amb el ministre de Finances holandès i president del Eurogrup, Jeroen Dijsselbloem. En aquella trobada, mentre el grec li deia que no acceptaria treballar amb "els homes de negre", com es va batejar als directius de la Troica encarregats d'orquestrar les reformes estructurals i privatitzacions, Varoufakis observava per la finestra la plaça Syntagma i el Parlament.

Segons narra en el llibre, veient aquell paisatge ple de manifestants i on els coronels grecs van donar el cop d'estat fa 50 anys, amb Dijsselbloem assegut enfront va pensar: "El 1967 van ser els tancs. Ara pretenen fer el mateix amb els bancs".



Tractats escrits pel Capital

Abans de la utilització del polèmic article 155, el PP ja va usar un altre article de la Constitució per intervenir Catalunya, un article d'indole econòmica i que havia estat modificat a petició del gran poder financer: el 135.

En el llibre El dilema: 600 días de vértigo (Planeta, 2013), l'expresident d'Espanya José Luis Rodríguez Zapatero va publicar una carta que l'expresident del BCE, el francès Jean-Claude Trichet, li havia enviat el 5 d'agost de 2011. En la carta, a més de demanar-li una dura reforma laboral i retallades, li exigia que les comunitats autònomes comencessin a publicar els seus comptes trimestralment i que la regla de despesa s'apliqués en un futur a tots els subsectors governamentals.

Tan sol 16 dies més tard, el PSOE i el PP van presentar de manera conjunta una Proposició de Reforma de l'article 135 de la Constitució Espanyola. Es va tramitar i va aprovar pel procediment d'urgència. La imposició del BCE perquè es prioritzés el deute per sobre de tot havia traslladat el document que fins a aquell moment semblava sagrat i que, encara avui dia, s'ha usat per intervenir l'autonomia de Catalunya.

El 15 de setembre del 2017, Montoro anunciava la intervenció dels comptes catalans perquè no es "gastés ni un euro per fer activitats il·legals", amb clares al·lusions al referèndum. Però la veritat és que l'anunci en el BOE no parlava d'urnes ni delictes de secessió. El ministre havia usat una altra arma: l'estabilitat pressupostària.

El 2012, sis mesos després del canvi en la Constitució, i tres des que el PP aconseguís el Govern, el Ministeri d'Hisenda publicava la Llei Orgànica d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera, coneguda com la Llei Montoro. Al juliol del mateix any es va presentar el Fons de Liquiditat Autònoma (FLA). Aquestes legislacions i mecanismes han calcats les exigències de la carta de Trichet: posar el deute per sobre de tot, afavorir a la banca i centralitzar un poder que permet al Govern central intervenir a qui se surti de la senda marcada.

Unió "de mercats" Europea

Europa també va intentar colar d'amagat la supremacia del poder financer en un procés democràtic. La jugada, per aquesta via, no li va sortir bé i, una vegada més, la banca va guanyar la batalla fora de les urnes. Al maig de 2005, un referèndum a França va dir no a l'intent d'establir una Constitució Europea. Un mes més tard, els holandesos també es van negar. El projecte proposat per les elits europees era frenat per la democràcia i la decisió sobirana de la ciutadania de dos països.

Dos anys més tard, el Parlament holandès i el francès aprovaven el Tractat de Lisboa, un text pràcticament calcats a la Constitució rebutjada que havia de substituir el Tractat de Maastricht. "L'aprovació del Tractat de Lisboa és la violació més flagrant de la democràcia que conec, una traïció a l'opinió dels més de 20 milions de francesos i holandesos que havien rebutjat la Constitució en referèndum que, en essència,



era el mateix text”, opina Jérôme Duval, coautor del llibre *La construcción europea al servicio de los mercados financieros* (Icaria, 2016).

L'article 104 del Tractat de Maastricht és calcat a l'article 123 del Tractat de Lisboa: prohibeix el finançament de les administracions públiques a través dels seus bancs centrals. El poder de tota política econòmica recau en el BCE. El de distribuir, moure i prestar aquests diners quedava en mans del sistema financer privat.

Les elits financeres van obtenir el control absolut sobre el flux de l'euro. Les institucions de

Brussel·les van cobrar vida pròpia i es van atribuir el poder de sancionar als Estats membres que se sortissin de la cotilla econòmica dissenyada.

Per Duval, la raó fonamental per la qual es va passar per sobre de la voluntat popular era “per a no retardar l'agenda neoliberal que marcava l'elit euròcrata i, entre altres coses, aprovar el 123 era necessari”. La guerra començava a ser totalment desigual. L'avantguarda liberal tenia les eines per enderrocar a qualsevol govern i posar a un “dictador” econòmic.

Tecnòcrates: presidents als quals ningú ha votat

“No em vaig a presentar a les eleccions, però no descarto tornar a governar”. Aquestes van ser les paraules de Mario Monti, president tecnòcrata d'Itàlia per encàrrec després de la dimissió de Berlusconi al novembre de 2011, quan li van preguntar si s'anava a presentar a les eleccions en finalitzar el seu Govern de transició. L'excomisari de Competència europeu va ser triat per ser apartidista.

La cosa no anava sobre partits polítics. Ningú va votar a Monti, però el van nomenar senador vitalici, càrrec que li dóna la possibilitat de ser president sense concórrer a eleccions.

El primer que va fer en arribar al seu nou despatx va ser autoanomenar-se ministre d'Economia i arrencar l'agenda de reformes estructurals -sempre retallades i privatitzacions- que li dictaven des de Fràncfort i Brussel·les.

El 2011, al primer ministre grec, el socialista Yorgos Papandréu, se li va ocórrer la idea de convocar un referèndum perquè el poble grec decidís si s'acceptava el pla de rescat i les refor-

mes estructurals lligades a ell. Les pressions de la Troika el van obligar a fer marxa enrere i a dimitir. La proclamació de Lucas Papademos, exdirector del Banc de Grècia i vicepresident del BCE, va fregar el surrealisme. Ho va dir clarament en sortir del palau de la Presidència poc abans de ser proclamat president en una cerimònia celebrada per l'Església Ortodoxa grega: “No sóc un polític”.

Des de Brussel·les es van justificar aquestes imposicions antidemocràtiques com “una solució transitòria per a l'aplicació dels ajustos que permeti a tots dos països recuperar la confiança dels mercats”. Les manifestacions als dos països no van ser mai escoltades, van ser reprimides amb duresa. Aquí sí que es va usar la força.

Les reformes estructurals, retallades i privatitzacions no podien esperar al fet que la ciutadania triés a les persones encarregades de dirigir el país en les urnes. Recuperar aquesta confiança dels mercats estava per sobre de la democràcia, una altra vegada.

* Article publicat a *El Salto*

Exigim la supressió immediata de tots els concerts educatius

CGT Ensenyament

L'origen dels concerts educatius

L'estructura educativa que va aprovar el govern socialista fa 33 anys amb el paraigua de la LODE (Llei Orgànica del Dret a l'Educació) i que va significar la creació de la xarxa privada-concertada s'ha anat consolidant cada vegada més. En aquells moments es va explicar que aquesta proposta neixia amb la intenció de regularitzar les subvencions que havia estat rebent l'escola privada, sobretot la religiosa, des dels temps de la dictadura. El plantejament es feia en clau transitòria, justificant la necessitat de fer un impàs gradual, ja que argumentaven que no es disposava de capacitat suficient perquè el sistema públic absorbís el privat de cop.

Aquesta mesura en principi es va percebre com a legítima i va comptar amb el consens d'una àmplia majoria que compartia la necessitat de combatre l'opacitat existent en el sistema d'accés a les subvencions. En canvi, passats els anys, ja tenim prou dades per fer valoracions i adonar-nos que la xarxa concertada, és a dir, la de l'educació privada subvencionada amb fons públics, ha arribat no tan sols per quedar-se, sinó també per créixer.

Catalunya no ha estat una excepció, fins i tot podríem afirmar que ha estat una de les comunitats de l'estat espanyol que ha posat més interès en la consolidació d'aquesta xarxa.

L'últim capítol data del 2006 quan el govern tripartit va signar el Pacte Nacional per a l'Educació que va establir les bases per a la posterior aprovació de la LEC (Llei d'Educació de Catalunya), que engloba jurídicament les dues xarxes -pública i privada-concertada- en un sol sistema, el sistema educatiu català.

Per què estem en contra de la doble xarxa?

L'educació universal i gratuïta està cada vegada més allunyada de les polítiques que es dissenyen des de la conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Retour ligne automatique.

El sindicat CGT Ensenyament ha reiterat la necessitat de l'eliminació gradual dels concerts educatius. Només una escola pública pensada entre totes i per a totes seria capaç de compensar la bretxa social creixent i d'aminorar l'exclusió de l'alumnat d'entorns socio-econòmics més desfavorits.

Partint de l'últim informe d'Oportunitat Educativa publicat per l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic), es constata que cada vegada existeix menys equitat educativa i assenyala que els nens i nenes que provenen d'entorns socio-econòmics desfavorables tenen alhora més dificultats d'accés a una vida digna.

Fins i tot una de les organitzacions responsables de polítiques econòmiques antisocials, com és l'OCDE, és capaç de reconèixer el paper vital de l'educació en la lluita contra les creixents desigualtats socials.

L'existència de concerts educatius allunya encara més l'educació d'aquest últim objectiu, ja que esdevé part responsable de l'alt grau de segregació escolar a Catalunya. Una segregació en base a la capacitat econòmica de les famílies, al seu origen, a la seva religió o cultura.

Ens trobem doncs que l'existència de la xarxa concertada, que actualment representa al voltant d'un 40% de l'escolarització de Catalunya, afavoreix l'estratificació social. Si afegim que som un territori assenyalat per diversos estudis (PISA entre ells) de no fer els deures en termes d'equitat, caldria plantejar-nos seriosament la necessitat de deixar de subvencionar privilegis.

Aquest darrer informe posa de manifest a més, quant a la segregació escolar, que la “llibertat” d'elecció de centres, argument utilitzat per entitats i partits en defensa dels concerts



educatius, en realitat ha significat la privació de llibertats fonamentals com el dret a l'educació o la igualtat d'oportunitats.

Com ens afecten els concerts educatius?

SEGREGACIÓ D'ALUMNAT AMB NECESITATS EDUCATIVES ESPECIALS. Pressió d'escoles concertades per fer fora l'alumnat amb dificultats i concentració d'aquest perfil a centres de caràcter públic.

IMPACTE DESIGUAL DE LES RETALLADES. Reducció d'uns 500 milions d'euros en el pressupost destinat a l'escola pública entre 2010 i 2017, tot i l'increment d'alumnat. Per contra, el pressupost destinat a l'escola concertada s'ha mantingut constant i al voltant d'uns 1000 milions d'euros.

APLICACIÓ ARBITRÀRIA DE LA NORMATIVA DE RÀTIOS. Manteniment de línies en la concertada amb ràtios inferiors a la normativa envers el tancament de línies en la pública sota el mateix supòsit. En conseqüència es produeix una PRIVATITZACIÓ ENCOBERTA, que genera un trasvassament d'alumnat de centres públics a concertats degut a la reducció d'oferta pública i al manteniment de la privada amb subvencions públiques.

ABSÈNCIA DE CONTROL SOBRE ELS CENTRES CONCERTATS. Inacció del Departament d'Ensenyament davant els escàndols d'abusos sexuals dels maristes i els casos de discriminació de gènere en la contractació del professorat de les escoles de l'OPUS.

Des de CGT proposem...

La SUPRESSIÓ IMMEDIATA dels concerts educatius a centres privats religiosos i elitistes que segreguen per sexe i/o que discriminen laboralment les dones.

La NO RENOVACIÓ de concerts d'escoles religioses en benefici d'una escola laica.

La NO RENOVACIÓ de concerts en zones educatives on l'oferta pública pot assumir la totalitat de la demanda.

La SUPRESSIÓ PROGRESSIVA de tots els concerts educatius amb possibilitat d'integrar a la xarxa pública els centres i subrogar els treballadors/es que reuneixin els requisits per fer-ho.

La PLANIFICACIÓ I CONSTRUCCIÓ de nous centres públics en paral·lel al desmantellament progressiu dels concerts educatius, per tal d'assegurar l'escolarització d'alumnat a la xarxa pública.

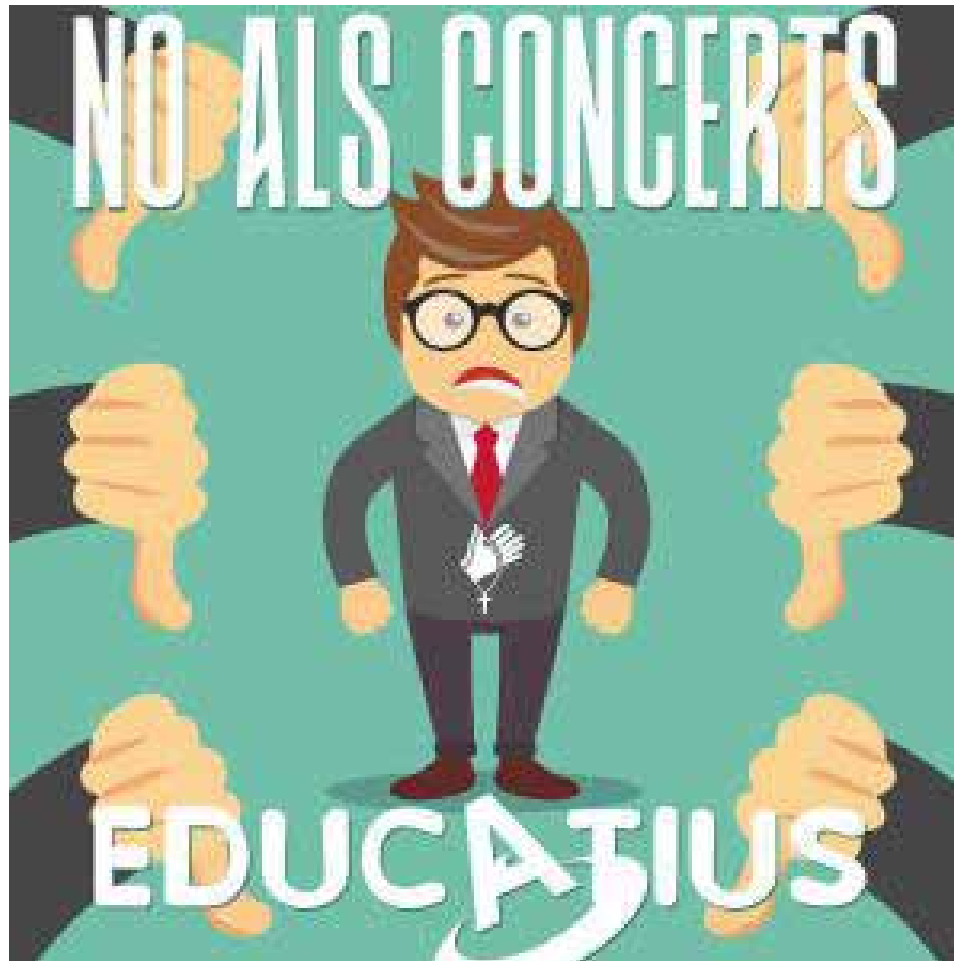
Prou segregació escolar

No als concerts educatius

Embat, Organització Llibertària de Catalunya

Al final d'aquest curs 2017-18 s'acaba la vigència dels concerts educatius a secundària, al 2018-19 a primària i al 2019-20 els d'educació especial. A Catalunya el 40% d'escoles són concertades i a Barcelona ho són el 60%. Des d'Embat Educació defensem i lluitarem per la no-renovació dels concerts educatius a Catalunya per diversos motius:

- La majoria d'escoles concertades cobren una quota que pot arribar als 400€, que segons la llei no és obligatòria però les famílies que no paguen sovint són discriminades i acaben deixant l'escola.
- Moltes famílies que voldrien accedir a una pública estan obligades a anar a la concertada per manca de places.
- La majoria de concertades seleccionen el seu alumnat, discriminen migrants i infants amb necessitats educatives especials.
- Les condicions laborals del professorat són pitjors que les dels companys de l'escola pública i hi ha una contractació arbitrària i no fiscalitzada.
- Les escoles concertades religioses no haurien de rebre diners públics, estem en un estat aconfessional.
- En algunes escoles concertades religioses hi ha hagut casos d'assetjament a menors. El Departament no ha actuat i sembla que té uns paràmetres diferents que respecte al professorat de la pública.
- En les escoles concertades de l'Opus Dei es practica la discriminació sexual en la contractació de manera conscient, en les escoles de nois només contracten homes a secundària i a primària hi ha dones només a infantil perquè les relacionen exclusivament amb les cures i la maternitat. A més, discriminen l'alumnat per sexe. A més d'inculcar l'homofòbia, el sexisme i un ideari allunyat dels valors progressistes que (fa veure) que promou la llei d'educació.



Entenem que els concerts educatius es van crear amb el PSOE l'any 1985 amb la LODE davant la necessitat d'oferir una escolarització universal a tota la població i davant la deficiència d'una xarxa pública precària. Va ser una mesura suposadament transitòria, però han passat més de 30 anys i els governs de torn ni tan sols s'han plantejat la

necessitat de posar el debat sobre la taula, ans al contrari, la LEC "normalitza" aquesta situació de doble xarxa amb l'eufemisme "sistema educatiu català" o també es normalitza quan les institucions es refereixen a l'educació com un "bé comú" en comptes d'un bé públic.

No han tingut el mateix punt de vista diferents

actors de la comunitat educativa com els moviments socials i alguns sindicats que porten anys tematitzant el problema. I més recentment, s'ha començat a posar el focus de l'opinió pública arran de l'informe del Síndic de Greuges de Catalunya amb dos estudis sobre la segregació escolar. Malauradament, en l'informe no es qüestiona el marc legal que avala la doble xarxa.

Però no podem tancar els ulls davant l'evidència que els governs actuals estan construint les eines per afavorir la privatització de l'educació, tancant línies als centres públics i incrementant la dotació de les escoles privades finançades amb fons públics, organitzant debats com l'Ara és demà on no es qüestiona un model que havia de ser provisional (entre altres coses en la línia de la privatització), avalant estratègies de màrqueting de les escoles concertades religioses que davant la pèrdua de matrícula van dissenyar el projecte Escola nova 21 que, a banda d'intentar promoure l'escola privada, està afavorint una doble xarxa de centres públics, els "innovadors" o "avançats" i els convencionals.

Des d'Embat exigim:

- La retirada immediata del concert a les escoles de l'Opus Dei.
- La no-renovació dels concerts de les escoles privades religioses.

- L'inici del procés perquè la resta d'escoles concertades esdevinguin públiques amb la subrogació del seu personal a l'administració pública i l'equiparació de les seves condicions laborals.

Només amb una xarxa única, equitativa i laica d'escoles públiques podrem revertir la segregació escolar i tenir una escola pública i de qualitat per a tothom.

La primera immersió lingüística i l'anarquisme

Jordi Martí Font

La revolució anarquista de 1936 va fer possible que Catalunya s'atorgués atribucions que sobrepassaven, en molt, les que tenia derivades de l'Estatut de 1932. En ensenyament, aquestes atribucions foren pràcticament totals i l'Estat, tot i que no ho aconseguí, en els anys de revolució i de guerra, intentà en diverses ocasions recuperar el control sobre espais com el de l'educació que, a Catalunya, estava majoritàriament en mans de la CNT (amb una presència important també de FETE-UGT).

El 27 de juliol de 1936, apareixia el decret de creació del Consell Unificat de l'Escola Nova Unificada. Aquest decret exposava la nova conjuntura política a Catalunya dient que «La voluntat revolucionària del poble ha suprimit l'escola de tendència confessional. És l'hora d'una nova escola, inspirada en els principis racionalistes del treball i de la fraternitat humana. Cal estructurar aquesta escola nova unificada, que no solament substitueixi el règim escolar que acaba d'enderrocar el poble, sinó que creï una vida escolar inspirada en el sentiment universal de solidaritat i d'acord amb totes les inquietuds de la societat humana i a base de la supressió de tota mena de privilegis.»



La CNT, amb Joan Puig Elies al capdavant, apostà per la creació del CENU, en què també s'encabiren les tendències sindicals marxistes del moment, representades per FETE-UGT. Però, mentre UGT no acabava de veure bé l'atribució total de competències a Catalunya, la CNT, en canvi, veia el model català com l'ideal i no només demanava que el traspàs -que de facto ja existia- es convertís en completament efectiu sinó que també volia estendre el model català a la resta de l'estat, una forma de fer política que en altres àmbits com el de la Sanitat s'arribà a donar.

La presidència del CENU va anar a càrrec de Joan Puig Elies, un destacat mestre anarquista seguidor de les teories de Ferrer i Guardia

que ell mateix havia experimentat i aplicat a l'Escola Natura de Barcelona, un centre de referència en l'ensenyament racionalista de l'època. Puig Elies estava afiliat a la CNT des de la seva joventut i va presidir a partir de 1932 la secció de mestres del Sindicat d'Intel·lectuals i Professions Liberals de Barcelona.

El CENU va fer arribar l'ensenyament a tots els infants de Catalunya gràcies a l'expropiació de les escoles i instal·lacions religioses i la seva reobertura com a escoles obertes a tothom. A més, el 22 de setembre de 1936, el Diari Oficial de la Generalitat va incloure un decret en què s'informava que l'idioma de l'escola catalana seria la llengua materna dels nens i nenes fins a la primària, el que obligà les i els mestres a

aprendre català per tal de poder-ne fer ús a les aules de forma correcta i adequada. Aquesta va ser la primera immersió lingüística que es donà a Catalunya a nivell general, és a dir que afectà tota la població escolaritzada, perquè la plena escolarització va ser una altra de les característiques dels anys d'escola del CENU.

Puig Elies, defensor d'aquest model, hagué de debatre molt dins de la mateixa CNT sobre la implantació del català i sobre l'exigència del títol de nivell de llengua per poder ser mestre però se'n sortí, ell i el seu voltant. Avui, l'Estat ataca i persegueix la immersió lingüística establerta a Catalunya des del començament dels anys 80 del segle XX, un model d'èxit i d'integració que el PP i Ciutadans intenten dinamitar per tal de fer aquell Ulster amb què Jordi Cañas amenaçava els independentistes en cas que la independència de Catalunya tiris endavant. Avui, és un bon moment per recordar Puig Elies, el CENU i la implantació d'un model lingüístic a l'escola que va fer arribar el català a totes les xiquetes i xiquets de Catalunya per primer cop a través d'una escola que es volia no autoritària i era, com la d'avui, no tan adoctrinadora com voldrien que fos els que qualifiquen els debats com a delictes d'odi i persegueixen el pensament crític tant perquè és pensament com perquè és crític.

Encaixant les peces, lluitant per una República Social

David Gómez

Els darrers mesos a Catalunya han vingut marcats per una agenda política independentista intensa que no només ha afectat la resta de les lluites, sinó que fins i tot ha arribat a posar cap per avall la quotidianitat de totes les catalanes. Vam arribar a viure dies on parlar l'orella en converses alienes era quasi garantia de sentir a parlar d'el tema. Davant d'aquestes circumstàncies, moltes persones implicades en les lluites socials han fet valoracions on s'hi podia llegir la preocupació de quedar relegades a un segon pla, la por que l'omnipresència de l'independentisme servís per invisibilitzar la importància i sovint la urgència d'altres temes com, per exemple, la crisi de l'habitatge o la precarització de les condicions laborals.

D'altra banda, després de les eleccions imposades per l'Estat espanyol el 21 de desembre i amb la treva de mobilitzacions (que no repressiva) pròpia de les festivitats nadalenques, es preveu un inici d'any en el qual, si alguna cosa queda clara, és que aquesta etapa s'ha acabat. A partir d'ara el dubte és si, com ja s'han apressat a sentenciar algunes –sovint des de la barrera– això s'ha acabat del tot o si, per contra, ens trobem davant d'un nou cicle de lluites amb uns tempos més dilatats però no per això de menor importància. Si es viu el cicle independentista com un “monotema” que actua com a cortina de fum per amagar la importància d'altres lluites, és quasi lògic desitjar que aquest acabi com més aviat millor per tornar a focalitzar energies en temes més prioritaris. Però penso que aquesta no és la millor manera d'entendre la situació.

Les eleccions del 21-D han servit, entre altres coses, per pintar-nos un quadre del posicionament de les catalanes envers la necessitat de construir una nova societat al marge de l'Estat espanyol. Aquestes lectures s'han de fer considerant les circumstàncies d'imposició, repressió i xulèria amb les que el Gobierno ha convocat els comicis, però sigui com si-



gui mostren que la meitat de Catalunya està compromesa amb la independència. El que hem d'entendre, a parer meu, és que davant d'això, el cicle de lluites independentistes no s'acabarà ara. Veient aquest suport al carrer, penso que hem de començar a entendre la lluita per la República com el terreny de joc en el qual haurem de fer política revolucionària d'ara endavant. La pregunta, per tant, no és República sí o no, sinó quin caire volem que prengui aquesta lluita per la República. Seguint amb l'anàlisi dels resultats electorals, podem veure com l'independentisme ha crescut en territoris amb rendes més baixes, cosa que ens indica que la classe treballadora cada cop veu amb més esperança la ruptura, mentre que la classe dominant cada cop hi veu més inestabilitat i perill pels seus interessos. Aquesta ruptura és inherentment d'esquerres perquè és la ruptura amb l'Espanya del PP i l'Espanya on l'autodenominada esquerra (la vella i la

nova) ha tingut un paper còmplice amb el 155 i l'amenaça a l'autogovern català. La conclusió és que la República creixerà a força de postular-se com una solució a la precarietat social i econòmica, i no només en forma de promesa electoral, sinó que ho haurà de fer en fets.

No partim des de zero. Als moviments polítics hi trobem gran quantitat de lluites més o menys establertes, són anys d'experiència i d'aprenentatge. Així doncs, el gran repte d'aquests pròxims mesos és trobar la fórmula d'encaixar les lluites concretes en la lògica constituent. Això suposaria un quàdruple embat: impulsem aquestes lluites que han quedat en segon pla, atiem el foc republicà, eixamblem la base per l'esquerra i forcem el procés constituent. Crec que les tres primeres virtuts han quedat ja prou explicades, però pel que fa a la darrera qüestió potser val la pena dedicar-li unes línies.

El Procés Constituent, i concretament la seva absència, és l'elefant a l'habitació del que sembla que no gosem parlar. Als Comitès de Defensa de la República s'estan encetant debats al respecte, i moltes tenen l'esperança que els actors institucionals tornin a veure la necessitat de prosseguir en l'anomenada “via unilateral”. No obstant això, no podem seguir depenent de la voluntat d'aquests actors i menys quan no compartim objectius amb la majoria d'ells: hem de trobar la manera d'iniciar el Procés Constituent des del carrer. Mentre la voluntat popular sigui la de construir una República (un estat) seguirà sent necessari que les institucions prenguin part del partit (per exemple impulsant una hisenda catalana), però d'una banda hi ha moltes coses que podem construir partint del fet local, i d'altra banda iniciar el procés des del carrer envia un missatge clar a les elits: farem la República amb vosaltres o sense, ja us ho fareu. Amb aquest missatge les revolucions hi tenim molt a guanyar: en el millor dels casos ens dona l'oportunitat de demostrar que l'Estat no és imprescindible i en el pitjor, posa al Govern en una situació incòmode i li comporta una pressió per retornar a la via unilateral molt més efectiva que la mobilització en forma de manifestació.

Així doncs, el camí és agafar les lluites per l'habitatge, pels drets de les persones migrades, el feminisme, la lluita laboral, etc. i formular la nostra feina en llenguatge constituent, afegint el missatge de què volem una societat diferent de la que ens imposa l'estat espanyol. Volíem sindicats de barri? Potser ja els tenim i es diuen CDR. Volem canviar la llei de lloguer? Quin millor escenari per a fer-ho que la redacció de la nova constitució catalana? Potser ens queda molt per construir, però davant nostre tenim un trencaclosques en el qual aconseguir encaixar-ne les peces ens pot suposar trobar-nos amb moltes més victòries de les que inicialment esperàvem. Guanyar depèn de nosaltres.

* David Gómez és militant d'Embat, Organització Llibertària de Catalunya. Article publicat a la Directa



La forja d'un revolucionari

En el 75è aniversari de l'afusellament de Joan Peiró

Emili Cortavitarte Carral

Joan Peiró va néixer el 18 de febrer de 1887 a Sants (Barcelona). Va començar a treballar, encara nen, en un forn de vidre de la Bordeta. Posteriorment, i sempre en el mateix sector, va treballar al Poble Nou i a Badalona. En 1907 es va casar amb Mercè Olives, obrera tèxtil, i van tenir cinc fills.

Ell mateix situa la seva iniciació sindical l'any 1906. La dècada següent va assumir importants responsabilitats: secretari general de la federació local de sindicats de Badalona (1915-1916), secretari general de la Federació Espanyola de Vidriers (1916-1920), director de *La Colmena Obrera* (òrgan dels sindicats de Badalona) i de *El Vidrio* (portaveu dels vidriers federats).

Influenciat pel sindicalisme revolucionari francès (la Carta d'Amiens i la CGT) i va mantenir contactes amb activistes de la CNT, però no s'hi va vincular fins a 1918, després del Congrés de Sants, on va ser triat membre de la comissió de redactora dels estatuts de la CNT catalana. (1)

Els difícils anys vint

El 1920, Peiró es va traslladar de Badalona a Barcelona i durant tres mesos va viure exclusivament dedicat a l'organització. El mateix any va sofrir dos atemptats, va ser detingut i va passar per les presons de Soria i Vitòria.

El 1922 va assumir la secretària general de la CNT i durant la seva gestió es va celebrar la Conferència de Saragossa. De la qual destacarem: la proposta de referèndum entre els sindicats per decidir la permanència o sortida (aquest va ser el resultat) de la CNT de la Internacional Sindical Roja (ISR) i la seva adscripció a la reconstruïda Associació Internacional dels Treballadors (AIT).

I, l'aprovació d'un dictamen elaborat per Peiró i signat també per Seguí, Pestaña i Viadiu conegut com la moció política de Saragossa, en el qual es proclamava la total implicació de la CNT en "els problemes morals, econòmics, socials i polítics" de la classe treballadora. La CNT es definia com "un organisme netament revolucionari... alhora integral i absolutament polític ja que la seva missió és la de conquerir els seus drets de revisió i fiscalització de tots els valors evolutius de la vida nacional i... exercir l'acció determinant per mitjà de la coacció derivada dels dispositius i manifestacions de força de la CNT" (2)

A l'agost de 1922, Peiró es va establir a Mataró. El 1925 va dirigir la constitució de la Cooperativa del Vidre, que anteriorment havia intentat organitzar amb un règim cooperativista mixt. (3)

El Cop d'estat de Primo de Rivera va situar a la CNT en la clandestinitat. Peiró va ser enviat a presó els anys 1925, 1927 i 1928 i va ser nomenat novament secretari del comitè nacional de la CNT entre 1928 i 1929.

Durant aquesta etapa va elaborar alguns dels elements claus del seu pensament sindical, social i polític: els sindicats eren organismes de classe; l'anarquisme no podia regular el funcionament de la CNT; era necessària una transformació de la Confederació "de la qual només quedin en peus la substancialitat dels



principis i procediments del sindicalisme revolucionari"; el sindicalisme havia de basar-se en la defensa dels interessos dels treballadors i en l'establiment de la solidaritat de classe i constituïa "la força que derroqui a la societat capitalista i el mitjà pel qual s'articularà el mecanisme de la producció"; per no caure ni en el reformisme ni el corporativisme era necessària la influència, sense imposició, de l'anarquisme "volem l'anarquitització del sindicalisme i de les multituds proletàries, però mitjançant el previ consentiment voluntari d'aquestes i mantenint la independència de la personalitat col·lectiva del sindicalisme". (4)

Es va oposar a la legalització dels sindicats confederals mitjançant l'acceptació dels jurats mixts, oposant-se a "quant significués reformisme" i per "evitar l'oblit complet dels principis i normes de la CNT... amb vista al demà". Aquesta postura li va portar a una forta crítica de l'actuació col·laboracionista de la UGT i un dur atac a Pestaña, amb el qual compartia altres posicions, que va provocar la dimissió del comitè nacional de la CNT i va frustrar qualsevol maniobra d'acceptació dels comitès paritaris de la dictadura.

es qualifica de "profunda tragèdia col·lectiva" i s'acusava al govern republicà d'haver-se "col·locat en situació contemplativa quan s'ha tractat de minvar privilegis, de destruir injustícies,..."; per a, posteriorment, criticar una visió minoritària, simplista i espontània de la revolució, reclamar-se "revolucionaris, sí; però no conreadors del mite de la revolució", "...la Confederació és una organització revolucionària, no una organització que conrea els disturbis, el motí,... el culte de la violència, de la revolució per la revolució". (6)

En el ple de la CNT catalana (Sabadell, abril de 1932) es va provocar la sortida dels sindicats sabadellencs de la CNT, la dimissió de Pestaña del comitè nacional i la de Mira com a secretari del comitè regional. A finals de 1932 es va constituir la Federació Sindicalista Llibertària i durant el 1933 es van ser afegint a aquesta escissió els anomenats sindicats d'oposició. Peiró va participar en aquest procés però mai en responsabilitats destacades i sempre buscant punts de tornada. Les seves principals activitats es van centrar en els seus escrits a *Cultura Libertaria* i *Sindicalismo* i en la seva dedicació a la cooperativa del vidre de Mataró. El 1935, va formular una sèrie de condicions mínimes per a la reunificació. (7) Aquesta es va produir el 1936.

Revolució i guerra: de la cooperativa al ministeri

Al juliol de 1936 va assumir una vicepresidència del comitè antifeixista de Mataró. Entre agost i octubre va denunciar en diversos mitjans (*Solidaridad Obrera*, *Llibertat*) la irresponsabilitat dels grups incontrolats i les seves pràctiques que deshonraven la revolució. (8)

També va exposar les seves opinions sobre la necessitat: d'un esforç econòmic de guerra basat en el control sindical de la producció i en l'eficiència del proletariat; d'un comandament únic (sense discriminació dels diferents sectors ideològics de les milícies) i de la "professionalització" de la guerra; i de l'entrada de la CNT i de la FAI als governs de Catalunya i d'Espanya, per evitar actuacions contràries als interessos futurs de la classe obrera i per afirmar la posició de la CNT i el seu paper en el triomf sobre la revolta militar. Igualment, va plantejar una República Social Federal com a forma de govern per a l'etapa posterior a la guerra. (9)

Va ser un dels quatre ministres de la CNT (al costat de García Oliver, Montseny i López) al govern de Largo Caballero. Des del ministeri d'Indústria va idear un decret de confiscacions i d'intervenció en la indústria i la mineria. No es tractava d'una nacionalització, el govern republicà col·laborava en la gestió que era responsabilitat de les organitzacions sindicals i respectava els processos de col·lectivització. També va projectar la creació d'un banc de crèdit industrial que redistribuís els beneficis de determinades empreses per cobrir déficits d'empreses necessàries i noves inversions. L'oposició sistemàtica de Negrín, ministre d'Hisenda, va retardar els seus projectes o els va deixar reduïts a determinats sectors (tèxtil, mines de Puertollano i Peñarroya).

La crisi de maig de 1937 a Catalunya, va provocar la sortida de la CNT dels governs de la Generalitat i la República. Peiró va retornar al seu treball, va donar conferències sobre la seva acti-

República i escissió

Peiró va mantenir contactes amb les forces opositores a la Dictadura i a la monarquia. El 1930 va signar el manifest de "Intel·ligència Republicana", però una allau de crítiques internes li porta a retirar-la i fins i tot a plantejar-se la seva retirada de la vida pública. El mateix any va ser nomenat, per un ple de sindicats, director de *Solidaridad Obrera*. (5)

Des de diferents publicacions (*Despertad*, *Acción*, *Mañana*, *Solidaridad Obrera*) va defensar l'estructuració dels sindicats en federacions d'indústria: en el present, per enfrontar-se en millors condicions a la concentració industrial i a les organitzacions patronals; en el futur, les federacions es responsabilitzarien de les complexes tasques de la producció en la revolució social.

Al congrés extraordinari de la CNT (Madrid, juny de 1931) es va aconseguir un suport massiu a les federacions d'indústria enfront de les tesis dels qui defensaven models organitzatius únicament territorials.

A l'agost de 1931, Peiró va signar al costat d'altres 29 destacats militants de la CNT (Pestaña, López, Gibanel, Alfarache, Piñón,...) el "Manifest Trentista". En ell es feia una descripció de la situació econòmica i social a la qual



vitat governamental (10) i va publicar una sèrie de durs articles contra el PSUC i el PCE als quals acusava de la persecució del POUM i d'emparar-se en la unitat antifeixista per estendre la seva influència. A l'agost, es va fer càrrec de la Direcció del *Catalunya*, vespertí en català de la CNT.

A l'abril de 1938, la CNT va entrar de nou al govern republicà i va ser nomenat comissari general d'Energia Elèctrica. En aquella època, Peiró preparava un llibre sobre la més adequada gestió dels recursos econòmics d'Espanya. Els seus articles recullen la crítica a les nacionalitzacions de les empreses, excepte algunes de caràcter estratègic, i la seva defensa de les col·lectivitzacions com a forma que els treballadors realitzessin les tasques de gestió i direcció de la producció. (11)

En els últims mesos de la guerra, els seus escrits combatien el derrotisme i alertaven sobre el quintacolumnisme i iniciaven una revisió de l'anarcosindicalisme des de la recent experiència de la revolució i la guerra. (12)

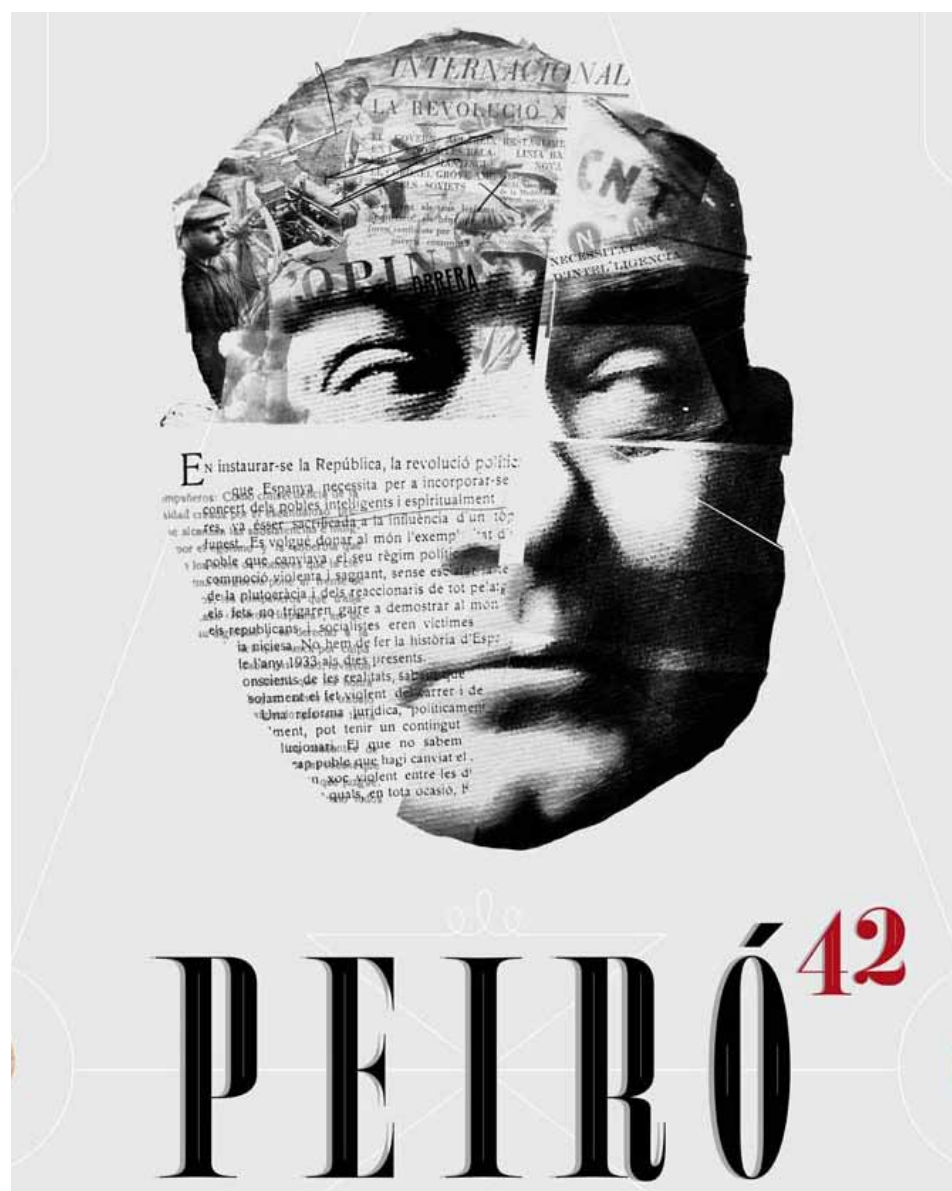
Exili, detenció i lliurament al règim franquista per la Gestapo

Va travessar la frontera francesa el 5 de febrer de 1939, acompanyat del seu fill Josep. Després d'uns dies de detenció i una curta estada a Perpinyà, es va retrobar amb la resta de la seva família a Narbona. Posteriorment es va traslladar a París per representar a la CNT en la Junta d'Ajuda als Refugiats Espanyols (JARE). La funció de Peiró va ser la de treure dels camps de concentració francesos a refugiats de la CNT, auxiliar-los i procurar-los el viatge a Mèxic.

A pesar que era conscient que la invasió nazi impediria noves sortides, no va prendre l'últim avió cap a Mèxic i va romandre a França per no abandonar ni als exiliats ni a la seva família.

En la fugida de París cap a Narbona va ser detingut per les tropes alemanyes i conduït de nou a la capital. La policia francesa, per evitar la seva caiguda en mans de la Gestapo, li va lliurar una ordre d'expulsió del país. Va ser detingut novament, lliurat a les tropes nazis, i traslladat a Trèveris (Renania). (13)

Al gener de 1941, el ministeri d'Afers Exteriors franquista, dirigit per Serrano Suñer, va iniciar els tràmits d'extradició. El 19 de febrer, Peiró va ser lliurat a les autoritats franquistes a Irun. Com en altres casos, es tractava d'un simple lliurament d'indesitjables entre dos règims aliats. (14)



Consell de guerra i afusellament

Peiró va passar primer per la Direcció General de Seguretat de Madrid, on va ser sotmès a interrogatoris i maltractaments. La seva primera exculpació basada en la seva oposició a les brigades de control i la seva defensa de determinades persones davant els consells de tribunals revolucionaris va ser confirmada per la policia de Barcelona. No obstant això, el delegat d'informació de FET i de les JONS de Mataró, el va acusar per omissió de crims i robatoris.

El procés va ser ajornat de manera excepcional, no acostumaven a passar més de 2 mesos entre el lliurament i la sentència condemnatòria. Va ser traslladat, a l'abril de 1941, a València. Fins a desembre no es va obrir el procés sumarial.

Aquesta tardança sembla que va tenir relació directa amb els intents d'una part del règim de convèncer-lo perquè assumís la Direcció dels sindicats franquistes. La seva negativa, va accelerar el procés. El fiscal va formular les seves acusacions al maig de 1942, el defensor militar d'ofici va ser nomenat al juny i el 21 de juliol es va pronunciar sentència.

En el judici militar, van declarar a favor de Peiró una sèrie de persones vinculades als vencedors. De res van servir, la Falange de Mataró va augmentar el to de les acusacions i el fiscal fins i tot li va fer responsable de la Setmana Tràgica de 1909. La sentència va ser: pena de mort i no tramitació expressa de proposta de commutació. El 24 de juliol, Peiró al costat d'altres 6 cenetistes va ser afusellat en el camp de tir de Paterna. (15)

75è aniversari

En 1989, per exprés desig de la seva família i després de múltiples gestions, les restes mortals de Joan Peiró van ser traslladades al cementiri vell de Mataró, on reposen al costat de les de la seva companya. Des de llavors, cada 24 de juliol, la CGT, altres organitzacions sindicals, ciutadanes i polítiques i moltes persones participen en l'acte d'homenatge en aquest cementiri.

L'any 2017, any amb motiu del 75è aniversari, es va constituir una comissió ciutadana a Mataró que va organitzar una sèrie d'actes, conferències, espectacles i reconeixements diversos. (16)

En paral·lel, a Sants i Badalona, les seves respectives comissions de memòria històrica, van organitzar també esdeveniments en record de Peiró. La Fundació Salvador Seguí va participar activament en totes aquestes iniciatives.

Notes

- (1) Gabriel, Pere: *Joan Peiró. Escrits 1917-1939*; Edicions 62, pp. 7-12.
- (2) Buenacasa, Manuel: *El movimiento obrero español 1886-1926*; Ediciones Júcar, pp. 83-90.
- (3) Colomer, Margarida: *Cooperativisme i moviment obrer*; Ed. Alta Fulla.
- (4) *Trayectoria de la Confederación Nacional del Trabajo*, editat a Mataró el 1925. També, a Gabriel, P.; pp. 17-18 y 63-109.
- (5) Tavera, Susanna: *Solidaridad Obrera (1915-1939)*; Diputació de Barcelona, pp. 50-57.
- (6) Vega, Eulàlia: *El trentisme a Catalunya*; Ed. Curial, pp. 255-260.
- (7) Vega, Eulàlia: *Entre reforma y revolución. La CNT a Catalunya (1930-1936)*; Pagès editors.
- (8) Peiró, Joan: *Perill a la reraguarda*; Ed. Alta Fulla.
- (9) Gabriel, P.; pp. 27-28 y 495-514.
- (10) Es va publicar un fulletó amb el títol *De la fábrica de vidrio de Mataró al Ministerio de Industria*.
- (11) Gabriel, P.; pp. 30-32 y 515-559.
- (12) *Problemas y cintarazos*, la seva última producció, es va imprimir a Rennes el 1946.
- (13) Peiró Olives, José: *Juan Peiró, teórico y militante del anarcosindicalismo español*; Foil, pp. 79-97.
- (14) Balcells, A., pp. 215-220.
- (15) Balcells, A., pp. 220-251.
- (16) <http://www.cooperadorsdemataro.coop/joanpeiro/>

El far

40 aniversari dels Pactes de la Moncloa al Cas Scala

Ferran Aisa

El 25 d'octubre de 1977 el govern d'UCD i l'oposició firmaven l'anomenat Pacte de la Moncloa. Els principals dirigents polítics que van firmar-lo van ser Adolfo Suárez (UCD), Felipe González (PSOE), Santiago Carrillo (PCE), Enrique Tierno Galván (PSP), Josep M. Traginer (PSC), Joan Raventós (CSC), Juan Ajuriaguerra (PNB), Miquel Roca (CiU), Manuel Fraga (AP). Una vegada aprovat pel Congrés i el Senat, el pacte va ser sotmès a la firma de les agrupacions patronals i els sindicats obrers.

La CNT va ser l'única organització sindical que no solament es va negar a firmar-lo, sinó que va iniciar una campanya per denunciar el pacte social que representava aquest tractat corporativista. Un dels primers actes contra els pactes va ser un míting celebrat a finals d'octubre de 1977 al Palau dels Esports de Barcelona.

Solidaridad Obrera (núm 16, novembre de 1977), publicava un comunicat del CR de Catalunya: "El Pacte de la Moncloa supone un intento de definir la política económica del Capital a corto plazo, intento dirigido a realizar el reajuste que el Capital necesita, a costa de la clase trabajadora. No en vano el gobierno Suárez y UCD son, de hecho, los representantes directos de la Banca. En este intento (a pesar de los partidos socialistas y comunista) ni participa ni puede participar la clase obrera".

La CNT, davant l'anunci dels pactes i de la llei d'eleccions sindicals, va mobilitzar els seus efectius convocant manifestacions i un míting al Palau dels Esports. La CNT considerava que tant els Pactes de la Moncloa com les eleccions sindicals eren la fi del moviment obrer, el qual, a partir d'aleshores, quedaria sota el control de les burocràcies polítiques i sindicals; i, a més, considerava que amb el Pacte de la Moncloa el sindicalisme passava a un segon terme i els sindicats es convertien en corretges de transmissió dels partits polítics: CCOO-PCE-PSUC i UGT-PSOE-PSC.

Malgrat això el 4 de novembre de 1977 va



celebrar-se a Barcelona una gran manifestació unitària de tots els sindicats: CCOO-UGT-CNT-USO-CSUT-SU. La CNT havia aconseguit mobilitzar a les CCOO, la UGT i les altres formacions sindicals obreres catalanes a sortir al carrer per denunciar el pacte social signat a la Moncloa. La manifestació va recórrer el carrer Aragó, des del passeig de Sant Joan fins a la plaça Letamendi, protestant contra la crisi capitalista. El manifest conjunt dels sindicats de nunciava que la crisi econòmica com sempre la pagarien els treballadors amb els seus acomiadaments. Més de dos-centes mil persones van omplir l'artèria barcelonina emmarcada en un fort dispositiu de servei d'ordre, majoritàriament de Comissions Obreres. Una part dels manifestants es van revoltar contra les consignes imposades per CCOO durant la manifestació, que no al·ludien al pacte social. Militants de la CNT (sobretot sector "Apatxe") van trencar el servei d'ordre per posar-s'hi al davant de la manifestació. Els cenetistes van esgrimir consignes contra els pactes de la Moncloa i contra les eleccions sindicals.

Aquesta va ser la darrera manifestació unitària de la classe obrera de Barcelona d'aquella època. Uns dies després els representants de CCOO i de la UGT, Marcelino Camacho i Ni-

colás Redondo i el cap de la patronal CEOE, Carles Ferrer Salat firmaven a la Moncloa davant d'Adolfo Suárez la ratificació dels Pactes de la Moncloa. El pacte social era servit en safata per apaivagar la radicalització del moviment obrer i n'era l'inici de la desmobilització.

El consens polític i sindical va posar les bases perquè la reforma pactada arribés a bon port sense necessitat de ruptures, aquesta va ser la nota predominant de la transició. La corona imposada per Franco apuntalava a Juan Carlos I com rei d'una monarquia parlamentària amb el suport del règim franquista i de l'oposició democràtica. Els espanyols no havien tingut l'oportunitat de votar en referèndum si volien monarquia o república. Des del poder s'havia preparat un canvi que no fos radical ni rupturista, al millor estil de la novel·la *El gatopardo* del comte de Lampedusa: "Hi ha que canviar alguna cosa perquè tot continuï igual".

Paral·lelament dins de la Confederació es van començar a debatre temes com les eleccions sindicals i els convenis col·lectius. Davant les eleccions sindicals es proposava les seccions sindicals i en lloc de convenis col·lectius es potenciava les bases de treball. La CNT va tornar a recolzar els treballadors d'empreses

en crisi, solidaritzant-se amb tot un reguitzell de vagues: Bimbo, Bultaco, Ossa, Calzados de Elda, etc.

El gran acte confederal contra els Pactes de la Moncloa fou el diumenge 15 de gener de 1978, quan la CNT va convocar aquell dia pel matí una gran manifestació, a la que van acudir unes quinze mil persones, a Barcelona contra els Pactes de la Moncloa. Els manifestants van recórrer el Paral·lel des de les Drassanes a la plaça d'Espanya. A l'alçada de l'Avinguda Místral la manifestació, que va transcórrer sense incidents, es va donar per acabada davant de la insistència d'un grup que volia desviar-la cap a la Model.

Poc després saltava la notícia de l'incendi de la Sala de Festes Scala, on trobarien la mort quatre treballador, dos dels quals estaven afiliats a la CNT. Ràpidament sense gairebé respir alguns mitjans de comunicació ja relacionaven l'atemptat de la Scala amb la manifestació de la CNT. La sala de festes Scala, situada al xamfrà del passeig de Sant Joan amb Consell de Cent, s'havia posat de moda entre la nova burgesia de classe mitja i molt popular a través d'un programa de varietats musicals de TVE. L'incendi de la sala, que s'havia produït a les 13,15 h., va tenir una gran repercussió mediàtica. El dia següent *El Noticiero Universal* afirmava que l'incendi de la sala de festes Scala era un complot de la CNT. El mateix dia 15 van començar a ésser detinguts, indiscriminadament, diversos militants de la CNT. El comunicat de la policia, presentat en hores de gran audiència de TVE, feia responsables de l'incendi a la FAI i a les JJLL, organitzacions que afirmaven eren el braç armat de la CNT.

El dia següent el CR de la CNT va sortir al pas realitzant una roda de premsa on el secretari general Enrique Marcos denunciava la calumniosa declaració policial i anunciava la presentació de querrela criminal contra la policia catalana, querelles morals contra *El Noticiero Universal* i TVE, exigint un espai rectificatiu dins del "Telediario". L'única reacció de tots els arguments i peticions del CR, va ser el canvi de plantejament inicial de la policia passant a afirmar que l'acte no era obra de la CNT sinó que els detinguts tenien carnet de la CNT.

El mal ja estava fet, doncs milers de persones havien sentit o llegit el primer comunicat que criminalitzava la CNT. La campanya de desprestigi contra la CNT, per no haver volgut signar els Pactes de la Moncloa, ja havia començat el mes de desembre. *El País* recollia les informacions d'un reporter del *New York Times* que relacionava la CNT amb els grups terroristes. Una editorial d'aquest mateix diari analitzava el Grup Bader-Meinhoff de la RAF alemanya i el comparava amb l'anarquisme ibèric. La CNT doncs per a la nova democràcia monàrquica només podia ser integrada, destruïda o en tot cas reduïda al mínim possible.

Finalment van ésser acusats directament d'haver comès l'atemptat diversos joves militants de la CNT, tres d'ells menors d'edat: José Cuevas, Xavier Cañadas, Luis Muñoz, Arturo Palma, Maite Fabrès, Maria Rosa López i Pilar Álvarez, les dues darreres noies van quedar



en llibertat provisional a l'espera de judici. La tortura no va estar exempta alhora dels interrogatoris a la comissària de la Via Laietana amb la intenció, com diu Xavier Cañadas al seu llibre, que confessessin la seva pertinença a un escamot de la FAI, quan només formaven part de sindicats de la CNT catalana. Maite Fabres va ser posada en llibertat, sense fiança i sense cap càrrec, dos anys després de la seva detenció.

Posteriorment es va saber que l'inductor dels fets i tal vegada l'autor material de l'atemptat va ser el confident de la policia Joaquín Gambín Hernández. Juan Gómez Casas, a *Relanzamiento de la CNT*, escriu: "Tras el atentado, cuando los aludidos jóvenes, acusados ya formalmente como acusados como autores del mismo llevaban algunos años en la cárcel, Gambín se seguía paseando tranquilamente por la calle, en Murcia, de donde era natural, y habitaba en el domicilio familiar. Esto llegó a publicarse en la prensa, pero a pesar de todo y de estar judicialmente reclamado, Gambín seguía suelto sin problemas, mientras los jóvenes eran condenados".

La campanya contra la CNT va ser molt dura, tant l'aparell de l'Estat com els mitjans de comunicació la van criminalitzar. Els partits polítics d'esquerra i els sindicats de classe van callar. La maniobra anticenetista anava fent quallar la idea que la Confederació era una organització terrorista, des del Ministeri de l'Interior s'havia sembrat novament la por, les declaracions de Martín Villa contra els joves llibertaris de Barcelona era una més de les manipulacions de l'Estat contra l'anarquisme. En una roda de premsa realitzada el 31 de gener de 1978 pel ministre de l'interior Martín Villa, després de l'atemptat de la Scala, afirmava que de tots els atemptats succeïts en els darrers



temps a Barcelona (Josep M. Bultó, Joaquim Viola, Papus...), el que més li preocupava era el de la Scala: "...porque aquí hay un cierto origen de los movimientos libertarios, que circulan de siempre y me preocupa especialmente en Barcelona esa acción de grupos anarquistas, porque siempre ha sido una acción desestabilizadora de la convivencia pacífica de siempre".

Tot el treball realitzat pels sindicats durant mesos per aixecar novament la bandera roja i negra entre la classe treballadora es derrumbava, la por era una de les principals causes de la desafiliació generalitzada. La CNT es va desinflar com un globus, però els abnegats militants, que ja l'havien feta, es van anar refent del brutal acorralament mediàtic i governamental. Els sindicats van reaccionar iniciant una con-

tracampanya informativa a través de butlletins, de publicacions especials com *El Mentidero Imperial* (clara evocació de la capçalera *El Noticiero Universal*) i de la premsa confederal que va dedicar-hi números especials. Luis Andrés Edo, que havia format part del CR, a les seves memòries *La CNT en la encrucijada*, diu: "La represión: nueva política del Estado. En el primer montaje (30 enero de 1977) su finalidad era "cortar las alas de la CNT". El segundo montaje político-policia amenaza a la CNT con el dilema: integrarla o aplastarla. En efecto, en este segundo montaje la composición del escenario es distinta: Aparece, formalmente, el ministro del Interior, Rodolfo Martín Villa, de la mano de Roberto Conesa, el "super comisario" y sus consiguientes equipos de la Brigada Operativa, y el "Grupo Antianarquista", el

mismo confidente Joaquín Gambín, la destrucción de un edificio de siete plantas, la muerte de cuatro trabajadores, el "embarque", por el confidente, de jóvenes libertarios militantes de la CNT y de la FAI, organizaciones que se ven acusadas de implicación por declaraciones ministeriales y por los mass media.

La influencia y la capacidad de la CNT, con el apoyo de las corrientes sociales y libertarias, producirá la "conexión histórica" de diversos espacios específicos, causando una gran inquietud a los "arquitectos políticos de la Reforma Pactada". Pero el contecimiento fundamental que induce al Poder a reforzar el segundo montaje, fue la acción sindical unitaria de octubre de 1977 en Barcelona. Estas son las razones por las que se monta el incendio de la Scala, programada por el Gobierno..."

Contra l'adoctrinament: Ferrer i Guàrdia, o Gaietà Ripoll...

Jordi Martí Font

El 1826 el valencià Gaietà Ripoll, nascut a Solsona i que exercia com a mestre a Russafa, va ser condemnat a la forca per les Juntes de Fe de la Inquisició per menjar carn el divendres, retirar el crucifix de l'aula on feia classe i no impartir la doctrina cristiana. Acusat d'heretge i maçó, el seu cos va ser cremat pels inquisidors.

Des d'una perspectiva històrica aquest va ser el darrer assassinat que l'Església Catòlica per tal de mantenir la fe entre el poble que tractava com si fos d'una ramat de bous; els que creien rebien herba i els que no, garrotada. L'últim assassinat hem dit? No. Almenys n'hi hagué un altre, o molts més segons com ens ho mirem. Un altre que per la seva transcendència cal recordar i tornar a recordar. Si Gaietà era un mestre, Francesc Ferrer i Guàrdia era un pedagog, un pedagog que creia en els infants i els respectava com a persones en formació que són, pensava que el mestre havia d'acompanyar-los en el seu aprenentatge, ni adoctrinar-los ni castigar-los. Amb aquesta intenció va crear l'Escola Moderna, la seva proposta i la seva realitat per plantar cara a l'obscurantisme de l'escola religiosa majoritària a l'època, religiosa i no per a tothom, és clar.

El 10 de gener de 1859, naixia a Alella Francesc Ferrer i Guàrdia, creador de l'Escola Moderna. I què era l'Escola Moderna? Doncs un moviment de pedagògic llibertari basat en uns principis completament allunyats de la pedagogia majoritària de l'època, de forma especial de la que s'aplicava a les escoles religioses. Per Ferrer, la base de l'educació havia de ser racional i científica, sense tenir res a veure amb les explicacions ni místiques ni sobrenaturals pròpies de les escoles religioses. L'Escola Moderna situava, al costat de la intel·ligència, el desenvolupament del caràcter de l'infant, basat en la voluntat i en l'equilibri entre el cap i el cos. La moral no podia ser la postració davant d'uns principis religiosos imposats a partir de la por sinó un camí de respecte cap als altres a través del seu coneixement i de la solidaritat, i tot en consonància amb la psicologia dels xiquets i les xiquetes, que aprenien junts, sense separació per raons de sexe. Els càstigs estaven prohibits, i més que cap els físics, que eren la norma de les escoles religioses i d'altres, però també els premis, per tal de no fomentar la competència. Ni exàmens ni separació per sexes situaven l'Escola Moderna en un altre lloc en relació amb la resta d'escoles d'aleshores però també amb moltes d'avui mateix.

L'any 1855 per primer cop les associacions obreres de Barcelona havien exigut públicament l'escola gratuïta i universal i dos anys



Gaietà Ripoll

després la Llei Moyano promulgava la instrucció bàsica, deixant-la en mans dels ajuntaments, els quals no van poder donar-la perquè no tenien suficients dotacions econòmiques. No serà fins a la revolució de 1868 que serà possible la creació d'ateneus obrers amb projectes pedagògics emancipadors, espais que posaven l'educació dels infants obrers en el centre dels seus interessos, tot i que en un primer moment fossin només revolucionaris els continguts, sense qüestionar a fons també els mètodes d'ensenyament.

El 1873, un jove Francesc Ferrer, de només 14 anys, va entrar en contacte amb els cercles republicans, francmaçons i internacionalistes catalans. Vint anys després, relacionat amb els cercles lliurepensadors de tot l'Estat, Ferrer s'apropà definitivament a les idees anarquistes i plantejà l'educació com a eina transformadora de la societat. És determinant, per entendre aquestes propostes educatives, el seu apropament a les idees de Paul Robin i del seu Manifest als partidaris de l'educació integral. Robin, ateu i defensor de la coeducació de sexes, havia treballat amb el ministre francès Jules Ferry, creador de l'escola republicana pública gratuïta i universal, que alhora prohibia impartir ensenyaments a les ordres religioses.

El 1894, Ferrer havia conegut Ernestine Meunier, una alumna seva molt rica qui li acabà finançant els seus projectes. El poder religiós i reaccionari de l'època, veient ja que els canvis que proposava Ferrer posaven en perill la seva hegemonia perquè ja no eren només propostes, utilitzà aquest fet per blasmar el pedagog i acusar-lo de robar la fortuna a Ernestine després d'haver-la ensarronat amb un fals enamorament. El 1901, amb l'herència d'Ernestine, Ferrer obre l'Escola Moderna, al carrer Bailèn, 56, de Barcelona.

Ferrer no s'atura i continua sempre ampliant els seus coneixements en el camp pedagògic, i si el 1898 havia conegut Ovide Déroly i estudiat les propostes de Pastalozzi i Fröbel, el 1906, l'Escola Moderna ja comptava amb més de mil alumnes repartits en 34 centres, un autèntic perill per a qui l'únic que volia de l'escola era el manteniment del sotmetiment i de l'estructura social classista. És aleshores quan Mateu Morral, bibliotecari de l'Escola, atempta contra Alfons XIII i, aprofitant aquest fet, Ferrer és acusat de complicitat en l'assassinat i és empresonat sense judici durant un any sencer, alhora que l'Escola Moderna és clausurada. El tancament de l'Escola es mantindrà tot i que ell és absolt de participar a l'atemptat. Opta aleshores per l'exili a l'Estat francès, on és acollit com un heroi que s'ha enfrontat a la foscor que representa l'Espanya més clerical i de missa. Visita París, Brussel·les i Londres, escriu "La Escuela Moderna" i la seva influència no deixa de créixer, amb la creació de l'Associació de mestres laics racionalistes. El 1908, per tal d'estendre encara més



les seves propostes, crea la Lliga Internacional per a l'Educació Racional de l'Infant i inicia la publicació de L'École Renouée. Aquest mateix any, la reacció eclesiàstica es fa sentir a Barcelona, on l'Ajuntament de la ciutat decideix crear escoles municipals que inclouen l'obligació de l'educació religiosa i neguen la coeducació com a conseqüència de les pressions exercides pel bisbe Casañas.

Amb aquest clima arriba el 1909 i la revolta antimilitarista que ha passat a la història amb el malnom de Setmana Tràgica però que nosaltres caldrà que anomenem tal com l'anomenaren els seus protagonistes: Setmana Gloriosa o Setmana Roja. Gloriosa perquè el poder, exemplificat per l'Església, va veure com els seus privilegis s'afonaven almenys durant uns dies. I desenes de milers de joves van deixar de ser enviats a l'escorxador de la guerra del Marroc a defensar els interessos de quatre

famílies riques catalunyeses. Alhora, desenes d'edificis religiosos eren incendiats i l'espai urbà barceloní guanyava unes quantes places i a la llarga també alguna zona verda. L'excusa perfecta per a la renovació urbanística...

I també l'excusa perfecta per assenyalar culpables i fer net entre les files lliurepensadores d'esquerres, entre llibertaris, obrers, maçons i republicans. Un bon moment per eliminar caps pensants, qualsevol que els posés en dubte, a ells i a la seva forma de perpetuació en el poder. Un bon moment per assenyalar com a culpable Francesc Ferrer i Guàrdia. Detingut i acusat de ser l'instigador de la revolta barcelonina, de res li serveix assegurar que s'havia passat els dies de la Setmana Gloriosa al seu mas d'Alella, aïllat de tot. Detingut el 31 d'agost, el 13 d'octubre de 1909 a les nou del matí va ser afusellat al fossat de Santa Amàlia de la presó del Montjuïc.

No importava que no hi hagués proves suficients, perquè Barcelona estava commocionada i tot valia per trobar la venjança esperada pels manaires de la Lliga Regionalista, de la Patronal, de l'Exèrcit espanyol i de l'Església Catòlica. Tots a una un cop més. En la creació del clima acusatori contra Ferrer no podem oblidar la feina fosca feta per diaris com "La Vanguardia", "El Correo Catalán", "El Noticiero Universal" o el setmanari "Cu-Cut!", proper a la Lliga Regionalista. No cal que m'estengui sobre què era la Lliga, però per a qui no ho sapiga i en vulgui una explicació ràpida li podria dir que era el partit més semblant entre els que hi havia al que va ser la Convergència y Unió de Pujol i companyia.

Ferrer no era catalanista, ni d'esquerres ni de dretes, però sobretot no era catalanista. Ferrer en l'àmbit nacional si li haguéssim de donar una adscripció podríem afirmar que era espanyol... a voltes nacionalista banal espanyol i altres una mica més espanyolista que banal, tot i que ell es deia internacionalista... i, això sí, defensor de la llengua castellana en l'ensenyament dels infants, mai de la catalana. Cal dir-ho també. No cal amagar el que és obvi. Tot i això no podem oblidar-lo ni menystenir-lo, perquè la seva proposta pedagògica partia de l'internacionalisme, que com a catalans ens situa a la primera línia mundial. Partia de la racionalitat. I reivindicar algú no vol dir, de cap de les maneres, no fer-ne crítica, i jo li faig la crítica de la llengua, és clar. Ferrer va ser defensat, en el moment del seu judici, arreu d'Europa i de bona part del món, el seu nom va acompanyar els revolucionaris de tot el món, des del Mèxic insurgent de Zapata fins a l'Ucraïna de Nestor Makhno, on nombroses escoles prengueren el seu nom durant la revolució llibertària i independentista.

I aquí mateix! Com si ressuscités per venjar-se i alhora rectificar en aquesta tria lingüística tan desencertada, el 19 de juliol de 1936 el fantasma de Ferrer i Guàrdia mirava com cremava la ciutat des de Montjuïc. Un fantasma? No, dos. Un a Barcelona i un a València. El de Ferrer i el de Ripoll, perquè Gaietà Ripoll també va ser vist fa poquet pels carrers de València, davant de l'Institut Lluís Vives concretament, corrent davant de la Policia Nacional i ballant de nit en la Primavera Valenciana aquella cançó de La Gossa Sorda que diu "No podran, no sabran aturar l'explosió de colors quan arribi la llum. No sabran, no podran rebutjar l'impacte a la cara de tota la llum". Sort que som racionalistes i els fantasmes sabem que no existeixen...

Acabaré aquest intervenció amb una constatació, perquè tota l'obra de Ferrer, tot l'esperit de Ripoll, i tot el catalanisme lingüístic que el segon no defensava ni proposava es van sumar en la creació del Consell de l'Escola Nova Unificada en la revolució de 1936. Quines coses de dir, no? Doncs sí, el primer cop que l'escola en una part dels Països Catalans va ser per a tothom i totdon, ho va ser també amb el català com a llengua vehicular. Era el 1936 i es feia aplicant pedagogies llibertàries d'escola activa de la mà del pedagog anarquista Joan Puig Elies, militants de la CNT des de 1916, que recollia l'herència pedagògica de Ferrer i aquest cop només en català. El fantasma havia reviscolat...

Voldria acabar aquesta intervenció amb un crit. Deixeu que cridi ben fort la frase amb què Ferrer es va acomiadar dels que l'anaven a afusellar per deixar-los clar que acabaven amb el seu cos però mai amb les seves idees d'una escola lliure on es desenvolupessin homes i dones lliures. Ferrer va cridar "Visca l'Escola Moderna!" i els adoctrinadors de veritat van disparar a matar. Avui ho sabem. Cent anys després del seu naixement continua viu! "Visca l'Escola Moderna!"

Consell de Guerra Sumaríssim contra Ferrer i Guàrdia



AIXÍ NO M'HO POTS ESTAR DIENT!



(HUMOR SOCIAL)

Ens alegrem que passis a formar part del nostre centre. Som una escola de nova creació...



Treballem per projectes, perquè som respectuosos amb els diferents ritmes de l'alumnat.



Crec que per fi m'ha tocat una escola innovadora!



D'acord, ens veiem dilluns!



Aquí tens els llibres de català, els quaderns de cal·ligrafia, els llibres d'anglès, els problemes de matemàtiques, la guia didàctica de castellà, el llibre d'exercicis de coneixement del medi...



La mestra INTERINA "La nova escola"

Jordi, el mossos d'esquadra sensible

CHINI



HOLI



CARLES PANSIT, INFORMÀTIC PENEDIT

PORTO UNS DIES CEDIT A CLIENT I AVUI, EN COMPTES D'ANAR DE MENÚ, ME N'HE ANAT AL PARC A FER LA MIG-DIADA. SENSE REBUT DEL RESTAURANT NO PODRÉ OMLIR LA FULLA DE DESPESES, NI COBRAR DIETES... 16 EUROS PERDUTS!



NO TINC DRET A MENJAR-ME UN TUPPER I COBRAR COM EL QUE VA AL MESÓN REQUESÓN?

NO VULL QUE UN RESTAURANTOT PROVI LA MEVA EXISTÈNCIA!



L'ÚNIC QUE ACONSEGUEIXEN ÉS PROVOCAR INFLACIÓ I DETRIMENT DEL PRODUCTE HOTELER. UN INFORMÀTIC PASSA EL DIA AMB UNA GALETA BAIXA EN CALORIES I 3 O 4 VITAMINES!



LA VERITAT ÉS QUE MAI HE ENTREGAT CAP FULLA DE DESPESES! EM FA POR QUE UN DIA EM DESCobreixin I PENSIN QUE ESTIC BOIG!



• FRANCESC I ROGER •

Diccionari militant

L'anàlisi revolucionari dels
Amics de Durruti

Agustín Guillamón

L'Agrupació de Els Amics de Durruti va ser una importantíssima agrupació anarquista (va emetre uns cinc mil carnets i va intervenir en les lluites de maig amb diversos centenars de combatents) que es va constituir al març de 1937 com a oposició revolucionària al col·laboracionisme de la CNT-FAI.

El seu objectiu no va ser altre que el de enfrontar-se a les contradiccions de la CNT, donar-li una coherència ideològica, i arrencar-la del domini de personalitats i comitès de responsables per tornar-la a les seves arrels de lluita de classes. La seva raó de ser va ser la crítica i oposició a la política de permanents concessions de la CNT, i per descomptat a la COL-LABORACIÓ dels anarcosindicalistes en el govern central i de la Generalitat.

Es van oposar a l'abandonament dels objectius revolucionaris i dels principis ideològics fonamentals i característics de l'anarquisme, del qual havien fet gala els dirigents de la CNT-FAI, en nom de la unitat antifeixista i la necessitat d'adaptar-se a les circumstàncies. Sense teoria revolucionària no hi ha revolució. Si els principis només serveixen per ser rebutjats al primer obstacle que ens oposa la realitat, potser és millor reconèixer que no es tenen principis. Els màxims responsables de l'anarcosindicalisme espanyol es van creure hàbils negociadors, i van ser manipulats com titelles. Van renunciar a tot, a canvi de res. La CNT mai s'havia plantejat què faria un cop derrotats els militars revoltats. La victòria de juliol va sumir als dirigents anarcosindicalistes en el desconcert i la confusió. Havien estat desbordats per l'ímpetu revolucionari de les masses, que es varen auto organitzar en una miriada de comitès revolucionaris. I com no sabien què fer van acceptar la proposta de Companys de constituir, juntament amb la resta de partits, un govern de Front Antifeixista.

I el 21 de juliol de 1936 van plantejar el fals dilema de dictadura anarquista o unitat antifeixista i col·laboració amb l'Estat per guanyar la guerra. No van saber què fer amb el poder, quan no prendre'l significava deixar-ho en mans de la burgesia. No només no van saber com coordinar i organitzar el poder dels comitès, sinó que van sentir certa desconfiança cap a un tipus d'organització que desbordava els sindicats i que no havia estat previst per la ideologia anarcosindicalista. La revolució espanyola va ser la tomba de l'anarquisme d'Estat com a teoria revolucionària del proletariat. Aquí és on està l'origen i la raó de ser de l'Agrupació de Els Amics de Durruti.

El punt culminant de la seva activitat va ser el cartell distribuït a finals d'abril del 37, en què es proposava l'enderrocament de la Generalitat i la seva substitució per una Junta Revolucionària; el domini d'algunes barricades a la Rambla, durant els Fets de Maig; la lectura d'una crida a la solidaritat amb la revolució espanyola, dirigit a tots els treballadors d'Europa; la distribució a les barricades de la famosa octaveta del dia 5; i el balanç de les

C. N. T.F. A. I.**Agrupación "Los amigos de Durruti"****¡TRABAJADORES..!****Una Junta revolucionaria. - Fusilamiento de los culpables.****Desarme de todos los Cuerpos armados.****Socialización de la economía.****Disolución de los Partidos políticos que hayan agredido a la clase trabajadora.****No cedamos la calle. La revolución ante todo.****Saludamos a nuestros Camaradas del P.O.U.M. que han confraternizado en la calle con nosotros.****VIVA LA REVOLUCIÓN SOCIAL... ¡ABAJO LA CONTRAREVOLUCIÓN!**

jornades del manifest del dia 8. Però no van poder portar les seves consignes a la pràctica. Van proposar la formació d'una columna, que sortís a enfrontar-se a les tropes que venien des de València; però aviat van abandonar la idea davant l'escàs ressò de la seva proposta.

Després dels Fets de Maig van iniciar l'edició de El Amigo del Pueblo, tot i la desautorització de la CNT i la FAI. Al juny de 1937, tot i que no van ser il·legalitzats com el POUM, van patir la persecució política que va afectar a la resta de militants cenetistes. El seu òrgan El Amigo del Pueblo va ser editat clandestinament a partir del número 2 (del 26 de maig), i el seu director Jaume Balius va patir successius empresonaments. Altres durrutistes van perdre els seus càrrecs o influència, com Bruno Lladó, regidor a l'Ajuntament de Sabadell. La majoria de membres de l'Agrupació va patir els intents d'expulsió de la CNT, propugnats per la FAI. Malgrat tot van continuar editant clandestinament el citat diari, i al gener de 1938 el fullet "Hacia una nueva revolución", quan el triomf de la contrarevolució era definitiu i aclaparador, i la guerra havia estat ja perduda pels republicans.

Si haguéssim de resumir breument el significat històric i polític de Els Amics de Durruti, diríem que va ser l'intent fallit, sorgit del propi si del moviment llibertari, de constituir una avantguarda revolucionària, que posés fi al col·laboracionisme de la CNT-FAI i defensés i aprofundís les "conquestes" revolucionàries de juliol.

La importància històrica d'Els Amics de Durruti és innegable. I rau precisament en el seu caràcter d'oposició interna a l'orientació col·laboracionista del moviment llibertari. La importància política del seu sorgiment va ser detectada immediatament per Andreu Nin, secretari del POUM, que els va dedicar un elogiós i esperançador article, perquè obrien la possibilitat d'una orientació revolucionària de les masses cenetistes, que s'oposessin a la política claudicant i col·laboracionista de la CNT. D'aquí l'interès que tant el POUM, com els trotskistes, van mostrar per influir en Els Amics de Durruti; cosa que mai van aconseguir.

Les principals aportacions teòriques de l'Agrupació al pensament anarquista poden resumir en aquests punts:

- 1.- La necessitat d'un programa revolucionari, clar i precís, defensat pels fusells. Tot el poder econòmic és gestionat pels sindicats.
- 2.- Les revolucions són totalitàries o fracassen. Totalitària significa que abasta tots els camps: polític, social, econòmic, cultural... I també assenyalava la necessària repressió violenta de la contrarevolució burgesa i la necessitat d'una direcció revolucionària. [Per això Els Amics de Durruti van ser acusats de marxistes].
- 3.- La substitució del govern de la Generalitat per una Junta Revolucionària, que és entesa com un organisme revolucionari unitari de la classe obrera, oposat a la col·laboració de classes, sense participació de la burgesia ni dels estalinistes, i al marge de les estructures estatals.

El tradicional apoliticisme anarquista va fer que la CNT manqués d'una teoria de la revolució. Sense teoria no hi ha revolució, i no prendre el poder va significar deixar-lo en mans de l'Estat capitalista. Per a l'Agrupació dels Amics de Durruti el Comitè Central de Milícies Antifeixistes (CCMA) va ser un òrgan de col·laboració de classes, i només va servir per apuntalar i enfortir l'Estat burgès, que no es va voler ni es va saber destruir. D'aquí la necessitat, propugnada per Els Amics de Durruti, de constituir una Junta Revolucionària, capaç de coordinar, organitzar i enfortir el poder dels múltiples comitès obrers, locals, de defensa, d'empresa, milicians, etcètera, que van ser els únics detentors del poder entre el 19 de juliol i el 26 de setembre. Un poder atomitzat en múltiples comitès, que "usurpaven" localment tot el poder, però que en no federar-se, coordinar-se i enfortir-se entre si, van ser canalitzats, afeblits i transformats pel CCMA en ajuntaments frentepopulistes, gestors d'empreses sindicalitzades i batallons d'un exèrcit republicà. Sense la destrucció total de l'Estat capitalista, les jornades revolucionàries de juliol del 36 no podien donar pas a una nova estructura de poder obrer. La degeneració i el fracàs final del procés revolucionari eren inevitables. No obstant això l'enfrontament, entre l'anarquisme d'Estat i reformista dels comitès superiors de la CNT-FAI i l'anarquisme revolucionari de Els Amics de Durruti, no va ser prou precís i contundent com per a provocar una escissió que aclarís les posicions antagòniques de tots dos.

Llibres



Federalismo Estructura y dinámica federal

Félix Carrasquer
Descontrol, 2018, 405 pàg.

Corrien els primers temps de l'anomenada Transició, quan Félix Carrasquer, un veterà militant llibertari que havia passat per camps de concentració, presons i exili, va començar a traslladar sobre el paper algunes de les reflexions que sobre la vasta complexitat del compromís llibertari venia desenvolupant.

Antic creador d'escoles autogestionades, participant de les lluites anarcosindicalistes i membre de les col·lectivitats creades a Aragó, com en altres regions de l'Espanya republicana, atresorava Carrasquer un ampli bagatge d'experiències de convivència no jeràrquica en les quals hi havia estat involucrat, gairebé sempre amb un entusiasme impulsor del que va fer gala fins al seu últim sospir. Sabia de les dificultats i els problemes, però coneixia solucions.

És a la base de la seva concepció política llibertària, on Carrasquer estableix l'entramat necessari per sustentar el teixit social, basat en la noció de federalisme, mitjançant la qual les relacions humanes poden descansar en l'acord i el diàleg, en lloc del mandat i el monòleg propis del poder.

La insistencia Anarquismo, cultura, autogestión

Xavi López García
Volapük Ediciones, 2018, 426 pàg.

'La insistencia' és una aproximació als fenòmens més comuns, i al temps més desconeguts pel públic, de la història de l'anarquisme, especialment focalitzats a l'entorn de la ciutat de Barcelona. La cronologia, encara que pot semblar una mica atrevida (fita el curiós període entre 1870 i 2017), no vol ser únicament una introducció històrica per a novinguts. Aquí radica el significat del títol: el que s'explora aquí, com s'explora un paisatge desconegut, és la "insistència" d'una sèrie d'idees i pràctiques revolucionàries i autogestionàries al llarg de la nostra història recent, concretades en el fenomen de la cultura obrera

del primer terç del segle XX, però que al llarg del segle han sofert una sèrie d'aventures més o menys afortunades.

L'autor recorre aquests episodis passant per la transició, el període de la segona restauració borbònica (anomenat "democràtic"), els difícils anys del neoliberalisme per als moviments socials, i les crisis actuals. El llibre és, doncs, un assaig històric i polític que pretén un concepte ampli de cultura popular, no tant com a folklore o producció de significats, sinó com a cultura política de resistència, una cultura antípoda present en tots els àmbits de la vida humana.

Xavi López, criat al barri de la Plaça del Coll de Sant Cugat del Vallès, va estudiar Filosofia a la UAB, compaginant-la amb tot tipus de treballs. Després va completar Teoria Literària, la qual cosa li va ajudar a configurar les seves primeres obres. No obstant això, no es va polititzar activament a través de l'àmbit sindical, sinó des dels voluntariats socials. Entrar en contacte amb els mons de la marginació i la discapacitat va ser un esperó important que li va acostar a formes polítiques anti-sistema i va acabar de convèncer-li de l'interès del sistema imperant per sotmetre als i les denigrades del planeta. A pesar que aquest no va ser el seu primer contacte amb el món llibertari, sí va ser el descobriment d'aquesta cultura paral·lela en totes les seves formes (econòmica, ètica, artística, identitària, vivencial) el que li va empenyer a escriure un llibre sobre els fonaments de l'anarquisme d'ahir i d'avui. Col·labora amb la Cooperativa Integral Catalana, és redactor de la revista Lo Comunal i membre del ICEA (Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió).

Temps de ferma

Albert Herranz
Calúmnia Edicions, 2018, 48 pàg.

Aquest llibret de la petita editorial mallorquina Calúmnia, és el sisè poemari d'Albert Herranz després d'un silenci poètic de 12 anys, és un retaule d'impressions: l'emigració, els refugiats, l'especulació immobiliària, la pèrdua d'identitat... Tot entrellaçat i unit per l'esperança que la vida és més forta que el Capital i la Mort.

Revistes



A BATALHA

Històrica revista anarquista portuguesa editada pel Centro de Estudos Libertários, Lisboa



TODO POR HACER

Revista anarquista feta a Madrid, <https://www.todoporhacer.org/>



LA BURXA

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns, Barcelona, <https://twitter.com/laBurxa/>



EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener, <https://twitter.com/elpesolnegre>



Cerca i captura

Ermengol Gassiot

Ja fa temps que la dignitat rebel viu en un estat permanent de cerca i captura. Des dels empresonaments de les vagues generals, a les reixes contra la música, contra qui defensa la terra i els barris com a lloc per viure i no per especular-hi, contra tantes i tants i tantes raons que no caben en un post que vol ser breu.

Algú avui pot pensar que ara m'ha tocat també a mi. Però no és ben bé cert. Les ordres de cerca i captura contra altres companyes i companys del cas 27 i més també eren contra mi, i contra totes i tots nosaltres. La persecució política contra sindicalistes (recordo encara la presó de tantes per la vaga general del 29M del 2012, entre elles la companya Laura) també ens empresonava una mica a tots i totes. El dret penal de l'enemic, cada vegada més normalitzat i que empresona cantants de rap i independentistes, també ens ataca a nosaltres. De la mateixa manera que la persecució de l'anarquisme amb les operacions policials degudament televisades Pinyata i Pandora ens feien, a totes i tots, més vulnerables davant els abusos de l'Estat.

La dignitat rebel viu en cerca i captura des de fa temps. Però nosaltres rebutgem normalitzar-ho. Seguim indignant-nos. Seguim notant com se'ns posa la pell de gallina a cada nou cas. Perquè estem vius. Vius i vives. I davant de cada envit d'aquest estat que cada vegada es destapa més com el que és, nosaltres ens enfortim responent, amb dignitat i la cara ben alta. Ja fa temps que hem superat els temps de seguir com baules els camins de la repressió. Ara, nosaltres, ens afirmem sent nosaltres, desobeint i sent, precisament, un jo plural.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya



Elena Idoate, economista, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa

“Sense canviar les prioritats socials ni l'estructura de poder, les dones no tindrem una emancipació”

La feminització de la pobresa ens ha d'orientar cap a una nova economia que posi la vida al centre



Marc Font

Hi ha menys dones amb una feina remunerada que no pas homes, la bretxa salarial encara és una realitat ben visible i les pensions a les quals accedeixen elles són, de mitjana, miserables. Ens apropem al Centre Okupat i Autogestionat La Llabor, al Prat de Llobregat, per parlar amb Elena Idoate, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, sobre la feminització de la pobresa. Un concepte multidimensional amb el qual també s'aborden qüestions com les tasques de cures, que recauen gairebé sempre en les dones.

- Ser dona és el factor que arreu del món més incideix en la possibilitat que una persona sigui pobra. Per què?

Les dones tenen més possibilitats estadístiques de ser pobres pel seu rol en la societat capitalista-patriarcal, que implica estar a casa fent feines no remunerades de cures i reproducció de la vida. A més a més, tradicionalment, i encara avui, tenen una menor participació en els circuits de producció en què el treball està remunerat. El procés pel qual en una societat capitalista es genera pobresa és l'explotació del capital sobre el treball i la concentració de la riquesa en poques mans. La discriminació de gènere fa que les dones accedeixin al mercat de treball amb una explotació més gran. En gran part, s'hi incorporen amb la mercantilització de feines que ja estaven feminitzades,

per exemple relacionades amb la cura de les persones. A això s'hi suma l'anomenada conciliació, per la qual la dona encara és gairebé l'única responsable de la reproducció de la vida a la llar. Per tot plegat, la dona té una relació amb interrupcions amb el món laboral, perquè hi entra i en surt en funció de les noves necessitats que adquireix la seva família, o s'hi incorpora amb contractes a temps parcial.

- Més enllà del major percentatge de dones amb feines a temps parcial, la bretxa salarial és molt marcada i això es tradueix en unes prestacions socials, sobretot pensions, molt inferiors.

No és només que la bretxa salarial comporti un diferencial en les pensions, sinó que el propi sistema en sí mateix amplia aquesta bretxa perquè està dissenyat pensant en el model d'una vida laboral llarga amb sous creixents. A més a més també penalitza situacions com cotitzar menys anys o no tenir una cotització contínua, fets que afecten majoritàriament les dones. El sistema de pensions no és neutral i les contrareformes que s'hi han fet encara les penalitza més.

- La crisi ha accentuat la feminització de la pobresa?

Durant la crisi hi havia estadístiques que indicaven que la bretxa entre homes i dones es tancava, però no perquè millorés la situació de les dones, sinó perquè l'impacte en la destrucció d'atur va ser més gran en sectors

molt masculinitzats, com el de la construcció. D'una banda, la recuperació econòmica, com sempre, prioritza situacions masculines i ara l'atur entre els homes ja torna a ser més baix. D'altra banda, el fet de trobar crisis en el capitalisme provoca més situacions de pobresa i conseqüentment, la provisió de determinats béns i serveis, moltes persones ja no la poden fer al mercat perquè se'ls ha reduït el sou o s'han quedat sense feina; ni als serveis públics, que han patit retallades. I en última instància, la llar: són sobretot les dones, les que es converteixen en les provisoros fonamentals d'aquests serveis necessaris per a la reproducció de la força de treball.

- Des de l'esquerra, com s'ha d'abordar la qüestió?

Penso que la feminització de la pobresa pot ser una idea molt potent en tant que siguem capaces des dels moviments socials i polítics de posar en l'avantguarda dels programes i de les reivindicacions les situacions de les dones pobres. El seu dia a dia i el fet de veure com sobreviuen a aquesta rutina, crec que és bàsic per entendre quines millores necessita el conjunt de la societat i on hi ha el conflicte, ja que moltes vegades això no és visible. Històricament hem tendit a formular el conflicte de classes en clau de lluita sindical en uns centres de treball molt masculinitzats i, en canvi, no s'ha valorat ni econòmicament ni social la feina de les treballadores de la neteja. La feina

de la llar tampoc és valorada. La feminització de la pobresa no ha de ser una victimització del col·lectiu sinó l'exemple que hem de seguir i que ha d'orientar cap a una nova economia que posi la vida al centre.

- A curt termini, què es pot fer per afrontar aquesta situació estructural?

El curt termini pot ser que ens porti a conformar-nos amb pedaços. Sense que canviïn les prioritats de la societat ni l'estructura de poder, les dones no tindrem una emancipació. És innegable que hi ha dones que estan vivint una situació bastant límit i necessiten ja qualsevol recurs a la seva disposició per millorar les seves condicions materials de vida. És obvi que tot el que les pugui ajudar és necessari. Ara bé, crec que en clau d'igualtat totes les polítiques haurien de tenir una visió per anar més enllà i una certa capacitat transformadora. No ens podem limitar a ficar pedaços perquè no hi ha altra cosa. Per exemple, caldria canviar qüestions com portar a terme unes polítiques socials que encasellin les dones a desenvolupar les tasques de cures. Les dones han de poder triar i no estar imposades a aquest rol. En definitiva, això vol dir que els homes es corresponsabilitzin de les feines de la llar i que resollem aquests problemes col·lectivament.

** Entrevista realitzada per Marc Font publicada al diari Jornada*